

ARNOŠT VAŠÍČEK

PLANETA ZÁHAD

III. DÍL

BYTOSTI ODJINUD

ÚVODEM

„Na Zemi žije sedmdesát různých mimozemských ras. Mimo jiné jsou tu dokonce i rostlinné, plazí a hmyzí kosmické formy života.“

Francouzský biolog Gildais Bourdais na 7. světovém sjezdu ufologů San Marino 1999.

Spor o to, zda naši planetu navštívily v dávné minulosti bytosti z kosmu, se zdá být definitivně vyřešen. Nespočet podivných kultovních předmětů, prastarých soch a maleb tvorů ve skafandrech i nepřehlédnutelné odkazy v legendách mnoha národů světa vytvářejí tak přesvědčivý soubor důkazů, že pomyslná porota je přinucena vynést jednoznačný verdikt: „Ano, byli tady! Ne jednou, a ne jedni a titíž!“

Nerozluštěnou ovšem zůstává řada vzrušujících hádanek. Kým byli tito příchozí z hvězd? Odkud a proč přiletěli? Přistáli na naší planetě pouze náhodou, nebo byli vedeni zcela konkrétním záměrem? Chtěli se stát skutečně nezištnými učiteli teprve probouzejícího se lidstva a předat mu alespoň část svých hlubokých vědomostí, nebo nastartování rozvoje a dosažení jisté míry technické úrovně pozemské populace bylo prvním nezbytným krokem na cestě k jakémusi důmyslně plánovanému, nám ovšem neznámému, cíli? Nemohou některé vesmírné druhy představovat reálné ohrožení života na Zemi? Jaký je jejich vzhled? Připomínají člověka, anebo se od něj výrazně liší? Zůstaly po nich jen vzpomínky, přežívající kdesi hluboko v podvědomí šokovaných primitivních kmenů, nebo stále máme naději objevit pozůstatky výstroje a možná i těla těchto bytostí odjinud? Jsou po celé zeměkouli záměrně roztroušeny šifrované odkazy, v nichž se ukrývá vesmírné poselství? A jsme již dostatečně zralí pochopit jeho význam? Koluje v žilách některých etnických skupin krev mimozemšťanů? Jaké byly další osudy kosmických cizinců? Odletěli definitivně zpět do svých domovů, nebo se k nám ještě vrátí? Jsou novodobá pozorování ne-známých létajících objektů a stoupající počet lidí, kteří byli uneseni UFO a mají v těle mimozemské implantáty, zjevnou předehrou tohoto návratu?

Vpravdě celá pyramida otázek se s každým dalším neobjasněným objevem spolehlivě rozrůstá o nová a nová patra. Přesto by mohlo být osudovou chybou nepokusit se zdolat alespoň několik jejích základních stupňů.

I. TROSEČNÍCI Z HVĚZD

Přiliv tmy zaplavil oblohu a neuvěřitelně rychle vytěsnil k obzoru poslední záblesky purpurově žlutého soumraku. Země dosud sálala nastřádaným žářem parného dne. Buš ožíval nesčetnými skřeky, cvrlikáním, tlukotem, troubením, vytím i úděsným řevem. Náhle celá tato fascinující kakofonie zvuků umlkla. V těžkém horkém vzduchu bylo cítit napětí a pach nebezpečí. Několik okamžiků se nedělo nic. A pak hrozba dostala tvář. Noc prozářil obrovský svítící disk. Zpočátku se zdálo, že pluje velmi zvolna po hladině zčernalého nebe, jako kdyby hledal vhodné místo k přistání. Pak se prudce zakolébal, naklonil a za ohlušujícího rachotu zřítíl dolů, kde explodoval. Výbuch oslepil krajinu pronikavým jasem. Ničivá tlaková vlna skalpovala buš a spolu se šířícím se žářem spolehlivě dávala vale životu. Pahýly stromů a zbylé keře se vzňaly. Poklice dusivého kouře dopadla na spáleniště jako víko na rakev.

K havárii došlo 14. srpna roku 1962 v blízkosti Bogou na území tehdejší Horní Volty. Na místo byla poměrně rychle vypravena vědecká expedice, které se údajně podařilo nalézt pozůstatky zcela nezvyklého druhu meteoritu. Podle vydaného prohlášení šlo o součást dnes již neexistující malé planety, obíhající slunce ve vzdálenosti 500 milionů km. Před značně dlouhou dobou tato planeta explodovala. Početné zbytky tělesa se zformovaly do asteroidů mezi Marsem a Jupiterem. Jeden z nich se přiblížil k Zemi a rychlostí téměř 100 000 km za hodinu narazil do vrchní části atmosféry. Převážná část nezvaného návštěvníka shořela za oslnivého záření ještě před dopadem na zem. Zbytek vyvolal katastrofu srovnatelnou s výbuchem v Tunguzce.

Proti tomuto oficiálnímu stanovisku se vyskytl názor, že výbuch v buši způsobila nehoda létajícího talíře. Domorodci, obývající nedaleké vesnice, totiž potvrdili, že těleso se určitý čas vznášelo nad zemí, pak se jako by zastavilo, zůstalo téměř nehybně stát, a teprve pak se zřítilo. Pouhý padající kus kamene by svůj pohyb rozhodně nemohl tak výrazně zpomalit. Navíc v troskách údajného meteoritu byly nalezeny zbytky neznámého kovu a několik zjevně uměle vytvořených součástek. Zároveň, podle zpráv ovšem vědci nepotvrzených, se zde objevila zcela ohořelá torza těl jakýchsi tvorů. Bližší informace se nepodařilo zjistit. Veškeré nálezy z buše byly ihned převezeny do Spojených států. Po provedeném výzkumu měly být vráceny. Nikdy se tak ale nestalo. Místo vraku disku a jeho unikátního obsahu byly o mnoho let později jako náhrada nabídnuty horniny dovezené americkými kosmonauty z Měsíce. Z celé rozsáhlé sbírky pozůstatků výbuchu zbyl v Horní Voltě jen malý spečený kousek hmoty, vystavený dnes v muzeu Kadiogo v Ouagoudou. Záhada exploze v buši nebyla nikdy spolehlivě vysvětlena. Rozhodně však není jediným případem havárie neznámých létajících objektů.

Hvězdný stařešina

V srpnu roku 1947 putovala nevlídnou náhorní pouští v oblasti Four Corners mezi Arizonou, Utahem a Novým Mexikem šestice Indiánů. V opuštěné krajině bylo téměř nemožné narazit na nějaké jiné lidi, přesto nestavěli teepee ani jiné příbytky. Spali na rozpraskané zemi nebo v jeskyních, nerozdělávali oheň. Sužování žízní, hladem a neustávajícím vedrem, ale s myslí očistěnou od nánosu civilizace hledali „svou vizi“. Tento prastarý kmenový rituál pátrání po vlastním osudu vyžaduje dlouhodobou přípravu a ovládnutí utajovaných tělesných a duchovních technik. Přesné vykonání předepsaných obřadů přinese obraz budoucnosti a zjeví rady, jak případný neblahý úděl zlepšit.

Toho dne seděli v kruhu, když spatřili na obloze světlo, které se snášelo dolů. Zprvu se zdálo, že je to jen zvláštní optický jev, teprve v blízkosti země se záře změnila v reálný objekt. Neznámé kruhové těleso se točilo kolem své osy, tiše bzučelo a náhle se zřítilo mezi nedaleké skály.

Muži vyskočili. Běželi a v nepřehledném terénu dlouho hledali, než našli havarovaný stroj a v něm jednu živou bytost.

„Rozhodli se, že ji vezmou s sebou na své tábořiště, kde v rozjímání hledali vize. Tam o ni pečovali, až se uzdravila. Začali jí říkat Hvězdný stařešina. Jednoho dne stařešina vytáhl malý zelený krystal. Vešel se přesně do jeho malé dlaně, a když ho zvedl do výšky, ukazovaly se v něm obrazy. Tak zjistili, co je zač, co tu dělá a odkud přišel. Rozhodli se, že b tom nebudou s nikým mluvit, protože měli obavy o jeho bezpečnost. Báli se, že by se sem začali hrnout zvědavci, kteří by se vyptávali tak neodbytně, až by se to nakonec dozvěděli vojáci a přišli by, aby si stařešinu odvedli. Kvůli jeho bezpečí se rozhodli mlčet,“ podává svědectví Robert Morningski, vnuk jednoho z oněch šesti Indiánů. V rozhovoru, který poskytl Magazínu 2000, dále uvádí: „Když jsem stařešinu viděl poprvé, měl na sobě jakési roucho, které mu vyrobil dědeček se svými přáteli, a vypadal v něm jako mnich. Tak se na něho pamatuji. Jeho vlastní oděv byl jakýsi jednoduchý oblek. Barva? Nechtěl bych říkat stříbrná, ale svítivě bílá, skoro jako perleť. Nevím, jestli je to jenom můj dojem,

ale neviděl jsem žádný zip, žádné knoflíky, nevím, jak ho oblékal. Barva jeho kůže byla něco mezi narůžovělou až snědou pokožkou bílého muže. Měřil přibližně 1,4 m, jeho tělo bylo pevné a trénované jako tělo válečníka.“

Na otázku, zda Hvězdný stařešina využívá ke komunikaci telepatii, Morningski řekl: „Ne, ne tak docela. Pro mě telepaticky znamená komunikaci od mysli k mysli. Takovou zkušenost nemám. Možná proto, že je tím, čím je (hvězdný stařešina), neprobíhá komunikace přes rozum. Uvedu vám příklad. Když se snaží popsat růži, nevidím ji jenom v duchu, ale cítím ji, slyším ji - telepatie tedy není to správné slovo. Je to záležitost všech smyslů. Kdyby popisoval ptáka, mohli byste ho vidět, slyšet zpívat, někdy dokonce cítit pach jeho pírek. Je to mnohem silnější než telepatie.“

Z rozhovoru dále vyplývá, že trosečník pochází z mimozemské rasy, která se dožívá úctyhodného stáří. Není známo, zda po zničení svého stroje již nedokázal přivolat pomoc, nebo se rozhodl zůstat na zemi dobrovolně. Morningski se s Hvězdným stařešinou setkal asi tucetkrát, naposled v létě 1994. Kde se cizinec z hvězd ukrývá nyní, údajně neví. Ukáže se znovu? Budou někdy objeveny trosky jeho havarovaného disku?

Měsíční vůz

V chrámu Panatarah Sasih v Pejengu na ostrově Bali uctívají věřící něco, co snad také bylo součástí mimozemského plavidla. Na obrovském, téměř tři metry vysokém podstavci v čelní stěně svatyně je vystaveno kovové těleso ve tvaru nepravidelného válce. Neobvyklá relikvie je dlouhá 186 cm, v nejširším místě dosahuje průměru 160 cm a na bocích má zvláštní úchyty. Před ní je umístěna miska na obětní dary. Před doteky zvědavců chrání relikvii bytelný plůtek a neustále přítomní chrámoví hlídači.

Podle mínění historiků jde o největší bronzový buben na světě. Obyvatelé Pejengu mají ale zcela jiný názor. Tvrdí, že tento podivný předmět byl součástí „měsíčního vozu“, tedy jakéhosi vesmírného plavidla, které se zřítilo na zem. Na jeho palubě se nacházely lidem podobné bytosti, které po havárii byly nuceny zůstat na ostrově.

Pozoroval jsem muže v tradičních suknicích a pokrývkách hlavy svázaných ze šátků, jak s pokorou kladou na oltář květiny, ovoce, kousky masa na špejli i celá kuřata, a poslouchal vyprávění starého kněze:

„I když se jednotlivé zvěsti o celé události v podrobnostech liší, dá se z nich vyčíst následující příběh. Jedné noci se obloha náhle rozzářila neobvyklým proudem světla. Bylo jasno jako ve dne. Měsíc (tedy jakési vznášející se těleso kruhového tvaru) se prudce přiblížil k zemi a zůstal viset nad vysokými stromy. Zdálo se, že od sálajícího oslnivého svitu les vzplane. Pak „měsíc“ vybuchl a roztříštil se. Jedna větší část dopadla poblíž vesnice. Tam stále ještě vydávala oslepující světlo. To se nelíbilo partě zlodějů, kteří se zrovna chystali na lup do blízkého stavení. Jeden z nich se rozhodl světlo zlikvidovat. Přistoupil k troskám a začal na ně močit. Za podivného praskání jisker byl opovážlivec na místě ztrestán smrtí.“

Tato historka je příliš vulgární, aby byla do pověsti vpašována záměrně k podpoření nadzemských vlastností „měsíčního vozu“. Spíše se zdá, že je vzpomínkou na tragédii pozemšťana, který se neopatrně přiblížil k dohasínající části neznámého tělesa. Asi jako kdybychom se my dnes dotkli na zem spadlých drátů elektrického vedení, v nichž stále koluje proud.

Je tedy „měsíční vůz“ z Pejengu gigantickým hudebním nástrojem, jak tvrdí klasická archeologie, nebo skutečným pozůstatkem vesmírného plavidla?

Pro vynesení rozsudku v této složité věci se jen těžko shromažďují potřebné důkazy. Pravdou je, že v Indonésii se vyráběly bronzové bubny, které byly symbolem plodnosti a sloužily jako kuriózní věno. O žádném z nich však není známo, že by se stal uctívaným objektem. Můžeme tedy připustit, že náhle jeden z těchto rituálních, nicméně docela všedních předmětů začal být bez zjevné příčiny tak oddaně uctíván? Proč byl docela obyčejný buben vystaven v chrámu, sřezán jako svátost, uctíván četnými oběťmi a neustálými modlitbami? Z jakého důvodu ho domorodci začali považovat za součást nebeského vozu? Nevyžadoval počátek takového výjimečného zbožnění silný impuls spojený s neobvyklým jevem na obloze?

Výlet na Pupek světa

Kosmickými koráby a tajemnými obřimi hosty z nebes se to v indonéských legendách jen hemží. Švýcarská cestovatelka Rose Marie Fuglistallerová v sedmdesátých letech pátrala v džunglích Sumatry po pozůstatcích megalitických civilizací. Se svými průvodci narazila na mohutné kamenné sochy, a když se vyptávala na jejich původ, náčelník nedaleké vesnice s rozpaky přiznal, že neví. Obklopené temně zelenými hradbami hustého porostu stály netečně na svém místě již před mnoha staletími. Staré vyprávění ale sděluje, že vznikly v době, kdy do krajiny dorazily obrovité, pět metrů vysoké, světlolvasé bytosti, měly nadlidskou

sílu a s pozemskými ženami zplodily potomky. Ti se pak stali náčelníky kmene. Ony bytosti přišly v „kapalu“ - lodi. Paní Fuglistallerová se chtěla ujistit, zda připutovaly od moře nebo po řece z vnitrozemí. Náčelník odmítavě zavrtěl hlavou a pak mlčky ukázal k nebi. Lod' sestoupila z oblohy.

Havárie „měsíčního vozu“ v Pejengu byla jen malou skvrnkou na jinak úspěšném vylovení příslušníků neznámé civilizace. Jak víme, byli to tvorové gigantického vzrůstu. Ovládali nejen neznámé dovednosti a technologie, ale i psychickou energií. Záhy potlačili odpor domorodých panovníků a stali se přirozenými vůdci této části ostrova Bali. Důležitost celé oblasti tím značně vzrostla. Jednomu z posvátných míst v Pejengu se dodnes říká Pupek světa.

Nezní nám tento název až podezřele povědomě? Ale jistě! Naprosto stejné jméno přisoudili své vlasti původní obyvatelé Velikonočního ostrova. Známe sice proslulé Rapa Nui a nejméně pět dalších přízvisek, domorodci však již od dávnověku používají pouze jedině: Te Pito o Te Henua - Pupek světa. Dost troufalý název pro nepatrný kousek země obklopený tisíci kilometry nedozírných vodních plání oceánu. Není vzdálenější a osamělejší místo na této planetě, není opuštěnější a izolovanější kout, a přesto se právě tato pouhá piha na pleti tělnaté zeměkoule dovoluje považovat za středobod veškerého dění - za skutečný pupek světa. Proč asi? Pozvedl i zde sebevědomí domorodců kontakt s mocnými obyvateli nebes?

Když na sklonku 12. století dopluli k zdejšímu pobřeží první imigranti z Polynésie vedení králem Hotu Matua, našli nejen pozůstatky prastaré kultury, ale také několik málo vesměs zesláblých posledních příslušníků podivně cizí rasy. První obyvatelé Velikonočního ostrova byli pozůstatkem praobyvatel země: žlutí, velmi vysocí, s dlouhými rukama, širokým a klenutým hrudníkem, dlouhými ušima, ale s krátkými bolci, hodně světlými vlasy. „Jejich tělo nebylo porostlé a lesklo se,“ uvádí badatel Francis Mazière a na jiném místě ústy svého domorodého informátora dodává: „První rasa přišla od východu a nebyla tak zcela tím, čemu se říká rasa předkolumbovská.“

Skutečně trefné pojmenování pro bytosti, které se tak podobají člověku, a zároveň se od něj výrazně liší. Vesmírní osadníci z Pejengu dosahovali obřího vzrůstu. Na Velikonočním ostrově se dochovala zvláštní legenda: Král Tuju-ko-Ihu meditoval o samotě na kopci Punapau. Na zpáteční cestě spatřil na zemi ležet dvě velmi zvláštní postavy. Na první pohled se podobaly lidem. Měly však obrovské hlavy, kterým vévodily nezvykle velké oči a protáhlé uši. Zubožený vzhled vychrtlého těla s nepřirozeně vystouplými žebry a obratli umočňovalo vole, vysedlé kruhovitě lopatky a tři výrazné nádory na zádech. A jak byli tajemní tvorové velcí! Kdyby vstali, dosahovali by jistě výšky čtyř metrů. Nyní však, zjevně zesláblí, se bezmocně třásli na zemi a těžce oddychovali.

Zděšený král se ale domníval, že vidí spící démony, a co nejrychleji spěchal domů. Druhého dne se vrátil v doprovodu svých mužů. Jedna z bytostí byla již mrtvá, druhá zmizela neznámo kam, a přestože ostrov je poměrně malý, již nikdy ji nespatri. Král ale podobu těchto strašných tvorů-duchů z jiného světa co nejvěrněji vytesal do posvátného dřeva toro-miro. Tak vznikly první pověstné sošky moai kava-kava, které byly později podle původních vzorů rozmnoženy do nesčetných kopií. Dodnes udivují svým neobvyklým vzhledem, s naprostou absencí jakéhokoli polynéského znaku. Domorodci se jich při příchodu prvních mořeplavců rádi zbavovali, jako kdyby vůbec nešlo o dědictví předků, ale o hrůznou vzpomínku na setkání s něčím nadmíru děsivým, o něco, s čím již nechtějí mít nikdy nic společného.

O tom, koho moai kava-kava představují, se stále vedou spory. To nejsou přízračné, éterické, jakoby z mlhy utkané bytosti. Jejich realisticky, do detailů přesně ztvárněná zubozžená těla vylučují reprezentanty říše duchů. Zobrazil tedy král představitele oně vymírající mytické první rasy? Co však způsobilo jejich vyzáblost, choroby a tělesné deformace? Pokrevní sňatky, chronická úplavice, velký úbytek minerálních solí, pití nedostatečně filtrované mořské vody? Francis Maziér jako první nadhazuje ještě jednu možnost:

„Právem si můžeme položit otázku, zdali Velikonoční ostrov nebyl zasažen silným zářením nějakého světa zmagnetizovaného úplně jinými a neznámými silami. Stojíme-li před záhadami, které vtiskly pečeť tomuto ostrovu, je naší povinností vzít v úvahu i možnost, že tu došlo k mimozemskému styku, k brutálnímu ozáření ostrova, které zůstavilo na věčné časy v mysli ostrovního obyvatelstva pocit úzkosti a závazek votivního zobrazování tohoto období.“

Jisté je, že kromě fyzického vzeření moai kava-kava s ohnutým nosem a sešklebenými ústy i pokleslé obratle šíjové a zobrazení lomu mezi obratli bederními a zádočnými mohou důvodně poukazovat na prudké ozáření.“

Maziérova fantastická hypotéza vyvolala k životu novou otázku: nemohlo takovéto prudké ozáření být vyvoláno havárií kosmického plavidla?

Další z místních legend nám překvapivě sděluje:

„Za krále Rokoroko he Taua spadlo nebe. Spadlo shora na zem.“

Lidé křičeli: Padlo nebe za času krále Rokoroko he Taua!

Nějaký čas se dívalo - počkalo - odešlo a zůstalo nahoře.“

Slyšíme dobře? Cosi shora spadlo - počkalo -, a pak se vrátilo zpět na oblohu? Dá se ještě výstižněji vyjádřit nouzové přistání vesmírného korábu, který se vydá zpět ke hvězdám až po patřičné opravě? Mohlo při této havárii dojít k úniku radioaktivních látek, které zamořily okolí? Postihlo záření pouze posádku porouchaného stroje, nebo i domorodce? Byla tato katastrofa příčinou pozdějších tělesných deformací obyvatelstva?

Ani jednoznačné ano na většinu těchto otázek náš problém zcela neřeší. Vzpomeňme si na opomíjenou královu poznámku o neobyčejném vzrůstu tajemných tvorů. „Kdyby vstali, dosahovali by výšky okolo čtyř metrů.“ Záření mohlo jistě vyvolat tvorbu volete a nádorů, deformovat páteř a jiné části organismu. Lze mu ale přisuzovat i gigantické rozměry zdevastovaných těl? Nebyla to spíše přirozená vlastnost neznámých cizinců? Pak by ovšem obři nemohli být mutanty původních obyvatel, ale někým úplně jiným? Neumírali před královými udivenými zraky další trosečníci z vesmíru?

Souboj kosmických mocností

Vraťme se na Bali. Zde podle dochovaných legend ještě před havárií „měsíčního kola“ jako předvoj vesmírné mise přistál nejprve průzkumný mimozemský oddíl. Jeho část se usadila v okolí jezera Batur, druhá zamířila do Balingkangu. O potížích, které nastaly při obsazování tohoto teritoria, přináší zajímavou zvěst starodávná báj „Kawakin Usana Bali“.

Nebešťan Maya Danawa, syn bohyně Dewi Danu, porazil mnoho králů a stal se vládcem v Balingkangu. Za jeho úspěchy mu bůh Batara Danu, sídlící právě na hlavní základně u jezera Batur, dovolil sňatek s pozemšťankou - čínskou buddhistkou. Žena se ale necítila na Bali dobře a záhy onemocněla. Maya Danawa prosil o pomoc, a když mu byla odepřena, zakázal uctívat dosavadní božstva a sám se prohlásil za boha. Jeho manželka krátce nato zemřela. Král zůstal ve svém paláci sám. Dvanáct let poté byl poražen a zabit bohem Indrou, který se svými bojovníky přilétl, aby tu nastolil pořádek. Od té doby bylo na Bali obnoveno hinduistické náboženství a vládli zde jen dobří božští králové.

Zdánlivě strohá historka překypuje vzrušujícími otazníky. Proč musel tak mocný král žádat o souhlas se sňatkem? Donutila ho k tomu skutečnost, že jím zamýšlený svazek s pozemšťankou byl naprosto neobvyklý a možná i porušoval jakýsi vesmírný morální kodex? Nehrozilo tím vytvoření precedensu k dalším spojením nebešťanů s pozemskými ženami? Byl bůh Batara Danu ve skutečnosti velitelem celé mimozemské posádky, a proto rozhodoval o jednání svých podřízených? Jak vysvětlit nenadálou přítomnost čínské buddhistky, která „se na Bali necítila dobře“? Kde se v těchto končinách vzala? Přišla z Jávy, kde již v té době Buddhovo učení začínalo zapouštět kořeny, anebo byla mimozemšťany letecky dopravena ze vzdálené Číny, a je tedy důkazem jejich působení ve více oblastech současně? Co bylo příčinou jejího náhlého skonu? Ohrozila ji změna klimatu, nebo onemocněla „importovanou kosmickou chorobou“, která přichozím z hvězd nebyla nebezpečná, ale lidský organismus se s ní nedokázal vyrovnat?

Již samotná přítomnost Maya Danawy na Bali je velmi vzrušující. O nebešťanovi stejného jména totiž nacházíme zmínky také ve védské mytologii. Rozsáhlý soubor textů, vznikající v prostředí indoárijských kmenů pravděpodobně v letech 1300 až 800 před Kristem, popisuje fascinující příběhy lidských hrdinů a božských bytostí. Všechny bohy védského panteonu spojuje shodný nebeský původ, který se odráží i v jejich skupinovém jméně dévové (od kořene div - nebe). Navíc mají společné i to, že vyznačují jas (slovo div znamená zároveň zářit). Jejich protivníky jsou danawové - potomci bohyně Danu. Ti ovšem nejsou typickými představiteli zla, jakýmsi ďábelským ztělesněním špatnosti. Naopak, vědy přiznávají jejich rovnocenné postavení s bohy. Danawové údajně pocházeli z planetárního systému Talatali v Bila-svarga. Jejich předností byl zvládnutý vývoj vysoce rozvinutých technologií a výroba neobyčejných mechanických prostředků. Zároveň dokázali dokonale rozvinout své psychické schopnosti.

Nálezy z Bali jako by chtěly tento mýtus potvrdit. Právě v Pejengu, v chrámu Kebo Edan, je uctívána nezvyklá socha. Kamenné monstrum vysoké přes tři a půl metru představuje obra v taneční poloze, jak dupe po ležící lidské postavě. Podle legendy jde o jednoho z danawů. Příslušníci této záhadné dynastie místních panovníků dosahovali nejen gigantického vzrůstu a disponovali neuvěřitelnou silou, ale navíc ovládali i psychickou energii. Dokázali přenášet své myšlenky na dálku a pouhou silou vůle pohybovat nejen s předměty, ale i zabíjet.

O samotném Maya Danawovi se kromě mýtů z ostrova Balí dozvídáme ve védském spisu Šrímad Bhagavatam. Král Salva činil přísné pokání, aby se zalíbil Šivovi a dostal tak letoun, který by mohl využít k útoku na místo jménem Dvaraka. Šiva králi přiznal blahoslavenství i právo na nebeskou zbraň a pověřil výrobou letounu právě Maya Danawu. Zhotovený létající stroj vynikal neobyčejnými vlastnostmi. Aby unikl pozornosti nepříteli, vyvolával optické jevy. Občas se zdálo, že se ve vzduchu vznáší více plavidel, a vzápětí nebylo vidět žádné. Bojovníci dynastie Yadu byli ohromeni tím, že jejich přístroje nemohly stroj odhalit, i

když občas letoun zahlédli na obloze nebo jak stojí na zemi či pluje po hladině moře.

Další spis Srí Mariam přidává zajímavé zprávy také o původním sídle Maya Danawy. Planetární systém Bila-svarga je údajně tak vzdálený, že ho nelze dosáhnout mechanickými létajícími stroji, ale pouze blíže nedefinovanou vícerozměrovou spojnicí. Neexistují tam den a noc. Obyvatelé nemají žádné starosti, žijí v přepychu ve městech s působivou architekturou. Jsou silně ateističtí a materiálně založeni. Využívají mystických sil k potlačení chorob, nicméně ani jim se smrt nevyhýbá. To je vskutku zvláštní charakteristika bytostí, pro něž by zbožnost měla být všedním chlebem a nesmrtelnost vrozenou vlastností. Jejich spor s ostatními bohy se ve světle těchto informací jeví jako obyčejná snaha urvat pro sebe, co se dá, která vyústila ve válku mezi původně blízkými příbuznými.

„Nepanuje vždy dobrý vztah mezi bratry, i bozi a asurové (danawové), synové jediného boha Kašjapy, se kvůli vládě znesvářili,“ konstatuje lakonicky Mahábhárata.

Danawové jsou tedy božské bytosti, které se, podobně jako Lucifer proti Hospodinu, vzbouřily proti zavedenému řádu a samy usilovaly o získání moci. Občas se jim to podařilo, zahnal bohy na útěk a převzaly vládu nad dobytým územím.

I když přímo na ostrově Bali se mi o tom nikde nepodařilo najít zmínku, navýsost pozoruhodnou se jeví skutečnost, že podle védských, tedy staroindických textů byl nejúspěšnějším bijcem bohů danawský král jménem Bali. Toužil podrobit si nebe, ctil Bhrguovce a dal jim všechno své bohatství. Oni se za to postarali, aby získal létající vůz a zbraně. Podobnost se současnými politickými převraty podporovanými dovozem vojenské techniky zvenčí jistě není náhodná. Biblický Kazatel se nemýlil. Skutečně pod sluncem, a jak vidíme i za hranicemi jeho působnosti, se neděje nic nového.

„Bali vstoupil do nebeského vozu... Pak obklopen statečnými, bohatými démony, stejně ozbrojenými jako on sám, vytáhl v čele obrovské armády na kvetoucí Indrovo sídlo... Obklíčil nebeské město a zadul na ulitu, kterou mu dal jeho učitel. Srdce nebeských krasavic zachvátil strach... a nebešťané se rozprchli.

když nebešťané z nebe zmizeli, vládl v Indrově městě Viročánův syn Bali a časem si podmanil všechny tři světy.“

Bohové se museli smířit s nadvládou démonů - danawů a uznat, že v dané chvíli nejsou schopni čelit jejich převaze. Teprve s příchodem boha Višnu je Bali úskokem zbaven moci.

Je pouze náhodou, že ostrov a vítězný král nesou shodné jméno? Anebo Bali bylo tradiční sídlo danawů, jejich oblíbenou pozemskou kolonií, a to se odrazilo i v názvu?

Popis války v kosmu přináší udivující poznání. Obě strany v boji často používají shodné zbraně, létají v nebeských vozech, neváhají se uchýlit ke lsti a připravit zákeřnou léčku. Zobrazení všemocných bohů, kteří od svých soupeřů démonů dostávají občas na frak a podle zásady, že účel světí prostředky, se sami snižují ke lži a podvodům, snášejí celou historii z piedestalu nadpřirozena do přzemní roviny reality. Bohové i jejich protivníci danawové se zdají být sice výjimečnými, nicméně zcela konkrétními bytostmi, obývajícími sídla kdesi v hlubinách vesmíru a občas působícími i na Zemi.

Zakázané sňatky

Podle dochovaných pramenů nebyl Maya Danawa jediným nebešťanem posedlým chťičem. Také další danawští králové prahli po ženách lidské rasy, brali si je za manželky, a tak přinášeli zkázu svému rodu. Potomci nerovných svazků postrádali mimořádné dispozice svých otců a velmi často měli znetvořená těla. Byli zrůdami v tělesném i duchovním slova smyslu.

Uvědomil si velitel Batara Danu rizika spojení svých „mužů“ s pozemskými ženami, a proto tyto svazky nadále zakázal? A byl právě tento příkaz důvodem ke vzpouře krále Maya Danawy?

Jisté je jedno. Rozpory mezi nebešťany trvaly dvanáct let a musely nabýt značných rozměrů, když si vyžádaly přilet samotného boha Indry, který ve svém zářivě lesklém vimanu sestoupil na zem u Manuk Asya blízko Tampasiringu. Jeho mise rozhodně nebyla zdvořilostní návštěvou, ale kárnou výpravou, která měla vnést pořádek mezi znesvářené první kolonizátory a zamezit jejich řádění mezi pozemšťany. Král Maya Danawa byl zabit a jeho bojovníci rozprášeni.

U této příležitosti nelze přehlédnout, že právě bůh Indra je nejčastěji spojován s obřím létajícím strojem, jehož schopnosti vysoce převyšují technickou úroveň plavidel ostatních nebešťanů. Staroindický epos Mahábhárata přináší množství dokonalých popisů vesmírných misí: „Bohové se objevili ve svých létajících strojích, aby byli přítomni boji mezi Kripákarjou a Ardžunou. Sám Indra, pán nebes, přiletěl v takovém stroji, který pojal i 33 božských bytostí.“

Jestliže samotný Indra byl pánem nebes a okolo se vznášeli další bohové, o jakých božských bytostech je tady řeč? Byla to posádka, či pasažéři? Měl autor na mysli roboty, nebo menší výsadková plavidla uložená na palubě mateřské lodi?

Na jiném místě Mahábhárata uvádí:

„V záři světél přijel náhle Indrův nebeský vůz. Ze vzduchu zahnal temnotu a ozářil mračna. Naplnil zemi široko daleko hlukem podobným hromobití. Byla to nebeská strhující podívaná. Tímto nebeským vozem podobným slunci Ardžuna vystoupil do výšin. Když se blížil ke krajům smrtelníkům neviditelným, spatřil stovky jiných nebeských vozů. Tam nahoře nesvítí ani slunce, ani měsíc, ani oheň tam neplápolá. To, co se lidem dole na zemi zdá být hvězdami, vzdálenými lampami, jsou ve skutečnosti velká tělesa.“

Slétnuvší z nebes

Novým králům, kteří se na Bali ujali vlády po Indrově zásahu, se říkalo „Slétnuvší z nebes“. A právě v době jejich příchodu se zřejmě udála havárie měsíčního kola. Nejzáhadnějším v té události byl Beda Hulu, což se dá přeložit jako „Ten, který si sundává hlavu“. Podle pověsti byl nadán kouzelnou mocí. Když chtěl dohlédnout do velké dálky, musel si sundat hlavu. Neznamená to, že takto svérázně byl nazýván proto, že technicky negramotní domorodci nedokázali jinak pojmenovat akt, při němž tento král vkládal svou hlavu do dalekohledu či jiného zařízení pro pozorování vesmíru? Nebo si sundával přilbu skafandru, který byl v té době samozřejmě naprosto neznámým pojmem? Tato zdánlivě bláznivá domněnka nemusí být opravdu tak bláznivá.

Příběh má totiž zvláštní pokračování. Jednou došlo k nepřírozenému vyrušení, král si rychle potřeboval nasadit svou hlavu, která byla daleko. Šťastnou náhodou právě kolem běžel divoký kanec, dvořané mu usekli hlavu a nasadili ji králi na krk. Král i jeho dvořané se ovšem za prasečí hlavu styděli, a proto králi postavili věž, aby v ní žil. Jeho poddaným nebylo dovoleno vzhlížet vzhůru, proto museli klečet, aby nespátřili královu tvář. Pověst o tom se donesla na Jávu ke králi Hayamu Wurukovi. Ten poslal svého předsedu vlády a generála Gajah Madu na Bali, aby zjistil, zda se událost zakládá na pravdě. Chytrý Gajah použil úskok. Při společné audienci s dvořany pil vodu ze džbánu s dlouhou širokou hubičkou, přes ni znetvořeného krále zahlédl, a odhalil tak jeho tajemství. Jak dokazuje kronika Nagarakrtagama z roku 1365, generál pak v roce 1334 Bali dobyl a připojil k Jávě. Neobvyklý vzhled a schopnosti Beda Hulu popisuje hned několik nezávislých zdrojů z různých mocenských útvarů a masky používané při tradičních představeních připomínají dodnes, že obličej krále měl podobu zvířete. Je to pouhá legenda, nebo ozvěna skutečnosti?

Část historiky o kančí hlavě může být pouze pohádkovým přídatkem, ale také reálným vylíčením situace, kdy nebešťan z jakéhosi důvodu ztratil možnost používat obvyklou masku (skafandr) a musel odhalit svou skutečnou podobu, která byla pro pozemšťany odpuzující. Ochranná izolace ve věži střežila dobře jeho tajemství. Pokud vycházel na otevřené prostranství, přikázal poddaným hledět k zemi. Obával se opravdu jen toho, že bude terčem posměchu, nebo se bál, že jeho vzhled nahání děs a prozradí naprostou odlišnost od podoby člověka?

Co je pro kančí hlavu typické? Především protáhlý rypák a kly.

Je s podivem, na kolika místech světa nacházíme „nebeské bytosti“ s podobným vzezřením. V malé expozici místní banky ekvádorského města Guayaquilu je vystavena kamenná hlava hrozivého stvoření. Dvojice malých, jakoby prasečích klů lemují úzká našpulená ústa pod nenávidným pohledem nepřírozeně vypouklých očí. Nestvůra dokonale připomíná proslulého vesmírného predátora ze stejnojmenného amerického filmu. Indiáni pocházející z míst, kde byla hlava objevena, popisují, jak podobní tvorové slétili z oblohy a určitý čas pobývali na jejich území. V Andách se uchovala tradice nebeské zrůdy s výraznými kly, na pobřeží Peru byla vykopaná socha bytosti s kančími tesáky stará přes čtyři tisíce let, a podobnou ozdobou se pyšní i kamenné výtvořky z kolumbijského San Augustinu. Je to pouze náhoda, nebo všechny tyto artefakty byly vytvořeny podle stejného vzoru?

Ministrem na dvoře krále Beda Hulu byl další vznešený obr -mimozemšťan Kebo Iwa. Ten je často přímo spojován s „měsíčním vozem“, jako kdyby byl jeho velitelem. Legenda připisuje Kebo Iwovi autorství monumentálních skalních reliéfů v nedalekém Yeh Pulu. Jsou dobře zachovány dodnes, ale jejich význam se nepodařilo rozluštit. Na dlouhé kamenné stěně rozpoznáváme řadu bytostí podobných lidem, obklopených tajemnými znaky a předměty, o jejichž významu nemáme tušení. Ústřední postava se pyšní dlouhými ušními boltci s obrovskou náušnicí. Podobnou ozdobou jsou okrášleny i hlavy čtyř párů bytostí, které jsou vyryty na uctívaném pozůstatku „měsíčního vozu“. Jejich inteligentním protáhlým tvářím vévodí velké, kulaté a na Asiaty nezvykle rovně uložené oči.

Je neuvěřitelné, jak jsou podobné tvářím obrů, které v knize Třetí oko popsal Lombsang Rampa. Tento záhadný muž, který přiznal, že je lamou s nejvyšším stupněm zasvěcení, pronikl v doprovodu několika kněží do podzemní krypty v tibetské Lhase, kde je uchováváno jedno z největších tajemství Tibetu.

„Spatřil jsem tři rakve z černého kamene, ozdobené rytinami a zajímavými nápisy. Nebyly zavřeny. Když jsem pohlédl dovnitř, zatajil se mi dech.

„Pohleď, můj synu,“ řekl mi stařešina kněží. „Žili jako bohové v naší zemi v době, kdy ještě nebylo hor.

Chodili po naší půdě, když moře ještě omývalo naše břehy a když jiné hvězdy zářily na našich nebesích. Podívej se dobře, neboť jenom zasvěcenci je viděli.'

Uposlechl jsem a byl jsem zároveň fascinován i zděšen. Tři nahá těla pokrytá zlatem ležela před mýma očima. Každý jejich rys byl přesně vyznačen ve zlatě. Ale jak byli obrovští! Žena měřila přes tři metry a největší z mužů ne méně než pět. Měli velké hlavy, lehce kuželovité na temeni, úzkou čelist, malá ústa a tenké rty. Nos měli dlouhý a štíhlý, oči rovné a hluboko položené... Prozkoumal jsem víko jedné z rakví. Byla v něm vyryta mapa nebes s podivnými hvězdami."

Také „měsíční vůz“ z Pejengu je vedle obrazů gigantů ozdoben i tajemnými ornamenty a kresbami hvězd.

Jak známo, jedna z amerických kosmických sond mířících do hlubin vesmíru nese na své palubě poselství lidstva. Na platinové desce je vyznačeno postavení Země ve sluneční soustavě a vedle jsou vyryty postavy muže a ženy. Neskrývá se podobná zpráva v dosud nerozluštěných rytinách „měsíčního vozu“?

Pátrání po tělech

Nejlepším důkazem existence trosečníků z Pejengu by bylo nalezení jejich pozůstatků. Jistou naději vzbudily archeologické vykopávky v nedalekém Tegalalangu. Hlubiny země zde skrývaly tři mohutné kamenné sarkofágy dlouhé téměř 3 m a široké 90 cm. Bohužel se nepodařilo zjistit, zda těla, která v nich byla uložena, se zcela rozpadla, anebo je domorodci později vyzvedli a odvezli jinam. Tuto možnost rozhodně nelze vyloučit. Nebylo by to poprvé, kdy pro vzácnou relikvii určili kněží novou svatyni. Bali přímo oplývá podobnými jinotaji.

Na břehu jezera Batur se pod strmou stěnou stejnojmenné sopky choulí šest prastarých osad. Všechny se vyznačují neobyčejným uspořádáním a jednotným provedením příbytků, jako by je podle stejného plánu stavěl jeden, všem místním zvyklostem ovšem na hony vzdálený, architekt. Domorodci tyto osady považují za úplně první sídla na ostrově a přisuzují jim spojení s nebesy. Společné pojmenování „desa bintang danu“ se dá přeložit jako „hvězdy jezera“, ale může být také kryptogramem, v němž je zakódováno zvláštní propojení těchto dvou pojmů. Jednotlivá střediska tvoří Songang, Abang, Buahan, Kedisan, Batur a Trunyan. Poslední z nich je zřejmě nejpodivnější vesnicí světa. (O zdejších neobvyklých obřadech se dočtete v autorově knize *Zkázy a zázraky*.) Její název je odvozen od slova „turunan“, což značí „sestupující“. Právě zde prý sestoupila božstva na Zem.

Obyvatelé Trunyanu se proto považují za vyvolené. Po celá staletí neudržovali žádné kontakty mimo hranice své vesnice a trpěli přímo agresivním odporem vůči všemu cizímu. Tento životní postoj usnadňovala neobvyklá poloha. Trunyan je od okolního světa zcela izolován. Ze tří stran jej kryjí svahy sopky Batur, pokryté bujnou vegetací, které jako zvonová sukně prudce spadají do hlubokého kráterového jezera. A právě jeho hladina tvoří další přirozenou hranici. Do Trunyanu nevede žádná cesta a jediné spojení představuje několik kilometrů dlouhá plavba najatým člunem. Vstup do této oblasti byl ještě při mé první návštěvě v roce 1992 možný jen na zvláštní povolení a za přísného dodržování bezpečnostních opatření. Ale návštěva stála za to.

Kousek od břehu jako věž svérázného majáku se vypíná zvláštní dřevěná konstrukce. Dva vysoké sloupy spojuje ve výši dobrých pěti metrů obdélník pevných tyčí, otáčejících se kolem osy. Člověka jímá hrůza, když vidí děti i dospělé, jak bez držení stojí či sedí na této gigantické houpačce, opisující kruhovou dráhu jako ruské kolo, a nechávají se vynést až do výše třípatrového domu, aby vzápětí prudce padali k zemi. Zdá se, že každou chvíli někdo z nich ztratí rovnováhu a zřítí se na udusanou hlínu. Obavy jsou ale zbytečné. I malí caparti sedí na tyči jako přibití a nebezpečnou rychlostí létají vzduchem nahoru a dolů.

Co stálo u zrodu tohoto neobvyklého rituálu? Je to pouhá zábava, vzrušující hra se smrtí, nebo ozvěna jakýchsi prastarých zkušeností, jejichž smysl se již dávno vytratil?

Několik nízkých nevzhledných stavení sražených do malých hloučků převyšuje budova nazývaná Sedm střech. U jejích stěn jsem strnul úžasem a po dlouhé době opět pocítil to podivné mrazení prokletých shod, kdy tušení se mění v jistotu. V nízkém hliněném valu obklopujícím úpatí stavby jsem rozpoznal cosi důvěrně známého. Zástupu malých figurek vévodila velká kamenná hlava. Výrazné kulaté oči vyhlížely do světa jakoby uzavřené přilbou či skafandrem. Dlouhý, masivní nos se klenul nad malými ústy. Zde na tisíce kilometrů vzdáleném místě byl vyobrazen přesný dvojník boha Make-make, jehož tvář jsem tak často vídával vyrytou na skalách Velikonočního ostrova.

Make-make je znám jen v Tichomoří, jako kdyby vůbec nepatřil do panteonu polynéských bohů a zjevil se pouze na Velikonočním ostrově. Svými vlastnostmi se naprosto vymyká obvyklému pojetí nadpřirozené síly. Často se osobně zúčastňoval některých pozemských obřadů, což, jak jistě uznáte, je na boha dost neobvyklé. Při pobytu mezi lidmi chodil v stříbrně bílém oděvu lemovaném duhou. Naprosto stejným poetickým přirovnáním lze vystižně popsat i skafandr dnešních astronautů. O výšce postavy Make-make se

nedochovala žádná zmínka, ale nelze vyloučit, že se shodovala se vzrůstem oněch dvou umírajících obrů, které právě na Velikonočním ostrově spatřil král Tuju-ko-Ihu. Byli to reprezentanti jedné a téže vesmírné rasy? Připustíme-li to, pak jednotlivé střípky poznatků do sebe dokonale zapadnou a začnou vytvářet překvapivý obraz.

V nitru budovy Sedm střeš je totiž uchovávána obrovská megalitická socha boha Dewa Dontonta, a podle některých indicií je zde ukryta i rakev s jeho tělesnými ostatky. Rysy tohoto gigantického mimozemšťana, který se na Bali stal nejprve králem a pak i bohem, se prý podobají fyziognomii obrů z „měsíčního vozu“. Dokázat to však nelze. Socha je přísně střežena. Cizinci ji nesmějí ani zahlédnout. Dovnitř za zvláštních opatření smějí výjimečně vstoupit jen vybraní zasvěcenci. Pro ostatní zůstávají dveře svatyně stále nedobytně zavřeny. Dokonce i rodilí obyvatelé Trunyanu mají zakázáno překročit její práh. Pouze jednou za rok mohou škvírou pootevřených dveří nahlédnout do útroch chrámu a poklonit se „zobrazení nebešťana“. Děje se tak při oslavách „Sada Gede Brutuk“, které se konají za čtvrtého úplňku místního lunárního roku. Přípravy na tento svátek trvají celý týden. Ze skořápek kokosových ořechů a listů banánovníků je vytvořena deset metrů dlouhá maska mytického zvířete baronga. V den určení ji ožíví 21 svobodných mladíků. V naprosté náboženské extázi vydrží tančit od devíti hodin ráno do páté odpoledne, kdy nastává čas na vystavení nejposvátnější sochy - sochy bytosti, jejíž jméno Dewa naznačuje, že patřila k té lepší, moudřejší, spravedlivější a nakonec vítězné rodové větvi bohů slétajících na zemi. Kým však byli tito vládci nebes doopravdy?

II. STRÁŽCI NEBES

Příběh obřích nebešťanů, kteří se spojili s pozemskými ženami a zplodili na Bali zrůdy, rozhodně nemohl být inspirován starozákonní tradicí. A přesto právě v židovských pramenech nacházíme jeho téměř přesnou paralelu. V první knize Mojžíšově čteme: „Za oněch dnů, kdy synové božští vcházeli k dcerám lidským a ty jim rodily, vznikaly na zemi zrůdy, ba ještě i potom.“

Do bible nezařazená apokryfní kniha, připisovaná patriarchu Henochovi, líčí neobvyklou událost ještě podrobněji: „A stalo se, když v oněch dnech přibývalo lidských dětí, že se jim rodily krásné, půvabné dcery. Když je andělé, synové nebes, spatřili, zatoužili po nich a řekli si: ‚Pojďme si vybrat ženy mezi lidskými dětmi a plodme jim potomstvo.‘ A Semjaza, který stál v čele, řekl: ‚Bojím se, že se k tomu snad ani neodhodláte, vždyť sám bych pak pykal za tento velký hřích.‘ Nato mu všichni pravili: ‚My všichni složíme přísahu a zavážeme se vzájemným zaklínáním, že od svého úmyslu neustoupíme a že jej určitě provedeme.‘ Potom všichni společně přísahali a vzájemným zaklínáním se zavázali záměr uskutečnit. Celkem dvě stě jich pak sestoupilo na Arias, jež tvoří vrch Chermonu...“

Knihy uvádí jména vůdců a jejich desátníků, rozhodnutých vzbouřit se proti zvyklostem a nařízenému postupu. Je důkladným popisem iniciativy skupiny mimozemšťanů, kteří jako by si dobře uvědomovali, že v jednotě je síla a že pokud potáhnou za jeden provaz, mají větší naději uniknout hrozícímu trestu. Poté text pokračuje: „A byli s nimi všichni ostatní a brali si ženy, každý si pro sebe vybral jednu, a začali k nim vcházet a spát s nimi... A ony počaly a porodily velké obry...“

Jednotliví strážci nebes zároveň předávají pozemšťanům své znalosti. „Azazeel učil lidi dělat meče, nože a štíty a drátěné košile a obeznámil je s věcmi, jež k tomu patří, i s jejich opracováním, s náramky a ozdobami, používáním antimonu a líčením obočí, s nejvzácnějšími a nejvybranějšími drahokamy...“

... Amiziras učil všechny zaříkávače a řezače kořenů, Armaros učil, jak zbavovat kouzel, Berakeel vyučoval astrologii, Kokabiel učil znamením, Tamiel astrologii a Asdareel vykládal o dráze měsíce.“ Nezvedení potomci strážců nebes - obří zrůdy - se záhy dostávají do střetu s lidmi a zabíjejí je. Čtyři věrní andělé upozorňují na tuto situaci: „Řekli králi, svému Pánu: ‚Ty jsi Pán pánů, Bůh bohů, Král králů. Trůn tvé slávy přetrvává věky a tvé jméno bude věčně svaté a slavné, neboť ty jsi pozhnaný a slovutný. Jsi tvůrce všech věcí, všemu vládneš a tvému zraku je vše odhaleno, takže všechno vidíš a nic se před tebou nemůže skrýt. Pohleď tedy, co učinil Azazeel, jak naváděl ke všem nepravostem na zemi a prozradil tajemství všehomíra, jež se udála v nebi. A vyučil kouzlům Semjazu, jemuž jsi dal moc, aby byl hlavou svým druhům. A oni chodili k dcerám člověka na zemi a spali s nimi, stykem s oněmi ženami se poskvřili a neskrýli před nimi ani jeden svůj hřích. Ty ženy pak porodily obry, a celá země tím byla naplněna krví a zlem.“

Vzrušující svědectví

Dříve než budeme pokračovat v příběhu, jehož znění jsme převzali z překladu nakladatelství Vyšehrad, představme jeho jednotlivé postavy. Autorem vzrušujícího svědectví o kontaktech lidí s nebeskými syny je Henoch. Jméno tohoto sedmého patriarchy od Adama lze přeložit jako „Zasvěcený“.

Erich von Däniken rád připomíná biblický citát, že Henoch „chodil s Bohem“ a že neodešel ze světa jako jiní lidé, nýbrž „nebylo ho, neboť ho Bůh vzal“. Téměř v každé své knize se pak ohání neobyčejnými Henochovy vizemi, které pokládá za svědectví o častých cestách s mimozemšťany do kosmu.

Dänikenovo vzrušení je oprávněné. V úvodu jedné ze dvou nejstarších verzí Henochova spisu se doslova říká: Henoch se narodil sedmý den měsíce pamovuse a žil 365 let. Byl vzat do nebe první den měsíce nisanu. Zůstal na nebi šedesát dní, aby zapsal všechna znamení všeho stvoření, které Hospodin stvořil. Napsal 366 knih a odevzdal je svým synům. Na zemi pobyl v rozmluvách s nimi třicet dnů a byl opět vzat do nebe...“

Poněkud nepovšimnuty zůstávají ovšem další zajímavé okolnosti doprovázející život tohoto patriarchy a jeho rodiny. V kapitole 12 čteme: „Dříve než se toto přihodilo, žil Henoch skrytě a nikdo z lidských synů nevěděl, v kterém úkrytu pobýval a co se s ním dělo. A všechno jeho konání mělo co činit se strážci a se svatými.“

Kým ovšem byli tito tajemní strážci? Podobali se lidem obřího vzrůstu jako králové na Bali, nebo představovali zcela jiný „živočišný“ druh?

Henoch sám na své první setkání s nebešťany vzpomíná: „Tu se mi zjevili dva velmi vysokí muži, jaké jsem nikdy na zemi neviděl. Jejich tvář byla jako zářící slunce, jejich oči planoucí svíce, z úst jim vycházel oheň. Jejich plášť byl bělostný, spodní roucho purpurové. Jejich křídla zářivější zlata, jejich ruce bělejší sněhu...“

Pomineme-li křídla a neobvyklou záři, která neznámé obklopovala, nelze přehlédnout jejich zjevnou

podobu s člověkem. Ostatně, docházelo-li k tělesnému spojení s pozemskými ženami, které jim připadaly půvabné, nemohli se od lidí příliš lišit. Henoch v kapitole 13 jim dokonce přisuzuje i schopnost citu: „Když jsem se probudil, šel jsem za nimi a našel je, jak všichni seděli pohromadě v Ubelsejaelu, jenž leží mezi Libanonem a Seneserem, a truchlí se zahalenými tvářemi.“

Hřích poznání

Přítomnost synů nebes tedy rozhodně nemohla být výjimečnou a krátkodobou. Vše nasvědčuje tomu, že strážci tvořili zvláštní oddíl mimozemšťanů, který celá staletí působil v oblasti Blízkého východu a předával lidem své znalosti. A jak se ukazuje, přitom značně překročili své pravomoci. Text vyjmenovává řadu dovedností, předaných jejich prostřednictvím lidstvu. Ty ovšem jistě nebyly kamenem úrazu vyžadujícím přísný trest. Jejich provinění, kromě zapovězených kontaktů s pozemšťankami a zplození zrůd, spočívalo v jiném těžkém pochybení: „a prozradil tajemství všehomíra, jež se udála v nebi...“

„... A všichni počali zjevovat tajemství svým ženám...“

„... a neskrýli před nimi ani jeden svůj hřích.“

Celá obžaloba zdánlivě nemá logiku. Hovoříme přece o „synech nebes“, do té doby zcela čistých a neposkvrněných, takže jaké své hříchy měli před ženami skrývat? Jaké hrozné a veledůležité tajemství jim mohli vyradit?

Nabízecí se odpověď zavání kacířstvím. Představitelé nebes svým jednáním a slabostmi naznačili, že nejsou tak zcela těmi, za něž je lidé považují. Že nejsou svatými a nedotknutelnými, dokonalými, nekonečně dobrými a věčnými idoly, které je nutno uctívat, ale i když značně odlišnými, přece jen smrtelnými tvory. Nejvyšší, když vyhláší celý soubor trestů a příkazů k nápravě, potvrzuje vlastně zranitelnost strážců a jejich potomků. „A Gabrielovi Pán řekl: ‚Vytáhni proti těmto zlotřilým ničemníkům, vyhlad’ z lidského středu děti jejich smilstva i děti strážců. Rozeštví je proti sobě, aby se navzájem pobili, neboť nemají nárok na dlouhý život. Oni se tě budou snažit uprosit, ale nebude jim nic platné, že doufají ve věčný život a že každý z nich se dožije pěti set let.‘“

Hlavní provinění strážců se tedy neslo především v ideové rovině. Svým způsobem vzali lidem iluze a odvrátili je od zbožnosti a dodržování nastoleného řádu. Vždyť i samotní „synové nebes“ se ukázali jako velcí hříšníci, dávající přednost požitkům a svým sobeckým zájmům před božím nařízením. Navíc svým konáním zřejmě vyvolali silné pochybnosti o nadpřirozené podstatě síly, kterou reprezentovali. Důsledky se daly očekávat: „Nastala velká bezbožnost a rozmohlo se smilstvo, lidé setrvali v hříchu a všechny jejich cesty vedly ke zkáze.“

Takto zdevastované lidstvo již nebylo možné ovládat, natož rozvíjet jeho duševní vlastnosti. Bylo nutné začít znovu. Bůh bohů se tedy rozhodne postihnout zemi krutou ránou. Dříve než vynese rozsudek, provede ale jedno nečekané opatření:

„Nato Nejvyšší, Vznešený a Svatý promluvil a poslal Aseruljura k synu Lámecha se vzkazem: ‚Řekni mu mým jménem: ukryj se a zjev mu konec, který se blíží. Celá země bude totiž zničena a vše, co je na ní, bude vyhlazeno. A také ho pouč, jak může uniknout zkáze, aby jeho símě zůstalo zachováno po všechna pokolení.‘“

Zvláštní je, že o synu Lámecha není do tohoto okamžiku v textu ani zmínka a ani poté se o něm dlouho nedočteme. Teprve po 96 kapitolách, kdy se členitý příběh vrací v jakési časové smyčce zpět, přichází rozluštění této tajemné pasáže. Konečně se dozvídáme, kým byl vyvolený muž, jenž dostane šanci uniknout blížící se globální katastrofě. Odhalení začíná podezřením na skandál v Henochově rodině.

Kým je to podivné dítě?

Sám Henoch o tom píše:

„Po několika dnech vzal můj syn Metúšelach ženu pro svého syna Lámecha a ona od něho otěhotněla a porodila syna. Jeho tělo bylo bílé jako sníh a červené jako růže, vlasy na jeho hlavě, dlouhé kadeře, byly bílé jako vlna a jeho oči byly krásné. Když otevřel oči, rozzářil jimi celý dům jako slunce a celý dům se pak velmi projasnil. Když byl vzat z rukou porodní báby, otevřel ústa a promluvil k Pánu spravedlnosti. A jeho otce se před ním zmocnil strach, utekl a přišel ke svému otci Metúšelachovi. Privil mu: ‚Zplodil jsem podivného syna: není jako člověk, nýbrž se podobá dětem nebeských andělů, je jiné povahy (přirozenosti) a je jiný než my; jeho oči jsou jako sluneční paprsky a jeho tvář je překrásná. Zdá se mi, že nepochází ode mne, nýbrž od andělů; obávám se, že se za jeho dnů může na zemi stát zázrak. Úpěnlivě tě, můj otče, prosím a žádám, abys zašel k Henochovi, našemu otci, a dozvěděl se od něho pravdu, neboť jeho obydlí je mezi

anděly.'

Když Metúšelach vyslechl slova svého syna, přišel ke mně na končiny země, neboť slyšel, že se tam nalézám. Hlasitě zvolal. Uslyšel jsem jeho hlas a přišel k němu. Řekl jsem mu: ‚Hle, tady jsem, můj synu, proč jsi ke mně přišel?‘

Odpověděl mi: ‚Přišel jsem k tobě kvůli znepokojivé věci, vyhledal jsem tě kvůli závažnému vidění. Vyslyš mě, můj otče, neboť mému synu Lámechovi se narodil syn, jehož podoba a povaha nejsou jako povaha lidí, barva jeho pleti je bělejší než sníh a červenější než růže, vlasy jeho hlavy jsou bělejší než bílá vlna a jeho oči jsou jako paprsky slunce. Když své oči otevřel, ozářil celý dům. Když byl vzat z rukou porodní báby, otevřel svá ústa a velebil Pána nebes. Jeho otce Lámecha se zmocnil strach a utekl ke mně. Nevěřil, že to dítě pochází od něho, protože má podobu nebeských andělů. Hle, přišel jsem k tobě, abys mi sdělil pravdu.‘

Pak jsem já, Henoch, řekl: ‚Pán učiní na zemi nové věci. Tuto skutečnost jsem už zřel ve vidění, sdělil mi to. V pokolení Jereda, mého otce, porušovali někteří slovo Páně pocházející z výšin nebes. Páchali hříchy a porušovali zákon; spojovali se s ženami a páchali s nimi hříchy; uzavírali sňatek s ženami ze svého středu a plodili s nimi děti. Na celé zemi nastane veliká zkáza: potopa a veliká zkáza budou trvat po dobu jednoho roku. A tento syn, který se vám narodil, zůstane na zemi a jeho tři děti se zachrání s ním, zatímco všichni lidé, kteří se na zemi nacházejí, zemřou. Na zemi nyní plodí obry nikoli duchem, nýbrž tělem. Na zemi nastane velká pohroma a země bude očištěna ode vší zkaženosti. Sděl svému synu Lámechovi, že syn, který se mu narodil, je vpravdě jeho synem. Dej mu jméno Noe, neboť on vám zůstane; on a jeho děti budou zachráněni před zkázou, která na zemi přijde kvůli všem hříchům a nepravostem, jež byly a budou na zemi spáchány za jeho dnů. Dojde ještě k větším nepravostem, než jsou ty, které byly na zemi spáchány dříve; neboť já znám tajemství svatých. On, Pán, mi je ukázal a sdělil, a já jsem je četl v nebeských tabulkách. Viděl jsem na nich napsáno, že pokolení za pokolením bude hřešit, až povstane pokolení spravedlivé, zlo zanikne a hřích vymizí z povrchu země, zavládne na ní jen samé dobro. Nyní, můj synu, jdi a oznam svému synu Lámechovi, že tento syn, který se narodil, je vpravdě jeho synem a že to není lež.‘ Když Metúšelach vyslechl slova svého otce Henocha - neboť ten mu všechno ukázal v tajnosti - navrátil se domů a odhalil mu to. Onomu synovi dal jméno Noe, neboť ten po vší zkáze přinese zemi potěšení.“

Na křídlech andělů

Dosavadní sdělení je bezesporu šokující. Téměř každý uvedený fakt potvrzuje, že kontakty mezi takzvanými anděly a lidmi byly časté, početné a velmi rozšířené. Všeobecně je totiž známo, jak vyhlížejí jejich děti a čím se liší od lidských potomků. Jejich pleť je nezvykle bílá a červená. Vlasy připomínají jasně bílou vlnu. Výrazné oči jako by zářily.

Henoch často zdůrazňuje svit, obklopující tyto bytosti, a upozorňuje na jistou uniformitu: „Viděl jsem tam sedm šiků andělů nadmíru jasných a velmi vznešených. Jejich tváře zářily a třpytily se více než sluneční paprsky a nebylo rozdílu mezi jejich tvářemi, chováním nebo shodou jejich oděvů.“ A jinde dodává: „Jejich oči zářily jako svíce.“

Je s podivem, na kolika místech světa se od dávnověku nacházejí rytiny a malby „světelných bytostí“ - stvoření, jejichž hlavu obklopuje výrazná aureola.

Zároveň, a nejen v podtextu, cítíme hrůzu pozemšťanů před nebeskými posly. „I zavolal Hospodin jednoho z předních andělů, strašného a hrozného, a postavil ho vedle mne,“ říká Henoch. Lukáš ve svém evangeliu zvěstuje: „Tu se ukázal anděl Páně stojící po pravé straně oltáře, kde se obětovalo kadidlo. Když ho Zachariáš uviděl, vyděsil se a padla na něj bázeň.“

Vyznavači sufismu a některých dalších odnoží islámu jsou pevně přesvědčeni o existenci bytostí s křídly. Ty mohou člověka chránit a být mu prospěšné, ale setkání s nimi není právě příjemné.

Směsici lásky a hrůzy vyzařují i okřídlení géniové, jejichž vyobrazení nacházíme v asyrských chrámech. Archeologové je považují za ochranné duchy, i když ptačí vzhled vyvolává spíše strach nebo alespoň rozpaky.

Pomocníci Hospodina se neuvěřitelně přesně podobají služebníkům hinduistických bohů - gandharvům. V díle českých indologů „Bohové s lotosovými očima“, zpracovaném vynikajícím způsobem, čteme:

„Gandharvové jsou bytosti, které se volně pohybují povětřím a jsou pro lidský zrak neviditelné. Mohou však na sebe vzít podobu kteréhokoliv člověka. A protože mají zálibu v ženách a dcerách pozemšťanů, najdeme v sanskrtské vyprávěcí literatuře celou řadu příběhů, jak se gandharvové snášejí za noci na terasy paláců a domů, kde v horku přespává žena nebo dívka, promění se v muže, kterého dotyčná miluje, a plně využijí této příležitosti. Právě proto dal už autoritativní Manuův zákoník jednomu z osmi typů sňatků, kterým přiznává legální i společenskou platnost, jméno gándharvaviváha, tj. gandharvovský sňatek, a

definuje jej jako „dobrovolné spojení dívky a muže, vzniklé z touhy“.

Gandharvové tedy na sebe mohou vzít podobu člověka. Heureka, jaká další šokující shoda!

Henoch totiž nečekaně, jen jakoby na okraj, poznamenává: „Oni mě pak odnesli na jedno místo, kde bylo něco jako planoucí oheň, a když chtěli, přijali lidskou podobu.“

V tomto Henochově strohém popisu andělů je zřejmě ukrytý pravý klíč k Pandořině skříňce poznání. Takzvaná „křídla“, jak se zdá, nebyla ryze vybájeným atributem zdůrazňujícím nadpřirozenost andělů, ale jejich skutečnou technickou výbavou. Pokud ovšem připustíme, že slovo „křídla“ neznačí vždy jen popis, ale často i funkci. Jak také jinak nazvat zařízení, připevněné na zádech a umožňující rychlý přesun vzduchem z místa na místo. Dnes již víme, že vznášení se nad zemí s pomocí lehké techniky nemusí být jen dílem autorů sci-fi a špionážních románů.

I na prahu třetího tisíciletí v odlehlých koutech světa přežívají primitivní etnické skupiny, které se nikdy nesetkaly se sebenepatrnější vymožeností moderní civilizace. Představme si situaci, že nad hlavami těchto lidí z doby kamenné začne kroužit rogallo. Desítky zvědavců zcela zřetelně a při plném vědomí spatří zázrak. Jakýsi velký tvor s křídly létá ovzduším. Nelze rozpoznat, že křídlo není jeho přirozenou součástí, vždyť vypadá, jako by byl s ním srostlý. Pak pilot přistane a odepne popruhy. Rogallo zůstane ležet na zemi a tajemná létající bytost se změní v člověka. Stálo by za pokus zjistit, jakými slovy by domorodci po-psali tuto událost. Možná že by se vzácně shodovali s Henochem, který po doletu na místo konstatuje: „... a když chtěli, přijali lidskou podobu.“

Jsou tedy křídla andělů pro lidi pouze synonymem techniky do té doby naprosto neznámé? Podaří se nám někdy vypátrat další důkazy o existenci „osobních vznášedel nebešťanů“ a odhalit jejich skutečný vzhled?

Naděje není tak nepatrná, jak bychom soudili. V době od 1. do 8. století našeho věku se na severu Peru rozvíjela civilizace Mochiců. O způsobu jejího života vypovídají nesčetné sošky a malby. Některé výjevy nám doslova berou dech. Naznačují totiž, že Mochicové mohli přebírat své úžasné technické vědomosti a stavařské umění od jiné velmi vyspělé, jakoby nepozemské společnosti.

Vzato přísně hierarchicky, téměř vojensky organizovaná civilizace Mochiců dokázala vybudovat skutečně skvostná díla, která dodnes vyvolávají náš oprávněný obdiv svou krásou, technickou dokonalostí a mnohdy i uchvacující mohutností. Nedaleko Trujilla se dochovala velkolepá náboženská metropole, které vévodí pyramidy zasvěcené slunci a měsíci, obklopené komplexem budov pro vládců a skupinu nejvyšších kněží. Impozantní stupňovitá pyramida Slunce je bezesporu největší stavbou v dějinách peruánského pobřeží. Rozkládá se na ploše 228 x 135 metrů a tyčí se do výše 48 metrů. Stavitelé na ni údajně použili na padesát milionů kusů vepřovic a zaměstnávali přes 200 000 dělníků. Taková pracovní síla předčila i výstavbu pověstných pyramid v egyptské Gize. Kromě těchto několika velkolepých svatyní a vzácných fresek se po Mochicích dochovaly především desetitisíce keramických nádob a sošek, které strhujícím způsobem dokumentují všechny stránky života této civilizace. Některé výjevy však před nás kladou více otázek než odpovědí.

Mnohé figurky jsou vybaveny neobvyklými přilbami s miniaturními satelitními anténami, sluchátky a kupodivu i ozubeným kolem, i když se všeobecně tvrdí, že tato kultura kolo vůbec neznala. Některé postavy mají na zádech křídla, zpod nichž vyčnívají konečky jakýchsi trubek.

Skutečný údiv vyvolává rytina, vedená pod katalogovým číslem 101. Mochický panovník je zde vyobrazen ve společnosti podivných tvorů na létajících strojích. Snad bychom mohli připustit, že okřídlené bytosti s ptačími hlavami poletují ovzduším jen díky fantazii malíře. Proč ale přitom mají na hlavách přilby a sedí na vznášedlech se zřetelnými tryskami? Vypadá to, jako kdyby tvořily doprovodnou letku dalšímu pilotovanému stroji. V jeho kokpitu tentokrát sedí zrůda připomínající jaguára. A nad ní rozpoznáme zařízení, které evokuje představu palivové nádrže, dokonce i s přívodní hadicí. Je tolik nevysvětlitelných detailů důkazem o technické vyspělosti Mochiců, anebo zprávou o návštěvách přilétajících odjinud?

Rozpory nejen v matrice

Vraťme se do starozákonních časů. Henoch svému synu Metúšelachovi přiznává: „V pokolení Jereda, mého otce, porušovali někteří slovo Pána pocházející z výšin nebes. Páchali hříchy a porušovali zákon, spojovali se s ženami a páchali s nimi hříchy, uzavírali sňatek s ženami ze svého středu a plodili s nimi děti.“

Co je tím asi míněno? Znamená to, že k onomu tělesnému spojení andělů s lidskými dcerami došlo v době života Henochova otce Jereda? Anebo se Jeredovo pokolení přímo fyzicky podílelo na trestuhodných přečinech?

Rozeberme si jednotlivá provinění: ... spojovali se s ženami“ - to je přece pro muže-člověka naprosto přirozené. Výtka je přijatelná, jen pokud docházelo k cizoložství.

„... uzavírali sňatek se ženami ze svého středu a plodili s nimi děti.“ Proč taková obava z žen z vlastního

středu? Je to upozornění na nebezpečí svazků s příbuznými? Jistě ne. V bibli najdeme několik případů takovýchto sňatků a beduíni tak činí dodnes. Je žádoucí, aby si strýc vzal svou neteř, a to nejčastěji, co komunita má, tedy ženy a velbloudi jako výkupné za sňatek, zůstalo v rodině.

Zbývají jen dvě možná řešení:

1. I když tomu smysl textu přesně neodpovídá, Henoch jen určuje čas. Andělé hřešili v době života Jereda a od té doby se na zemi říjí zkáza.

2. Pokud ale připustíme, že Henoch přiznává vinu přímo pokolení svého otce, pak dojdeme k udivujícímu závěru. Brát si ženy ze svého středu, jinými slovy z okruhu své působnosti, tedy dcery lidí z okolí, bylo nepřirozené jen pro ty, kteří sami lidmi nebyli. To ovšem znamená, že i v žilách Jereda a potažmo jeho syna Henocha musela kolovat krev strážců nebes. Tím bychom získali vysvětlení, proč Henoch má tak výsadní postavení a proč i jeho pravnuk Noe dostává šanci přežít potopu světa. Zároveň lze objasnit spornou podobu novorozence. I když jeho otcem byl opravdu Lámech, ozvaly se geny mimozemských předků. Takové případy přece známe. Někdy se narodí černé dítě bílým rodičům, kteří třeba i o několik generací dříve měli mezi svými předky osobu černé pleti.

U této příležitosti nelze přehlédnout ještě jeden nanejvýš pozoruhodný fakt, který biblickým badatelům prozatím unikl. Srovnáme-li obě známé Henochovy knihy a text bible, zjistíme, že v okamžiku svého rozhovoru s Metúšelachem již nemohl být Henoch na zemi, nýbrž u Boha. První kniha Mojžíšova v seznamu deseti patriarchů uvádí: „Ve věku šedesáti pěti let zplodil Henoch Metúšelacha. A chodil Henoch s Bohem po zplození Metúšelacha tři sta let a zplodil syny a dcery. Všech dnů Henochových bylo tři sta šedesát pět let. I chodil Henoch s Bohem. A nebylo ho, neboť Bůh ho vzal.

Ve věku sto osmdesáti sedmi let zplodil Metúšelach Lámecha. Po zplození Lámecha žil Metúšelach sedm set osmdesát dvě léta a zplodil syny a dcery. Všech dnů Metúšelachových bylo devět set šedesát devět let a umřel.

Ve věku sto osmdesáti dvou let zplodil Lámech syna. Dal mu jméno Noe.“

Počítejme spolu. V okamžiku narození syna Metúšelacha zbývalo Henochovi tři sta let k odchodu s Bohem. Po sto osmdesáti sedmi letech přivítal do rodiny vnuka Lámecha. Ten ovšem zplodil Noa ve svých sto osmdesáti dvou letech, tedy až 69 let poté, co Henoch zmizel. Jak je tedy možné, že Metúšelach žádá Henocha o radu a svěřuje se mu s podezřením, že Noe je dítě „strážců nebes“?

Udělal chybu „matrikářka“ a vypsala špatně rodné listy? Nebo najdeme jiné, možná velmi zvláštní vysvětlení?

Patriarcha na orbitální stanici

Henoch odešel ze země ve věku tří set šedesáti pěti let. Vzhledem k tomu, že téměř všichni z jeho rodu žili skoro třikrát déle, byl v té době mužem v plné síle, spíše jinochem. Připomeňme si však znovu, že nikde není zmínka o Henochově smrti. Víme jen, že nadobro zmizel. Opravdu nadobro?

Bible jasně sděluje, že bůh Henocha vzal a nebylo ho. Tedy že již dále nepobýval mezi lidmi. Kam se patriarcha vytratil, zůstává tajemstvím.

Navrhují spekulaci: Henoch odletěl se strážci na jejich základnu. Ta se však nenacházela na zemském povrchu, ale na orbitální dráze.

Troufalou domněnku potvrzují samotné texty Henochových knih: „Andělé spěšně vzali Henocha a vynesli ho na nejvyšší nebe.“ Odvezli ho tedy z povrchu planety.

Na jiném místě čteme: „Když Metúšelach vyslechl slova svého syna, přišel ke mně na končiny země, neboť slyšel, že se tam nalézám. Hlasitě zvolal; uslyšel jsem jeho hlas a přišel k němu. Řekl jsem mu: „Hle, tady jsem, můj synu, proč jsi ke mně přišel?“

Víme, že k tomuto kontaktu došlo v době, kdy Henoch byl již prokazatelně pryč. Metúšelach ho však našel na končinách země. Bylo to nějaké odlehle místo v pustinách na samé hranici říše, nebo pojem „končiny země“ je spíše symbolem pro prostor, kde země již skončila, ale přesto je dobře viditelná? Měl Henoch na mysli orbitální dráhu?

Kdyby šlo o ryze pozemský útulek, otec a syn by si jistě po dlouhé době odloučení padli do náruče. Ale Metúšelach Henocha vůbec neviděl, jen s ním hovořil. Text totiž v závěru podotýká: „Když Metúšelach vyslechl slova svého otce Henocha - neboť ten mu všechno ukázal v tajnosti - navrátil se domů...“

„... ukázal v tajnosti...“ - zůstal tedy skryt. Proč? Proč nepobyl se svým milovaným synem? Myslím, že nemohl. Oba muži se nesetkali tváří v tvář, pouze spolu hovořili prostřednictvím jakéhosi komunikačního zařízení. Metúšelach z pozemské základny strážců navázal spojení s jejich plavidlem na orbitě. A nebyla to pro něj novinka. Musel vědět, že se tam jeho otec nachází. Připomeňme znovu: „... přišel ke mně na končiny země, neboť věděl, že se tam nalézám.“ Kontakt se uskutečnil až 69 let poté, co Henoch zmizel. Pro lidi

definitivně odešel s Bohem, rodina ale dobře věděla, kde ho má hledat.

Opravdu první kosmonaut?

Je patriarchův strhující příběh ryzím podobenstvím o boží milosti, o zaslouženém trestu a nové naději, nebo veskrze reálným zachycením okamžiku sblížení pozemšťana s jinými světy? Mohl Henoch skutečně pobývat na orbitální stanici strážců nebes? Není příliš smělé a možná i domýšlivé předpokládat, že Země a její obyvatelé natolik zajímali cizí vyspělou civilizaci, že po celé věky dokázala trpělivě sledovat vývoj lidstva a možná ho i korigovat? Byl Henoch prokazatelně prvním kosmonautem v dějinách lidstva?

Zdá se, že ano. Punc nadpřirozenosti jeho opakovaného putování nebesy totiž stírá ryze pragmatická okolnost. Patriarcha při svých stycích s anděly trpěl „zdravotními komplikacemi“.

Celá událost se udála takto: při první návštěvě na nebesích jsou Henochovi zjeveny minulost i budoucnost lidstva a boží záměry. Hospodin pak sděluje: „Teď ti, Henochu, dávám třicet dní čekání, abys je mohl strávit ve svém domě a vypovědět svým synům a všem svým domácím všechno ode mne, aby slyšeli, cos jim řekl, a aby si přečetli a pochopili, že není jiného kromě mne, a všichni aby zachovali tvá přikázání a četli knihy tvého spisu. Po třiceti dnech pro tebe pošlu anděla a vezme tě ze země od tvých synů ke mně.“

V následující kapitole se ale dozvídáme, že návrat musel být odložen.

„I zavolal Hospodin jednoho z předních andělů, strašného a hrozného, a postavil ho vedle mne. Vzhled tohoto anděla byl bílý jako sníh a jeho ruce, vyhlížející jako led, byly velice studené. Má tvář zchladla, neboť jsem nemohl snést bázeň před Hospodinem, stejně jako nelze vydržet oheň pece, sluneční žár nebo mrazivé povětrí. Hospodin mi pravil: ‚Henocho, jestliže tvoje tvář zde nezchladne, nemůže člověk na tvou tvář pohledět.‘ Oběma dvěma mužům, kteří mě prve vedli vzhůru, Hospodin řekl: ‚Ať s vámi Henoch sestoupí na zem a počkejte na něho až do stanoveného dne.‘ I položili mne v noci na lůžko. Metúšelach očekával můj příchod, ve dne v noci bděl na stráži u mého lože. Užasl, když zaslechl můj příchod. Řekl jsem, aby se sešli všichni moji domácí lidé. A já jsem k nim mluvil.“

Henoch poté vypráví rodině vše, co viděl na nebi, a radí, jak mají žít, aby se líbili Bohu. A pak se to stalo: „Ještě když Henoch rozmlouval se svými lidmi, spustil Hospodin na zemi soumrak. Nastala tma a zahalila muže stojící s Henochem. Andělé spěšně vzali Henocho a vynesli ho na nejvyšší nebe. Kde ho přijal Hospodin a postavil ho před svou tvář na věky. Tma pak ze země ustoupila a nastalo světlo. Lidé viděli, ale nepochopili, jak byl Henoch vzat. Oslavili Boha a šli do svých domovů.“

III. POTOMCI VESMÍŘANŮ

Kdysi v časech obestřených šerosvitným hávem tajemství se zrcadlo ustavičně temné hladiny jezera Titicaca náhle rozjasnilo. Za ohlušujícího rachotu se z oblohy začalo snášet obrovské zářící těleso. Jeho trup se leskl, jako by byl obložen zlatem. Nebeský koráb přistál na jednom z ostrovů a z něj vystoupila zvláštní žena s narudlou pletí. Svou postavou se podobala pozemšťankám, ale její hlava byla nezvykle vysoká a na vrcholu podivně špičatá. Dlouhé plandavé uši jí visely až k ramenům. Také její ruce šokovaly. Měly pouze čtyři prsty, mezi nimiž se rýsovala plovací blána. Žena získala jméno Orejona, což znamená Dlouhouchá. Přiletěla prý z Venuše, aby na zemi zanechala nejen své vědomosti, ale i potomky. Důkazy o této kosmické misi lze nalézt především v troskách Tiahuanaka.

Španělský biolog Garcia Beltran, potomek velkého kronikáře Garcilase de la Vegy, jemuž po matce kolovala v žilách krev královského rodu Inků, objevil v rodinném dědictví fragmenty tohoto a dalších fantastických andských mýtů. Jejich četba vyvolává oprávněný údiv a přemíru otázek.

„Obrázkové písmo z Tiahuanaka vypráví, že v epoše gigantických tapírů přišly na Zemi vysoce civilizované lidské bytosti s prsty spojenými blánou a s krví, která se liší od naší. Za své sídlo zvolily jezero ležící výše než země, protože jim nejlépe vyhovovalo.“

Jezero Titicaca je skutečně nejvýše položenou vodní plochou na světě. Rozkládá se více než 3 800 m nad mořem. Tlak vzduchu je tam o polovinu nižší než při hladině oceánu. Sehrávala tato okolnost nějakou roli? Byl organismus Orejony uvyklý jinému tlaku atmosféry, než je na Zemi obvyklé? Anebo potřebovala mít ve své blízkosti velkou vodní plochu?

„Plovací blána na rukou naznačuje, že voda byla přirozeným prostředím na mateřské planetě Orejony a že sehrávala velkou roli v životě Venušanů,“ komentuje Beltran dokumenty svého předka.

„Orejona se rozhodla stvořit na Zemi lidskou rasu, proto se spojila s tapírem a porodila několik dětí. Bytosti, zrozené z tak neobvyklého křížení, disponovaly rozumem, který sice nedosahoval inteligence Orejony, ale vysoce převyšoval schopnosti vnímání všech zvířat. Také některé jejich orgány zůstaly stejné jako u tapíra. Takovým způsobem vznikla nová rasa.“

Jednoho dne, považujíc poslání za ukončené, unavená Zemí anebo prostě jen vedená touhou po návratu na Venuši, Orejona nastoupila do své lodi a odletěla. Její děti se rozmnožovaly. Většina z nich byla jako jejich otec-tapír, ale jedno z plemen z okolí jezera Titicaca zůstalo věrné památce Orejony. Rozvíjelo svou inteligenci a vědění, dodržovalo předepsané náboženské obřady a životní zvyklosti a posléze položilo základy předindické civilizace. Toto zůstalo zapsáno na Bráně slunce v Tiahuanacu.“ Jeden z dochovaných úryvků upřesňuje, že k přiletu kosmické lodi s Orejonou došlo před pěti miliony roky, kdy na Zemi žila fantastická zvířata a kdy ještě neexistovali lidé.“

Vodní kolébka předků

Oprostíme-li mýtus od zjevně pohádkového nánosu kontaktu s tapírem a převedeme ho do soudobého jazyka, pak sdělení zní takto: lidé jsou výsledkem genetického zásahu vyspělé mimozemské civilizace. Svým stvořitelům se značně podobají, ale nejsou jejich věrnou kopií. Postupným vývojem některé enklávy mutantů dosáhly značné vyspělosti, zatímco v jiných zvítězily zvířecí geny, a ty pak postupně degenerovaly. Akt stvoření byl odstartován před pěti miliony lety.

Oproti zavedeným hypotézám by tedy náš předek měl plovací blány a velmi hladkou kůži. Teorii o vodním původu člověka začínají prosazovat i někteří vědci. Již v šedesátých letech ji jako první formuloval Alister Hardy, odborník na mořskou biologii.

V létě 1999 zveřejnila Pavla Koucká podněcující úvahu:

„Podle klasické teorie o původu člověka jsme opice, které slezly ze stromů, postavily se na zadní a začaly lovit v savaně. Potřeba taktiky a spolupráce při lovu vedla k rozvoji inteligence a řeči.“

Ne všichni s touto teorií souhlasí. Například badatel Desmond Morris, autor knih *Nahá opice* a *Lidský živočich*, se domnívá, že naši předchůdci prošli ve svém vývoji ‚vodním obdobím‘, kdy si sháněli potravu ve vodě, nejspíše u ústí velkých řek. Jejich těla se proto možná vodnímu prostředí před čtyřmi až pěti miliony lety přizpůsobovala: ztrácela tělesné ochlupení, usazoval se jim podkožní tuk a zřejmě se u nich vyvíjely plovací blány.

Morris a další zastánci této teorie argumentují mimo jiné tím, že máme tzv. potápěcí reflex: ponoříme-li obličej do vody, zvláštní nerv se zakončením ve tvářích, v blízkosti nosu a úst. V takové situaci uzavře dýchací cesty a sevře malé průduchy v plicích. Současně se také zpomalí činnost srdce. Šimpanz nebo gorila naproti tomu v takovém případě zpanikaří, jejich srdce začne bít jako o závod a brzy se utopí.

Morris pak předkládá další důkazy: když novorozeňata položíme do vody šetrně a v poloze na bříšku, beze strachu plavou. Na rozdíl od všech opic jsou lidé ve vodě doslova jako doma. Člověk dokázal nepřetržitě plavat až 168 hodin a bez přístroje se potopil již do 80 m hloubky.“

Podle tradice z Velikonočního ostrova stála u zrodu inteligentního života jako sudička ryba patuki. Ta má trochu žabí vzhled, je vybavena nožičkami a silně připomíná lalokoploutvé ryby, o nichž víme, že byly přechodem mezi rybami a obojživelníky. Z ní se podle legendy vyvinul moko - člověk s vlastnostmi ještěrky a postupně dalšími mutacemi stále dokonalejší kříženci až k dnešnímu lidstvu. Mutace prý způsobil nejen prvotní zásah bytosti z nebes, ale také změna podnebí, a tedy i stravy a lidská reakce na tyto změny. Občas se tělo rozpomene na svou minulost a předá našim potomkům kapičku původních zvířecích genů. Proto přicházejí na svět děti s rysy našich vodních předků.

V červnu 1995 se na jihu Chile narodil Ricardo Sandocal. Jeho tělo je pokryto drobnými rybími šupinami. Na souši je velmi nemotorný, zato ve vodě se dovede pohybovat velmi rychle. V současné době jsou na světě známy ještě další dva případy vrozené ichtyózy.

A je zde ještě jedna úvaha - nevyplývá nevysvětlitelná přichylnost delfínů k lidské rase také z dob, kdy oba živočišné druhy společně obývaly vodní živel?

Národ černé krve

Prastarou indiánskou pověst o Orejoně podporuje i několik překvapujících okolností. V nádherném údolí peruánských And se rozkládá Cuzco, bývalé hlavní město mohutné říše Inků. Když jej v roce 1533 dobyl Francisco Pizarro, jeho bratranec Pedro Pizarro napsal, že se zde střetli s „orejones“, kteří měli tak dlouhé uši, že jim splývaly až na ramena. „Toho, kdo měl uši nejdelší, považovali za nejvznešenějšího.“ Výsada protahovat si ušní lalůčky byla vyhrazena jen příslušníkům královského rodu Inků. Inkové věřili, že legendární bohové, kteří vystavěli Tiahua-naco, měli rovněž protažené boltce a říkali si Velké uši.

O více než sto let později cestoval z Cuzca k jezeru Titicaca španělský obchodník Fernando Lopez. V listu, adresovaném královskému dvoru, uvádí tuto podivnou informaci: „V okolí Tiahua-naca se pohybuje muž, o němž mnozí říkají, že přišel z hvězd. Není starý, věkem se blíží čtyřicítce, ale domorodci k němu chovají úctu jako ke stařešinovi. Tento člověk dokáže svými rukama se čtyřmi prsty vytušit přítomnost barevných kovů a vody v podzemí. Tento muž se jmenuje Uru.“

O čtyři sta let později se americký novinář Jimmy Howard setkal v Cuzcu s mužem podivného vzhledu. Cizinec očividně nepatřil k žádné známé lidské rase, měl světlé vlasy, zvláštní načervenalou barvu pleti a na ruce čtyři prsty, opatřené blánou. Přestože vypadal na čtyřicet, indiánští starci ho znali již od svého dětství. On sám tvrdil, že žije na naší planetě již několik stovek let. Spolu s dalšími obyvateli své mateřské planety přiletěl v kulovitém létajícím objektu. Jméno tohoto muže bylo Uru. Znal Jimmy Howard Lopezovu zprávu a jeho rozhovor je pouhou novinářskou kachnou, nebo zde máme dvojí nezávislé svědectví o setkání s vesmířanem jménem Uru?

A aby prokletým shodám nebyl konec, vydejme se na jezero Titicaca. Právě zde žili příslušníci etnické skupiny stejného jména Uru. Když je začali ohrožovat agresivní Aymarové a později i bílí kolonialisté, Uruové se přestěhovali na plovoucí rákosové ostrovy. Jejich odolnost vůči chladu, vlhku a mlze byla neuvěřitelná. V prostředí, v němž by člověk nutně musel onemocnět, překypovali zdravím. Vysvětlovali to tím, že nejsou lidmi. Pouze se jim prý podobají. Ve skutečnosti pocházejí z kosmu.

Francouzský etnolog Jehan Vellard prožil mezi posledními Uruy mnoho let a zaznamenal jejich výpověď, kterou uvádíme ve zkrácené úpravě Miloslava Stingla:

„My jiní, my obyvatelé jezera, my Kot-Suňové, my nejsme lidé. Byli jsme zde dříve než Inkové, dříve než Otec nebes Tatiú stvořil lidi, Aymary, Kečuánce, bělochy. Byli jsme tu dokonce ještě předtím, než slunce začalo ozařovat zemi... Už v době, kdy země byla ještě v polotemnu, kdy ji osvětlovala jen Luna a hvězdy... tehdy, kdy Titicaca bylo mnohem větší než dnes... již tehdy tu žili naši otcové. Ne, nejsme lidé... Naše krev je černá, proto necítíme chlad jezerních nocí... nehovoříme lidskou řečí a lidé nerozumějí, jak hovoříme my. Naše hlava je jiná než ostatních Indiánů. Jsme velice dávní, jsme nejdávnější... jsme obyvatelé jezera, Kot-Suňové. My nejsme lidé.“

Pro toto své přesvědčení odmítali kontakty s ostatními kmeny a rozmnožovali se jen mezi sebou. Jejich původní jazyk se skutečně nepodobal žádné jiné řeči na světě. Krev měli prokazatelně černou jako uhl. Jejich jméno sice převzali nynější obyvatelé plovoucích ostrovů, ale poslední z pravých Urů zemřel v roce 1962.

Prodluž svou lebku, protáhni uši

Tajemství národa černé krve již asi nikdy nerozluštíme, zato v jiných koutech Jižní Ameriky, a nejen tam, nacházíme další stopy obojživelných cizinců s protáhlou hlavou, šikmým tvarem očí a dlouhýma ušima.

V ruinách staré incké pevnosti Ingapirca na území Ekvádoru byly objeveny podivně dlouhé a šiřaté kamenné hlavy. Přesně jak popisuje Orejonu starý mýtus. V lokalitě, kam dosahoval vliv pevnosti, vyhrabali Indiáni zlaté sošky a reliéfy bytostí se čtyřmi prsty a dlouhýma ušima. Všechny nesou společné vyobrazení slunce, Venuše a dalších nebeských těles.

Královský rod Inků, aby prokázal svůj nebeský původ, si uměle protahoval ušní lalůčky a často deformoval novorozencům hlavy ve zvláštním lisu. K ještě nevyvinutým lebkám byla pevně přivazována sada vypolstrovaných dřevěných destiček. Obvykle je spojovaly mechanické klouby, umožňující prostor mezi deskami neustále zmenšovat. Nepřetržitý tlak a postupné utahování formy vytvořilo po letech bolestivé procedury nezvykle podlouhlý tvar lebky.

V Archeologickém muzeu v Limě jsou vystaveny mumie dětí, které tuto kosmetickou operaci nepřežily. Jejich hlavy ale již nesou zjevné znaky dosažených změn. Vlnovitě stoupají od čela a spánků a nahoře se zužují do malého zaoblení. Někdy lze rozpoznat, jak se některá destička vtiskla více než ostatní do lebeční kosti a zanechala výrazný otisk.

Mnozí z takto „upravovaných“ jedinců se ale jistě dočkali dospělosti. V pouštní krajině, poblíž proslulé planiny Nazca, byly nalezeny lebky mužů, jejichž mozkovna je dokonce až třikrát větší, než bývá obvyklé. Celková délka dosahuje téměř půl metru. A my vůbec netušíme proč. Co asi stálo za dlouhé údobí utrpení? Byla to pouhá móda, nebo touha podobat se jakýmsi nadřazeným bytostem s podobným tvarem hlavy? Nejsou neobvyklé vysoké zaoblené čepice egyptských faraónů ozvěnou stejného úsilí nelišit se od bohů?

Starí Mayové přivazovali své děti k příčkám kolébky, aby jim zploštili nebo stlačili lebku do tvaru kužele, a dokonce se pokusili napodobit i šikmý tvar očí nebešťanů. „Ve velké oblibě byly mírně šilhavé oči. Rodiče se snažili vyvolat šilhavost svého dítěte tím, že mu pod nos zavěšovali drobné korálky,“ napsal antropolog Michael Coe z Yalské univerzity.

Bolestivý zvyk prodlužovat lebku a protahovat uši byl rozšířený především tam, kde lidé věřili v kontakt s mimozemskými bytostmi. Na Markézách a Herveyových ostrovech domorodci ještě v době kapitána Cooka uctívali boha, jehož nazývali Velké uši. O Velikonočním ostrovu Thor Heyerdahl napsal:

„... když ostrov poprvé navštívili Evropané, viděli mezi lidmi na břehu několik jedinců s načervenalou pletí, jako by byli pořádně spálení od slunce. Měli tak dlouhé uši, že jim visely až na ramena. Beechey později viděl, že někteří měli uši tak dlouhé, že si někdy lalůčky svazovali v týlu hlavy, aby jim nepřekážely.“

Na řece Mahakam v indonéské části ostrova Borneo žije dajácký kmen Tunjung.

Jsou to milí, pohostinní lidé, obývající věčně zatopené kolonie domů na kůlech. I když do jejich života již vstoupily mnohé vymoženosti moderní doby, starí lidé jsou stále těsně spjati s minulostí a letitými zvyky. Mnohé ženy již od útlého dětství zatěžovaly své ušní lalůčky těžkými náušnicemi, aby jejich uši dosahovaly až na ramena. Ruce a často i nohy pokrývá pás hustého tetování, které vytváří dojem, že první články prstů jsou srostlé nebo spojené blánou. Je to pouhý rozmar, nebo vzpomínka na doby, kdy vodní živel byl domovem jejich předků?

Synové Mléčné dráhy

Odkudsi z hlubin země pod našima nohama se ozvalo zprvu nepatrné hučení, které rychle sílilo a přecházelo do temného výhrůžného tónu. Malý pramínek vody uprostřed rozměrného skalního plata přestal připomínat parkový vodotrysk. Náhle zmohutněl a vyrazil prudce k obloze. Hektolitry vody tryskaly do výše téměř deseti metrů, aby v zářivém jasu poledního slunce se měnily v girlandy duhou ozdobených kapek a snášely se jako pohádkově třpytivý déšť zpět do kamenné náruče dna gejzíru.

Pochodovali jsme po jiné planetě. Podmanivě krásnou krajinu Severního ostrova Nového Zélandu vystírala na první pohled strohá, nesčetnými krátery zvrásněná tvář Whakarewarewy. Skutečné peklo uprostřed ráje. Třpytivé gejzíry a malebná tyrkysová jezírka se zde střídají s nebezpečnými bahnitými propastmi. Půda se často chvěje, a dojde-li k výbuchu, nastupuje invaze ohně, lávy a sirného dýmu.

Sledovali jsme to úžasné divadlo, ale ještě více nás upoutal muž, stojící na úzké stezce mezi řadou kráterů, v nichž výhrůžně bublalo šedivé bahno. Byl téměř nahý, jeho obličej zdobilo husté tetování. V rukou svíral oštěp. Mával jím okolo sebe, útočil na nás předstíranými výpady, hlasitě křičel a děsivě vyplazoval jazyk. A po tomto šokujícím úvodním ceremoniálu nás pozval do vesnice.

Maorové patří k nejpodivuhodnějším národům na světě. Na Nový Zéland dorazili téměř před tisíci lety z

legendární vlasti Hawaiki. Všeobecně se soudí, že pod tímto názvem se skrývá stará známá Havaj nebo ostrov Raitea a podle některých vědců přichází v úvahu také Jáva. Jenže jméno Hawaiki může mít i druhý význam. Je to vlastně složenina dvou slov, kterou lze přeložit jako „z Mléčné dráhy“. Máme tedy původ Maorů hledat ve vesmíru?

Tváří v tvář polonahým mužům s děsivou maskou tetování zní tato myšlenka šíleně. Nelze ovšem popřít, že legendy Maorů přímo oplývají nevysvětlitelnými narážkami a zprávami o vzdálených nebeských krajích.

Už samotný příchod tohoto etnika na Nový Zéland je zahalen šerosvitným hávem tajemství. Pokud opustili Havaj nebo Jávu, museli překonat větší vzdálenost, než jaká dělí Evropu od Ameriky, a to vše na nekrytých kánoích a bez použití navigačních pomůcek. Ostatně k čemu by jim tyto přístroje byly, když údajně pluli do neznáma. Stovky mužů, žen a dětí se odvážily vydat na oceán, aniž měly alespoň mlhavou naději na úspěch své expedice. Ledaže by někdo z nich s jistotou věděl, že na jihu je země. A tady narážíme na podivuhodnou stopu.

Iniciátorem pouti k Novému Zélandu byl jistý Tama Te Ka-pua, což znamená Syn oblaků. Ten spolu s dalšími výjimečnými osobnostmi, jejichž jména podezřele shodně symbolizují úzký vztah k nebesům a vesmíru, údajně čerpal z pokladnice vědění, která nepocházela z tohoto světa, a disponoval neobyčejnými schopnostmi. Podle maorského mýtu získal toto dědictví od cizinců, kteří dokázali cestovat mezi jednotlivými nebeskými světy. Pro každou část vesmíru museli ovšem mít jinou zvláštní masku. Používali tedy dýchací přístroje a skafandry, upravené podle chemického složení atmosféry, tlaku a dalších fyzikálních podmínek jednotlivých planet?

O tom, že vzdušný prostor jim nebyl cizí, svědčí ještě jedna zajímavá okolnost. Maorové již po celá staletí vědí, že Severní ostrov Nového Zélandu má tvar ryby s protáhlou ocasní ploutví. Při pohledu z velké výšky je to zřejmé, jak ale tento poznatek získali primitivní plavci, kteří ostrov viděli vždy jen z paluby svých kánoí?

Maorové vynikajícím způsobem ovládají řezbářství. Jejich domy i lodě jsou bohatě zdobeny ornamenty, soškami bohů a výjevy z mytologie. Většina luštitelů záhad tento druh umění nepovažuje za zajímavý, a přitom právě zde nacházíme několik významných odkazů na možný kontakt s vyspělou vesmírnou civilizací. Jedinečným prvkem maorských řezeb je spirála. Občas ji dokonce nalezneme, jak se úžasně přesně zpracována vine ve zdvojené formě. Spirála se ovšem nevyskytuje nikde jinde v Polynésii. Je známá jen na Novém Zélandu. Historikové našli jednoduché vysvětlení: „Bohaté tetování Maorů vyžadovalo tvorbu nových vzorů, které se pak odrazily i na řezbách. Spirála je pouze dalším druhem ozdoby.“ Zní to logicky, jenže vyřezávaná díla nebyla tvořena jen pro potěchu oka. Jsou prodchnuta náboženskou symbolikou a kosmologickými odkazy. Každý tvar má svůj význam, každá linie skrývá poselství. V zorném úhlu této skutečnosti spirála na řezbách ztrácí podsouvaný účel pouhé dekorace, ale může představovat vývoj života i podobu galaxií, a dvojitá spirála se pak jeví jako tichá ozvěna znalosti molekulové struktury základního kamene života DNK. Odkud však získali primitivní plavci tyto poznatky?

Vzhled maorských figur je naprosto originální, nezaměnitelný, a přesto svým způsobem uniformní. Jednotlivé postavy nezaprou, že vylétly ze stejného hnízda.

Vyznačují se protáhlou, notně zašpičatělou lebkou, zobákovitým nosem, obrovskými očima a pouze čtyřmi stejně dlouhými prsty na každé končetině. Více než člověka připomínají vetřelce z vesmíru.

Historikové jako vždy mají jasno. Zjevně nelidské dlaně jsou prý symbolem prvního z řezbářů jižních moří Mutuwaiteky, i kterému na ruku pár prstů scházelo. Tato teorie zní jako známý vtíp o kanadských dřevorubcích. Lze sice připustit, že řezbáři při výuce o pár prstů přišli, jenže tato smutná okolnost by si stěží vysloužila čest přežít v jejich dílech po mnoho staletí. Spíše zde objevujeme informaci o bytostech s jinou stavbou těla. Zopakujme znovu. Neúměrně protáhlou lebkou a čtyři dlouhé prsty měla Orejona, tajemný cizinec Uru z Cuzca i kosmičtí předkové Uruů, vyrytí do stěn Tiahuanaca. Nebyly první maorské řezby inspirovány podobou stejných mimozemských stvoření? Nemohl Tama Te Kapua - Syn oblaků - získat své unikátní znalosti právě od představitelů oné zvláštní entity, která přistála na jezeře Titicaca a postupně šířila svůj vliv do dalších oblastí?

Kontakty Maorů s civilizací Uru podporují i další indicie, které se mi podařilo vypátrat.

Podle dochované andské legendy Orejoniny prsty spojovala plovací blána. Několik prastarých maorských řezeb zobrazuje záhadné stvoření zjevně ženského pohlaví s plovací blánou na končetinách. Koho představuje, není známo.

Text z Tiahuanaca sděluje, že k přiletu Orejony došlo v době, „kdy na Zemi žila fantastická zvířata a kdy ještě neexistovali lidé“.

V Etnografickém muzeu v Berlíně je vystavena maorská řezba člověku podobné čtyřprsté bytosti obklopené dnes již vyhynulými ještěry.

Báje Maorů vzpomínají na obdivuhodná obydlí v zemi Uru.

Poloviční Maor Te Rangi Hiroa-Peter Buck uvádí jinou legendu:

„Ta aroa, stvořitel, byl samozplozenec, neboť neměl ani otce, ani matku. Seděl ve skořápce zvané Rumie, která se tvarem podobala vejci. Byl v ní uzavřen po nekonečné věky, v nekonečném prostoru, v němž nebyla obloha, ani země či moře, ani měsíc a hvězdy. Bylo to období stále trvající tmy a husté neproniknutelné tmy. Po dlouhé době konečně Ta aroa rozbil skořápku, aby se vylíhl...“

Co kdybychom tento zdánlivě běžný mýtus o božstvu, které v děsivé prázdnotě zrodilo nejprve sebe samo, aby poté mohlo stvořit zemi, zvířata a lidstvo, přeložili takto: hlubinami vesmíru po velmi dlouhý čas plulo těleso ve tvaru vejce. Vznášelo se v tak vzdáleném prostoru, že z něj nebylo možné spatřit naši planetu a její satelit, ale dokonce ani hvězdy, které vidíme ze země. Teprve když se plavidlo přiblížilo k naší sluneční soustavě, započal jeho velitel činnost a probudil posádku.

Legenda totiž pokračuje: „Ta aroa stvořil nebo vyčaroval bohy Tua, Ateu. Urua a všechny ostatní v temnotě.“Nezačínáme věřit horkou stopu? Maorové znají boha jménem Uru. A tento nebešťan přichází na Zemi v době temnoty.

Cože to říkali poslední Uruové Jehanu Vellardovi? „My nejsme lidé. Byli jsme zde dříve než Inkové, dříve než Otec nebes Tatiú stvořil lidi, Aymary, Kečuánce, bělochy. Byli jsme tu dokonce ještě předtím, než slunce začalo ozařovat zemi... Už v době, kdy země byla ještě v polotemnu...“

Kosmičtí obojživelníci

Orejona nebyla jediným známým obojživelníkem z kosmu. Stopy obdobných stvoření jsou roztroušené v legendách mnoha národů a potvrzeny unikátními artefakty.

Keramika peruánských Mochiců často zobrazuje bytosti s žabí hlavou. V Antropologickém muzeu v mexické Jalapě je vystavena rozměrná socha obojživelného tvora s ploutvemi místo prstů a obřím žabím očima. Archeologové si nedovolují ani hádat, koho představuje, vědí jen, že mu musela být prokazována značná úcta.

Na jihu indonéskeho ostrova Sumatra, na rozměrném platu pod majestátní sopkou Dempo, se dochovaly pozůstatky megalitické civilizace, historiky dosud blíže nepopsané. Domorodci nazývali její příslušníky, neznámo proč, „národem ostrých jazyků“ a přisuzovali jim kontakty s tajemnými učiteli z vesmíru. Legenda vypráví, že v oněch časech slétli z nebes tvorové, jejichž tvářím dominovaly obrovské, jakoby žabí oči. Tuto podobu přesně vystihuje gigantická socha na samém okraji rýžových polí u vesnice Berlubai.

Podánilo se mi ji najít jen stěží. Přestože je přes tři metry dlouhá a o polovinu méně vysoká, ztrácí se v hradbě zeleně. Původně byla považována za válečníka, sedícího na hřbetě slona. Ale prohlédneme-li si kámen důkladně, spatříme zcela jiný výjev. Neznámý tvor zaujímá polohu pověstného astronauta z Palengue. Sedí jako na motorce na jakémsi stroji. Jeho ruce svírají řídicí páku, ne nepodobnou klasickému kniplu letadla. Na zádech, i přes značné poškození, rozeznáváme jakési zařízení, připojené silnou trubicí. Sloužilo k úpravě pozemského vzduchu, a tedy k dýchání, anebo mělo zcela jiný účel? Hlavu skutečně zdobí obrovské vypouklé žabí oči nad širokými ústy. Vulgárně řečeno je to „velký žabák na neznámém dopravním prostředku“.

Socha udivuje nejen svým vzhledem a stářím, ale i osamělostí. Kilometry kolem nejsou žádné další artefakty, pozůstatky chrámů, budov, kultovních prostranství - prostě nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo činnost starověké civilizace. Proč tedy byla socha postavena právě zde? Je to památník upozorňující na místo, kde neznámí poprvé přistáli? Nevíme. Monstrózní kamenné obojživelné stvoření nechce vyrazit své tajemství, mlčky spočívá na okraji džungle, zrcadlí se v hladině sousedního rýžového pole a odráží svůj fascinující obraz zpět k obloze, odkud kdysi dávno jeho živá předloha sestoupila.

Lavina jiných podezřelých okolností se ale nezadržitelně valí dál.

Egyptané, přestože jejich království tvořila převážně poušť, byli pronásledovaní hrůznou představou nedozírných mořských plání. Na počátku se prý všude rozléval jen nekonečný oceán. Z něj se vynořila hora ve tvaru pyramidy. Procesu tvoření nového světa se ujal bůh s žabí hlavou Nun.

Sumersko-akkadská mytologie vypráví, že v časech před potopou se na Zemi objevilo sedm hybridních bytostí, napůl ryb, napůl lidí, které seznámily lidstvo se základy civilizace. Jednou z nich byl Óannés. Zaostalé, jako zvěř žijící obyvatelé Babylonie vyučoval vědám, umění, řemeslům a zemědělství. Hovořil řečí lidí, ale jeho mateřskému jazyku nikdo nerozuměl. Óannés zase nemohl požívat pozemskou stravu. Sumerský význam jeho jména je nejasný, v akkadštině je snad odvozeno od pojmu mudrc či mistr a v syrštině znamená „cizí“, „odjinud“.

Rozsáhlou zprávu o Óannésově činnosti nám zanechal Béróssos. Tento vzdělaný kněz babylonského chrámu Esagila boha Béla-Marduka se narodil pravděpodobně okolo roku 340 př. Kr. a je autorem třídílného spisu Babyloniaka. První kniha pojednává o samých počátcích stvoření lidské kultury a člověka a zabývá se

také astronomií. Druhá část vypráví o deseti předpotopních vládciích a vyjmenovává 86 prehistorických panovníků po potopě a také historické dynastie až po krále Nabonassara. Závěrečný díl se *zabývá* obdobím po Nabonassarovi do smrti Alexandra I. Velikého. Jak připomíná Encyklopedie starověkého Předního východu (Libri 1999), Béróssos se zřejmě opíral o spolehlivé klínopisné prameny, a je tedy považován za velmi seriózního autora. O Óannésovi mimo jiné napsal:

„V Babylonii se sešel velký počet příslušníků rozmanitých kmenů. Žili bez řádu, divoce jako zvířata. V prvním roce sestoupení království z nebes vyšel z moře, které hraničilo s Babylonii, rozumem nadaný netvor jménem Óannés. Měl rybí tělo. Pod rybí hlavou se však dala rozeznat ještě jedna lidská. Měl také lidská chodidla, která vyrůstala z ocasu, a uměl rozmlouvat s lidmi. Jeho obraz se dochoval dodnes. Bytost pobývala přes den mezi lidmi, ale nic nejedla. Učila lidi psát, předávala jim znalosti z vědních oborů a také různá umění. Naučila je, jak budovat města a stavět svatyně, jak uspořádat právo a měřit zemi. Ukázala lidem, jak pěstovat a sklízet ovoce a také vše, co slouží k uspokojení každodenních potřeb. Při západu slunce se bytost vracela do vody a noci strávila v moři.“

Text dodává, že další božští lidé-ryby přicházeli na souš ze základny, plovoucí po dnešním Arabském moři.

Jak tomu máme rozumět? Nosil snad Óannés skafandr, který působil dojemem lesklé šupinaté rybí kůže, nebo to byla jeho přirozená podoba?

Víme nejméně o dvou chrámech, v nichž byly uctívány Óannésovy sochy a jeho starověké vyobrazení je vystaveno i v bagdádskému muzeu. Vidíme na něm bytost s postavou člověka. Nad lidskou tvář se tyčí hlava ryby, jejíž dlouhé šupinaté tělo i s ploutvemi tvoří část mužových zad a spouští se až téměř k jeho podkolenním jamkám. Ti dva jsou každý sám a zároveň jedno. Je to kříženec, i když na první pohled máte dojem, že člověk si pouze nasadil hlavu ryby jako masku a přes záda přehodil kůži s šupinami.

Óannés má vzdáleného příbuzného. Asi pět set kilometrů od Bogoty, na širokých plošinách po obou stranách kaňonu tvořeného horním tokem řeky Magdaléna, se rozkládá San Augustin - jedno z nejvýznamnějších archeologických nalezišť Kolumbie. V dávné minulosti byl tento kraj osídlen lidmi neznámé kultury, která po sobě zanechala bezpočet monolitů, sarkofágů, skalních rytin a především udivující množství soch. Na ploše téměř 650 km čtverečních se nachází přes tři stovky figur lidí, zvířat a záhadných bytostí. Jedna z nich je opravdu zvláštní. Člověk s vyceněnými zuby má na zádech jakéhosi vodního tvora s výraznou hřbetní ploutví. Archeologové nazývají monstrem „zdvojené já“. A aniž chtěli, se možná trefili. Co když stejně jako Óannés představuje bytost schopnou pobývat na zemi i pod vodou?

Na některých skalních prehistorických malbách v Austrálii a Severní Americe nad skupinkami shromážděných lidí dominují postavy poněkud vyšších tvorů. Na jejich žabích hlavách jsou nápadně nepřirozeně obrovské oči. Téměř zcela chybí trup, nohy sahají skoro až pod krk a jsou vláčné, jako by neměly klouby.

V malé podzemní jeskyňce nedaleko Tergurwangi na jihu Sumatry jsem zkoumal kresbu podobného cizince. Jeho portrét je bohužel již notně poničen, ale vypouklé kulaté oči jsou stále patrné. Dlouhé ruce a nohy zřetelně postrádají klouby.

Je zvláštní, jak se tento charakteristický rys opakuje i na obrazech, které vznikly v různých časových obdobích a na místech vzdálených od sebe mnohdy i více než deset tisíc kilometrů, a jak korespondují s legendami o obojživelných stvořeních z kosmu.

Haitští vyznavači vůdů považují za nejvyššího boha ryze vodní bytost se čtyřmi měkkými končetinami. Afričtí Dogoni vzpomínají na obojživelného nebeského učitele jménem Nommo, jehož neobyčejně pohyblivé končetiny také neměly klouby. „Na počátku světa, kdy ještě neexistovala civilizace, přišel od severu muž jménem Kon. Byl z masa a kůže, ale neměl klouby a přemísťoval se nad horami a údolím pouhým pomyslením,“ dodává incká legenda.

V polynéské mytologii se vyskytuje muž jménem Nuu. Také on je spojován s masou vod.

Primitivní sibiřský kmen Samojedů uctívá (pro změnu?) bytost jménem Num, která sídlí na nebesích, má protáhlou, rybě podobnou hlavu a je spojována s vodou, ať již v podobě deště či sněhu.

Neslyšíme zde cinkání tajemných zvonků spřízněnosti: Óannés - Nommo - Nun - Num - Nuu. Nejde o obměnu jednoho a téhož jména? Jakou děsivou vzpomínku se asi v těchto legendách pokouší zachovat přívalem věků vymývaná kolektivní paměť lidstva?

Óannés je popisován jako zrůda, napůl člověk a napůl ryba. To proto, že kromě lidské měl ještě jednu, rybí hlavu. Egyptský Nun je na několika reliéfech znázorněn s žabí hlavou stejně jako sochy peruánských Mochiků, národů mexického pobřeží či neznámých obyvatel Sumatry. Je to symbol zrození života, domnívají se učenci. Opravdu? Není to spíše známka obojživelnosti? Připomeňme si, že i Nommo byl obojživelníkem, a stejně jako Nun byl považován za Ducha vod. Ne snad proto, že k nim měli daleko blíže než kterýkoli člověk:

Nommo, Nun i Óannés se po vykonání své mise vrátili prý zpět do království vod, aby zde čekali na den, kdy opět navážou kontakt s lidstvem. Neznamená to, že odletěli zpět na svou mateřskou vodní planetu?

Nelze popřít, že jisté legendy vnášejí chaos a zděšení do duší archeologů. Některé objevené artefakty se při nejlepší vůli nedají vysvětlit zdravým rozumem a oblíbené vysvětlení, že jde o znázornění některého božstva, nemůže obstát. Zarputilé setrvávání na názoru, že jde jen a jen o fantastické obrazy mytologických postav, nás vrhá do pasti, z níž není úniku, pokud se neodvážíme připustit, že v mýtech o obojživelných nebeských učitelích se může ukrývat pravdivé jádro.

IV. ROBOTI JAKO MODLY

„Raketoplán rozhodně není americký vynález. Daleko dříve vyvinuli podobné zařízení představitelé zatím neznámé kosmické civilizace. Původní obyvatelé Havaje nám o tom zanechali pozoruhodný důkaz,“ vysvětloval průvodce Jim a pobízel nás k rychlejší chůzi.

Sestupovali jsme strmou, balvany posetou strání poblíž Kony na velkém ostrově Havaje a navzdory podmračenému deštivému dni se snažili v nepřehledném zarostlém terénu objevit pole s petroglyfy. Konečně svah nabyl podoby dlouhé úzké terasy a na ní jsme zahlédli kameny s vyrytými obrazy. Některé z nich představovaly lidské postavy, domácí zvířata anebo dobře známé předměty. Jiné byly opravdu podivné. Znázorňovaly muže se zvláštní, skafandr připomínající přilbou a poblíž něj stál létající stroj. Další zařízení se opravdu až neuvěřitelně přesně podobalo raketoplánu. Zcela zřetelně se dal rozeznat štíhlý trup ukončený třemi tryskami. Nad výraznou, téměř concordovskou špicí spočívala rozměrná kopule pro posádku. Podvozek neměl kola. Tvořily ho krátké úzké nohy, jako by letoun byl schopen kolmého startu i přistání.

Odkud se vzali tito, časem již notně pochroumaní, svědkové dávnověku? Kdo byl jejich autorem, kdy a proč vyryl jejich podobu do rozměrných balvanů?

Odovědět na tyto otázky se pokoušela a stále ještě pokouší řada vědců, ale řešení ani jednoho z nich není zcela uspokojující. Petroglyfy nejsou dílem jednoho období, ale vznikaly postupně v dlouhém toku staletí. Některé z nich se podle svých námětů dají datovat poměrně přesně, původ nejstarších z nich se ztrácí v mlžném oparu. Jak ve své práci uvádí L. R. Mc Bride, obecně se věřilo, že skalní kresby přinesli severoameričtí Indiáni. Jedna z nejznámějších obrazových teras na ostrově Kauai totiž leží nad pobřežím, k němuž často vodní proud přihnál kmeny jedlí a sekvojí od západních oblastí Severní Ameriky. Předpokládalo se tedy, že i indiánské lodě mohly v krátké době doplout k Havaji. Tuto domněnku podporoval prastarý příběh o hnědých lidech, kteří přistáli na Oahu ve svých kožených kánoích. A právě na dně jeskyně Oahu byly nalezeny petroglyfy naprosto shodné s kamennými rytinami z kaŕonu Glen v Arizoně. „Nelze ovšem vyloučit možnost, že petroglyfy byly jak do Severní Ameriky, tak na Havaj zavedeny odjinud,“ poznamenává Mc Bride a zřejmě se nemylí.

Podle havajských mýtů rytí prvních kamenných obrazů je spojováno s příchodem tajemných cizinců. Většinou to prý byli bílí mužové s nezvykle rudými vlasy. Domorodci jim říkali ehu a přisuzovali jim řadu neobvyklých dovedností. Mimo jiné potiskování látek, které se dříve pouze barvily nebo malovaly. Legenda praví, že ehu přišli z „lewa“, z nebeské klenby, z atmosféry, z „kua o ka moku“, což v překladu znamená, že dorazili z cizí země, která je v oblasti vzduchu - tedy kdesi v prostoru, jemuž my říkáme vesmír.

Podle závěru K. K. Farleye, který zkoumal stáří obrazových teras, se tak poprvé stalo ještě před počátkem našeho letopočtu, a naposledy ve 12. století, kdy na Havaj dorazil cizí bílý kněz Pá ao. Doprovázeli ho dva zvláštní bohové. Jeden velký a druhý malý. Jejich tváře byly strnulé a jen občas se rozzářily studeným světlem, končetiny místo prstů byly zakončeny zvláštními kleštěmi a pohyby postrádaly plynulost. Tyto živé-neživé bytosti často vykonávaly různé práce anebo stály celé hodiny bez sebemenší známky pohybu. Byly to pouze náboženské sošky, jak se domnívají učenci, anebo by právě takto domorodci popsali lidem podobné stroje - tedy roboty? Vzhledem k předpokládanému mimozemskému původu onoho podivného misionáře by to nebylo nic divného.

Pá ao vyučoval Havajce s pomocí obrazových symbolů. Byla to pouze názorná ilustrace, či didaktická pomůcka asi jako obrázky v slabikáři pro děti? Vytvářely jakýsi druh písma, sloužily k magickým rituálům, anebo je v nich zakódován soubor tajných vědomostí?

Západoafrický kmen Dogonů, proslulý jedinečnými znalostmi vesmíru, také neznal písmo. Po celá staletí udržoval své unikátní vědění pouze ústní tradicí doplněnou nezbytným souborem obrazových symbolů. Nutno podotknout, že i v tomto případě byl obrazcům přisuzován mimozemský původ.

Havajci tedy zvěčňovali do kamene okamžiky s puncem výjimečnosti. Informace, které neměly být nikdy zapomenuty. Teprve později k nim přidávali i další typy obrazců, které byly již ryze domorodým produktem. Proto některé z havajských petroglyfů jsou snadno pochopitelné, zatímco jiné se nám stále nedaří rozluštit. Navíc pravděpodobně nejstarší z nich nebyly dodnes odhaleny, i když o místech jejich výskytu máme určité představy. Již zmíněný J. K. Farley hovořil s jednou starou domorodou ženou. Ta mu mimo jiné řekla: „Nyní vidíme jen část z velkého množství kreseb. Další terasy s desítkami výjevů se nacházejí ve vnitrozemí a jsou zasypány pískem. Většinou představují obrazy neznámých zvířat a zvláštních plavidel. Ty věci a zvířata se nepodobají ničemu, co vidíte dnes.“

K rozluštění celé záhady by tedy jistě přispělo odkrytí dalších petroglyfových polí a možná také pátrání na Samoi. Pověstný Pá ao totiž před svým příchodem na Havaj působil právě na tomto ostrově. Jemu a jeho posádce tam říkali „pa lagi“ - „chlápíci z oblohy“. Není to trochu příliš náhod najednou?

A ještě jeden udivující důkaz o častých a opakovaných stycích Havajců s neznámou civilizací. Nástupcem

Pá ao se stal jeho syn Opili. V té době se na jihozápadním pobřeží Havaje objevila další skupina „nebeských“ cizinců. Král pověřil velekněze, aby s příchozími jednal. Opili vytvořil z bambusu a z bílé tapy jakési symboly, které nechal přenést k místu přistání. „Tam s cizinci promluvil jejich vlastní řečí,“ dodává legenda.

Mart'anský bůh

Troufalá domněnka o možných vesmírných kontaktech lidstva je v poslední době úspěšně ožívována dalšími neobjasněnými archeologickými nálezy. Téměř ve všech světadílech byly objeveny prazvláštní sochy a rytiny tvorů ve skafandrech a jejich létajících strojů. Unikátní technická výstroj a zjevně nepozemské oblečení před nás staví zneklidňující otázku: jsou tato vyobrazení pouze výtvořem až příliš bujně fantazie našich předků, nebo odrazem dávné reality, a tedy skutečným důkazem o příchozích z hvězd? V polovině padesátých let učinil francouzský archeolog Henri Lhote senzační objev. Na skalních útvarech v Tassili, Zabbárenu a Sefaru, na území dnešního Alžírská, našel stovky prehistorických kreseb dokazujících, že právě zde, v samotném srdci nehostinné pouště, klokotal před mnoha tisíci lety rušný život. Představovala ho vyspělá lidská civilizace, která po sobě zanechala malby lvů, žiraf, slonů, pštrosů a nosorožců, a spolu s vlastními portréty také neobvyklou kresbu. Vyobrazení šest metrů vysoké postavy s hlavou v jakési kukle a tělem zahaleným v řasnatý šat, připomínající oděv kosmonauta. Lhote ji v žertu nazval Velkým mart'anským bohem, i když sám popíral možnost, že by impulz k vyobrazení neobvyklé postavy mohl být inspirován setkáním s mimozemšťany. Nemohl však upřít, že kresba se vyznačuje řadou odchylností. Svou výškou je v prehistorickém umění ojedinelá. Osoba, kterou představuje, je oblečena, zatímco postavy znázorňující domorodce jsou vesměs nahé nebo jen spoře zahalené. Je namalována bílou barvou, i když místní obyvatelé byli černí. A jako jediná je nečinná. Stojí důstojně nehybně, jako by očekávala, že jí bude prokazována úcta.

Velký mart'anský bůh není ovšem jediným saharským zobrazením návštěvy z kosmu. Při svém pobytu v Djelfě jsem dostal zajímavý tip na prohlídku skalních kreseb, které se nacházejí v těsné blízkosti tohoto pouštního městečka. Na žárem rozpukaných balvanech a kolmých kamenných stěnách jsou roztroušeny malby postav s kulatými, jakoby přilbou krytými hlavami, z nichž trčí malé anténky. A právě zde byly také nalezeny menhiry, které jsou nyní uloženy v muzeu Bardo v hlavním městě Alžírsko. Jsou to dva podlouhlé kameny opracované do tvaru přilby, v níž se jakoby za sklem matně rýsují tahy lidského obličejce.

Jak si vyložit tuto podivnou shodu? Byli pravěcí obyvatelé Sahary skutečně svědky setkání s bytostmi ve skafandrech, nebo jejich civilizace využívala masku podobnou přilbě k jakémusi nám dosud neznámému účelu či rituálu?

Pokud ano, pak musíme připustit, že naprosto stejný zvyk byl rozšířen po celém světě. Na jihu indonéského ostrova Sumatra se traduje legenda o tvorech z vesmíru, kteří nosili zvláštní oděvy a hlavy jim vězely v kuklách. Na jedné ze skal se dochovaly rytiny zobrazující tyto bytosti. Zřetelně lze rozeznat kruhové helmy i poněkud neforemné úbory. Původnímu názoru, že jde o obraz Ježíše Krista se svatozářím, protiřečí stáří těchto kamenných ilustrací. Australští domorodci malovali ve svých svatyních božstva se svítícími koulemi na hlavách. V Mexiku byly vykopány sošky v přilbicích, na nichž lze rozeznat skleněné průzory, a v muzeu v Pueble jsou vystaveny další dvě figurky v kosmických kombinézách.

Zvláštní zářící figury vzrušují i návštěvníky Val Camonicy. Tato půvabná horská krajina na severovýchod od Milána je obrovskou prehistorickou galerií. Na skalních stěnách a balvanech podél divoké říčky Oglio je vyryto přes tři sta tisíc prehistorických kreseb. Většinou představují symbolické znaky, zvířata, zbraně a lidi. Naprosto unikátní je mapa v Bedolině. Na ploše 207 krát 386 centimetrů jsou precizně zakresleny všechny místní řeky, jezera, hory, louky a významné cesty a také pravěká sídliště s několikaposchodovými stavbami. Je to vůbec nejstarší známá mapa v Evropě. Lidé, kteří dokázali vytvořit takové dílo, museli být velmi dobrými pozorovateli. O to více překvapují vyryté figury lidem podobných tvorů v kulatých přilbách, z nichž vychází proud paprsků. Je to sluneční odraz od kovového skafandru, nebo umělá záře? Bytosti v rukou svírají neznámé předměty. Nad některými z nich jsou zřetelné vrtule nebo kruhová vznášející se tělesa. Místní legendy se jen hemží odkazy na cizince z nebes.

Karl Fenix Wolff zaznamenal jednu z nich: „Při západu slunce se pak znenadání objevili jednoručí. Sestoupili v orlích oděvech přímo ze vzduchu, každý z nich měl v ruce meč, a vrhli se na nepřátele Fanisu.“

„Existovali tito jednoručí hrdinové ve skutečnosti? Je vysoce pravděpodobné, že naši předkové se s těmito pozoruhodnými nebeskými posly setkali tvář v tvář,“ konstatují rakouští badatelé Peter Krassa a Reinhard Habeck a své tvrzení dokládají citátem z čínského díla Ku ji tu z roku 1341: „Velmi dávno, za císaře Čenga z dynastie Čou (1115-1077 př. n. l.), vyslala země jednorukých posly se vzácnými dary. Seděli na voze z per, který byl poháněný větrem. Tak přiletěli až na císařský dvůr. Císař Čou se obával, že by toto zvláštní umělecké dílo mohlo rozrušit jeho obyvatelstvo, a proto nechal celý vůz zničit.“

Inu jak vidno, nic nového pod sluncem. Mnohá vláda by se při přistání mimozemšťanů zachovala stejně. Přílet tajemných cizinců se ovšem nepodařilo utajit. Dokazuje to obraz jejich korábu, který je dnes uložen ve sbírkách Britského muzea.

Létající Indiáni

V mexickém El Tajinu a poblíž některých dalších významných archeologických nalezišť předvádějí Indiáni prastarý rituál svých předků. Pětice odvážných mužů se vyšplhá na sloup vysoký padesát metrů, jehož vrchol je opatřen otáčivou konstrukcí. Doprovázeni podmanivými zvuky flétny a hypnotizujícím rytmem bubínku se Indiáni modlí a vykonávají nezbytný očistný rituál. Po připoutání lanem a vykonání nezbytného náboženského obřadu se čtyři z nich vrhnou do prostoru. Zavěšení hlavou dolů a s rukama široce roztaženými krouží vzduchem a celkem třináctkrát obletí sloup, než se opět dotknou země.

O smyslu tohoto riskantního úkonu se vedou spory. Je zde znázorněna jednota země a kosmu? Sloužil obřad k uctění ptačího božstva, jak napovídá jedna dochovaná letitá kresba? Anebo tento symbolický slet z výšin připomíná příchod čtyř bohů, kteří, jak vyprávějí legendy, přiletěli z kosmu a v rolích nebeských učitelů předali tehdy ještě notně primitivnímu lidstvu část svých znalostí?

V celém Mexiku se setkáváme s až podezřele vysokým množstvím výjevů, představujících létající božstva. Na skalnatých srázech, vysoko nad průzračnými vodami Atlantiku, se rozkládá hrdá mayská pevnost Tulum. Zdá se, jako by vše v ní bylo zasvěceno sestupujícímu božstvu. Jeho kamenná spodobnění nacházíme na čelních stěnách většiny budov a chrámů. Prohlídka jednotlivých soch nám vnucuje otázku: co asi přimělo stavitele Tulumu, aby zobrazovali své bohy zavěšené v nedůstojné poloze hlavou dolů. Je to snad lakonická připomínka, že přišli shora? A proč v jejich těsné blízkosti často zahlédneme jakési neznámé zařízení připomínající trysky anebo zád rakety?

V La Ventě je vystaven reliéf dalšího vesmírného poutníka. Jeho hlavu chrání helma a ruka obsluhuje řídicí páku. Jiné postavy jsou usazeny v oblých vznášedlech a vůbec se neliší od současného vzhledu astronautů. Na stěle vysoké přes dva metry je neuvěřitelně přesně zachycen pohyb ve stavu bez tíže. Postava ve skafandru se vznáší ve vzduchu v poloze, jakou důvěrně známe ze záběrů kosmonautů na orbitálních stanicích. Odkud asi získal autor reliéfu tuto jedinečnou zkušenost?

Obdobné výjevy často překvapují neobvyklými technickými detaily, které by pro tehdejší kulturu měly být naprosto neznámým pojmem. Je až s podivem, kolik božstev je vybaveno brýlemi a přilbou. Většina soch pověstného boha Tlaloca má ryze moderní výraz a vyvolává spíše představu svářeče než vznešeného reprezentanta nadpřirozených sil. Nízká pevná pokrývka hlavy je neobvykle rozšířená a splývá až k ramenům, hrud' chrání pevná rouška a ruce kryjí vysoké rukavice. A nesmíme zapomenout na brýle. Jsou výrazné a velké. Stěží mohou být pouze zdůrazněnými očními důlky, jak se nám snaží namluvit někteří archeologové. Brýle ostatně objevíme i na řadě reliéfů v Chichen Itze. Postavy zde jsou jak vystříženy z kroniky počátků letectví. Na hlavách mají kožené čepice a na nosech jim spočívají brýle, jaké dříve používali piloti nebo první průkopníci motorismu. V muzeu v Palenque je několik velkých kamenných hlav, ozdobených mohutnými brýlemi. Je to mladík s prstenci okolo očí. míní odborníci. „Starý bůh 5-F“ vykopaný v Loma Larca v Oaza-ce má na nose, promiňte ten výraz, „brýle jako vyšité“. Experti k tomu tentokrát raději mlčí.

Obdobně tajemný artefakt byl vykopán v hornaté krajině poblíž dnešního peruánského Ayacucho. Od 7. do 11. století se zde rozvíjela civilizace Huari. Hlavní město této přísně vojensky organizované společnosti bylo ve své době vůbec největším sídlem Jižní Ameriky. Na sklonku prvního tisíciletí jej obývalo přes 50 000 lidí. Široké ulice lemovaly četné obchody, řemeslné dílny a výrobní keramiky. Mezi dochovanými předměty se vyjímá unikátní soška, vystavená dnes v Nation museu v Limě. Už na první pohled se značně liší od obvykle znázorňovaných motivů. Její tvář má téměř děsivý umrlčí výraz, na hlavě má klobouk, podobný tureckému fezu, a oči kryjí starodávné brýle. Tato zdravotní pomůcka k vylepšení zraku byla ale vynalezena až v 16. století, zatímco soška je minimálně o 700 let starší. Jak si tuto nesrovnalost máme vysvětlit? Je to důkaz téměř jasnozřivé předvídatosti autora, nebo při vzniku sošky sehrály hlavní roli zcela jiné okolnosti?

Záhada Mrtvého býka

Asi 150 km od jihoperuánského města Arequipa se rozkládá nehostinná pouštní krajina Toro Muerto (Mrtvý býk). Dávno před Inky, kdy půda byla ještě úrodná a podnebí snesitelnější, zde sídlili Indiáni. Pak život doslova *naráz* ustal. Pod do běla rozpálenou oblohou se dnes táhne mrtvá a ponurá země. Z hlubokého

koberce šedého písku vystupují podlouhlé, mírně zvrásněné pahorky, osamělé věžičky nízkých rozervaných skalisek a velké, rudě zbarvené balvany. Pokud jste se rozhodli natočit film z Marsu, jste na správném místě.

Opuštěli jsme asfaltku, po rozviklaném dřevěném můstku překročili kamenné koryto řeky Maje, minuli polorozpadlé bílé zdivo poslední haciendy a vnořili se do ponurého světa pouště. Zrníčka prachu vířila okolo džípu, drala se nám do nosu, vysušovala hrdla a zanechávala za vozem oblak, připomínající ohon komety. Motor řval námahou. Nesčetné výmoly a zákeřné kameny, ukryté pod tenkým nánosem písku, s námi lehce pohazovaly. Cesta dávno ztratila svou tvář. Z prašného jezera vyčnívalo stále více ostrých skalnatých ostrůvků. Luis zastavil. Dále jsme museli pěšky. Horko bylo nesnesitelné a v prvním okamžiku vyvolávalo mžítiky před očima. Slunce neúprosně pražilo shora, zatímco země vydatně vydechovala nastrádaný žár. Suchý vzduch nedovoloval, aby se nám na kůži objevila jediná kapička potu. Prodírali jsme se sypkým podložím a vyhledávali jednotlivé skvosty jedinečné pouštní galerie.

Na plochých kamenech a stěnách zpola zasypaných skal se rýsují tisíce obrazů. Jejich témata jsou rozmanitá jako život sám. Najdeme zde pastevce se svými stády, výjevy z všedního i náboženského života, divoká zvířata a ptáky, četné symboly slunce a dalších kosmických těles, geometrické znaky, známé i neidentifikovatelné předměty a především obrovské množství podivných postav. Skupinky Indiánů se uctivě přibližují k zjevně cizím a na první pohled odlišným bytostem. Někteří z neznámých mají rozměrné kulaté přilby, za nimiž se občas zračí velké kapkovité oči, většinou však rysy obličeje postrádáme. Z přileb vychází vějíř paprsků. Snad je to odraz slunce nebo svatozář jako symbol příchodu z nebes. Naprosto stejné ztvárnění nacházíme i v italské Val Camonice, v Africe a Austrálii. Postavy jsou v kombinézách, což ostře kontrastuje s nahotou domorodců a dodává svým nositelům majestátní vznošený vzhled.

Postavy se svým oděvem a výbavou liší. Některé dosahují menšího vzrůstu, jejich upnutý skafandr zdobí opasek s přezkou a zjevně průhledné přilby mají někdy hranatý nebo čtvercový tvar. Jiné připomínají roboty. Jsou hranaté a neforemné. Místo rukou jsou opatřeny mechanickými chapadly v podobě kleští a k pohybu jim slouží jakési zvlněné pásy. Další používají vznášedla. Plují vzduchem, pozorovány davem Indiánů. Někdy jsou neznámí obklopeni dvěma vysokými, ostře lomenými křivkami. Byl to znak nedotknutelnosti, symbol záření, anebo nám neznámá výstroj cizinců? A možná právě ono záhadné cosi se stalo předlohou pro pozdější ztvárnění indiánských božstev, která obvykle svírají v rukou dvě hole či žezla.

Doktor Hans Dietrich Disselhoff z Etnografického muzea v Berlíně určil stáří petroglyfů na 1 000 až 1 200 let. Některé pozdější analýzy jim přisoudily ještě o sto let více. Vědci se doposud neshodli, která civilizace rytiny vytvořila. Předpokládá se, že to byla proslulá kultura Wari a především tajemná civilizace Tiahuanaca a již tradičně s kosmem spojovaná civilizace Uru.

Tajemná stvoření jsou obvykle zobrazena samotná nebo ve dvojici a jen výjimečně tvoří skupinu. V takovém případě pět či šest osob stojí na jakési plošině, která se vznáší vzduchem, okolo září hvězdy a slunce a lidé zůstávají hluboko pod nimi dole.

Archeologové tyto plochy s vysokými bočními stěnami považují za určitý druh člunu. Christina Dequerlová, která jako jedna z prvních upozornila na neobvyklé náměty z Toro Muerto, s tím nesouhlasí a uvádí čtyři pádné náměty:

1. Proč se desky na všech kresbách vznášejí vysoko ve vzduchu a proč jsou vždy obklopeny ptáky, symboly nebe či kosmu?

2. Proč jsou domorodci kreslení vždy pod těmito pseudolodičkami a vztahují ruce vzhůru? Kdyby to byly čluny na vodě, museli by se v tom případě Indiáni nacházet pod vodou.

3. Proč, mají-li to být opravdu lodky, není zakreslena voda ani jednou čárkou, která by znázorňovala vlnu? A kromě toho - proč bychom měli usuzovat, že jsou to lodě, když na palubách není jediný předmět, který by tomu nasvědčoval. Není tam žádná plachta, kormidlo, stožár ani vesla, zatímco na peruánské keramice z tohoto i dřívějšího období tam, kde tvůrce chtěl znázornit vodu, nemá pozorovatel nejmenší pochybnosti, že o vodu skutečně jde.

4. Proč si máme myslet, že tito schopní tvůrci, výtečně interpretující skutečnost, která je obklopovala, neměli dost schopnosti či talentu realisticky nakreslit loď nebo člun? Myslím si, že kresby od začátku do konce jasně prokazují, že jde o lety ve vzduchu a že desky symbolizují nějaké létající objekty, - uzavírá Dequerlová a na jiném místě dodává, že malý počet dalších létajících objektů na petroglyfech je způsoben tím, že velká tělesa na Zemi nepostávala často a spíše zůstávala na oběžné dráze nebo visela nad planetou jako létající talíř.

V poušti se nám skutečně podařilo nalézt jen několik vyobrazení vesměs drobných plavidel. Dlouho jsem si nedokázal vysvětlit, co se skrývá za jedním technickým náčrtem. Teprve když jsme kámen utržený ze skály obrátili vzhůru nohama, se dalo rozpoznat těleso s malými okénky a poháněné energií, vycházející z trysek na zádi.

V celé té strhující směsici obrazů vyniká prazvláštní výjev. Kdyby nešlo prokazatelně o letitou rytinu,

chtělo by se říci, že kdosi neznámý primitivními prostředky překreslil do kamene fotografie dokumentující první kroky člověka ve vesmíru, anebo naopak příchod neznámých kosmonautů na Zemi. Nechybí zde nic. Astronaut ve skafandru, výsadkový modul na pěti krabích nožkách ani menší automatické výzkumné vozidlo s vytaženými anténami a systémem na příjem solární energie.

Dominantní postava mohutného cizince je obklopena houfem spoře oděných domorodců. Všichni mají doširoka rozpaženo, jako by chtěli návštěvníka obejmout, přivítat ho, prokázat mu pokoru a zbožnou úctu nebo jen naznačit, že mají prázdné ruce beze zbraní. Dokázala to vše vytvořit pouhá představitivost Indiánů, nebo sledujeme záznam převratné prastaré události?

Jsou to všechno pouze náhodné výjevy, nebo se autoři těchto prastarých soch a reliéfů nechali inspirovat žijícími modely a do kamene nezvěčnili fantazii, ale pouze to, co viděli na vlastní oči? Již od nejstarších dob se lidstvo vždy snažilo zachytit nejvzrušivější okamžiky svého života a vždy přitom přísně rozdělovalo svět pozemšťanů a podobu bytostí z jiných světů.

Hrůzná monstra

Technické prvky zaznamenáváme i na výstroji tajemných postav na tkaninách z Paracasu starých přes 2 300 let. Zatímco lidé jsou zde zobrazeni poměrně věrně, opodál stojí jakoby počítačem narýsované hranaté bytosti. I když v detailech se od sebe liší, jejich těla jsou poskládána z naprosto shodných, téměř stavebnicových prvků. Některé z nich jsou vybaveny raketovými tryskami, z nichž zjevně vychází proud energie. Umožňovaly tyto přístroje, připevněné na zádech, volný pohyb vzduchem? Již na první pohled každá z těchto bytostí je spíše mechanickým zařízením - strojem než živým stvořením.

Podobu robotů mají i unikátní postavy namalované na skalní stěně v Udimě. Monstra s trupem jako krabice se posouvají na hranatých nohou s malými podvozky. Absolutně rovné, opět nepřírozeně hranaté ruce nevyrůstají z těla, ale jsou na něm zavěšeny pomocí velkých kloubů. Výjev je o to podivnější, že představuje jeden z úplně nejstarších peruánských artefaktů.

Na horských úbočích podél pobřeží Peru a Chile se v prašném podloží rýsují až 60 metrové portréty jiných obrů. Z hlav ve tvaru čtverce vyrůstá jako anténa les paprsků. U jiných vévodí široce rozevřené zornice sovích očí. Štíhlou, strojově hranatou postavu nesou neúměrně dlouhé hranoly končetin bez kolen. Z hrudi vycházejí jakési trubice. Jsou dvě nebo tři. Vypadá to jako otevřená krabice s elektrickým rozvodem, z níž trčí neukončené kusy vedení. Zatím se nikomu nepodařilo vysvětlit, co tím asi chtěli autoři rytin vyjádřit. Umělé zařízení se sice matně, ale přece jen nepřehlédnutelně zračí i v otevřených ústech. Pokud to ovšem jsou ústa, a ne technický otvor ke zcela jinému účelu.

Podobně vybavené tvory se vzhledem robota opakovaně pozorovali obyvatelé jižní části Voroněže v roce 1988. V. Patrovský v knize „UFO stále neznámé“ popisuje nejzáhadnější setkání, které se odehrálo 27. září v parku poblíž Mendělejevovy ulice: „Asi v 18.30 lidé spatřili na obloze podivné růžové světélkování, které se změnilo v jasnou růžovou kouli o průměru asi 10 metrů. Koule kroužila několik minut nad parkem a pak se spustila dolů a zase vystoupila, jako by hledala místo na přistání. Potom objekt zůstal viset asi půl metru nad zemí. V dolní části se otevřel poklop a objevila se jakási bytost ve stříbrné kombinéze s kotoučem na hrudi, v botách bronzové barvy, s malou skříňkou na břichu. Ale to již objekt přistál na jakýchsi vysunutých nohou, přičemž poškodil jeden topol. Vystoupila ještě druhá postava, která dělala něco na hrudi té první, jež i podle nemotorné chůze vypadala jako robot. Obě postavy byly vysoké asi tři metry, měly hlavu bez krku a na hlavě dvě či spíše tři oči. Když robotu zle zasvítily všechny tři oči, lépe řečeno dvě oči a nad nimi červené světélko, začal dvanáctiletý Žeňa Bilnov křičet a s ním některé další děti a dospělí. Postavy chodily kolem a vypadalo to, že sbírají vzorky půdy. Pak zmizely v kouli, ta se vznesla a za chvíli opět přistála. Opět z ní vyšel tříoký tvor, tentokrát s nějakou trubičkou, kterou namířil na šestnáctiletého chlapce, a ten před očima všech zmizel. Mimosvěšťan nastoupil do své koule, a ta konečně odletěla. Chlapec se záhy objevil, ale na nic se nepamatoval. Kandidát věd J. Lozocov se spolupracovníky objevili čtyři prohlubně po přistávacím zařízení hluboké 4-5 cm o průměru 15 cm a vypočetli, že těleso muselo vážit alespoň 11 tun.“

Podobné výjevy, viditelné pouze z výšky, objevili piloti malých letadel i na jiných místech peruánského pobřeží a najdeme je i na proslulé planině Nazca, A vždy jsou spojovány s vesmírem! Indiáni jednotlivým pouštním rytinám přisoudili názvy jako Nebešťan. Vesmířan anebo novodoběji El Astronauta.

Úžasný popis mimozemských robotů nacházíme i v bibli. Prorok Ezechiel viděl zvláštní bytosti:

„Nohy měly rovné, ale chodidla byla jako chodidla býčka, jiskřila se jako vyleštěný bronz...“

„Každá se pohybovala přímo vpřed. Chodily podle toho, kam je vedl duch, při chůzi se neotáčely.“

Prkenná strojová chůze bez alespoň občasného ohlédnutí není výsadou živých tvorů. Takto se dovedou přemísťovat jen mechanická zařízení.

„Svým vzhledem se ty bytosti podobaly hořícímu řevavému uhlí. Vypadaly jako pochodně a oheň

procházel mezi bytostmi a zářil, totiž z toho ohně šlehal blesk. A ty bytosti pobíhaly sem a tam, takže vypadaly jako blýskavice.“

Představme si roboty, kteří ozařují okolí silnými reflektory a z jejichž hlav vycházejí prudké záblesky varovné světelné signalizace, asi jako ze zapnutého majáku rychle jedoucí sanitky. Význam je stejný. Pozor, řítím se po cestě, uhněte!

Ezechiel tyto tajemné tvory z kovu uzřel ještě jednou a nazval je cheruby.

„Vedle cherubů jsem viděl čtyři kola, jedno kolo u jednoho cheruba, další kolo u dalšího cheruba. Kola vypadala jako třpyt drahokamu chryzolitů. Svým vzhledem se všechna čtyři sobě podobala, jako by kolo bylo uprostřed kola. Při jízdě se na všechny čtyři strany pohybovala bez zatáčení, jela vždy k místu, kam se obrátila hlava.“

Byl to kruhový podvozek s kulovým ložiskem? Kdo viděl úspěšný americký film „Číslo 5 žije“, ví, o čem je řeč. Hrdina snímku, robot, který získal samostatné myšlení, exceloval v krkolomných jízdách, při nichž dokázal prudce změnit směr, aniž musel obloukovitě zatáčet. Jeho rovné nohy se leskly jako z leštěného bronzu.

Ezechiel pokračuje: „Celé tělo, záda, ruce i křídla cherubů, stejně jako kola byla dokola plná očí, u všech čtyř kol.“

Co měl prorok na mysli? Kontrolky, čidla či senzory informující o právě probíhajícím procesu?

„Když se cherubové pohybovali, pohybovala se s nimi i kola, a když cherubové zvedali křídla a vznesli se nad zemi, kola se nevzdálila, zůstala při nich. Když se zastavili, zastavila se také. Když se vznesli, vznesla se s nimi, neboť v nich byl duch těch bytostí.“

Duch bytostí byl tedy v kolech. Naznačuje starozákonní prorok, že v kulatém podvozku se skrýval zdroj energie - pohonná jednotka, umožňující jízdu i let cherubů?

„Tu jeden z cherubů vztáhl ruku k ohni, který byl mezi cheruby, nabral z něho a dal do hrsti muži oděnému lněným šatem. Ten to vzal a vyšel. U cherubů bylo totiž vidět pod křídly cosi podobného lidské ruce.“

Bylo to rameno mechanické ruky, opatřené na konci kleštěmi nebo přísavkou?

To, s čím se setkal Ezechiel, muselo být něco zcela výjimečného, že si zasloužilo tak podrobný popis vzhledu i způsobu pohybu. Rozbor jednotlivých detailů rozhodně odpovídá spíše stroji než živé bytosti. Co se tedy skrývalo pod rouškou cherubů?

Příchod Jagannatha

Hypnotizující rytmus bubnů zvyšoval napětí a povoloval otěže nastupující extáze. Statisícový roj poutníků vířil okolo chrámu, naplnil obrovské prostranství v samém srdci města, podrážděně hlučel v postranních uličkách a usadil se i na střeších okolních domů. Horký vzduch smáčel stěsnaná lidská těla potem. Pach kyselosti a moče houstl v oblaku, visícím nízko nad zemí. Dav se dusil pod pokličkou netrpělivého očekávání. Východoindické Puri obestíral závoj pokory, oddanosti a zbožné úcty.

Když zběsilé vřeštění trubek začalo ohlašovat příchod boha, zástupy strnuly. Bezpočet párů očí se pokoušel proniknout do temného jícnu rozevřené brány svatyně. Vzdušná vlna nervózního vypětí skropila shromáždění kapkami hysterie. Několik žen omdlelo.

Konečně socha boha Jagannatha opustila temné útroby chrámu a vyplula do slunečního jasu. Její nástup na scénu byl ohromující. Pestře pomalovaný dřevěný kolos se zcela vymykal podobě známých postav hinduistického panteonu. Na zavalitém trupu bez nohou seděla hranatá hlava s talířky neobvykle velkých kulatých očí. Paže, či spíše jakési pahýly bez dlaní a loketních kloubů, vyrůstaly rovnou z hlavy a kupodivu nevisely dolů, ale čnely dopředu. Na jejich horní straně se daly rozpoznat namalované kruhy reflektorů s vycházejícími paprsky světla. Socha měla zvláštní proporce. Hlava i trup byly stejně vysoké a na zadní straně až nepřirozeně rovné, jako by je seřízl obrovský nůž. Absolutně plochá byla také horní část hlavy i spodek těla. Obličej, postrádající nos i ústa, tvořily tři ostře lomené stěny. Absence obvyklých rysů člověka, hranatost a přemíra rovných ploch vyvolávaly dojem stroje. Ne, to nebyl bůh v lidské podobě, ani mytologická bytost zplazená fantazií. Po hladině davu kolébavě plulo věrné zobrazení robota.

Na palubě Rathá

Nosiči kráčeli zvolna a důstojně vymezeným úzkým koridorem, směřujícím od svatyně k neobyčejnému povozu. Indové ho nazývají rathá, což původně znamenalo „rychle létající předmět“. Bohové v něm sestupovali z nebes a někdy ho využívali i k dopravě vyvolených pozemšťanů do vzdálených oblastí.

Nejstarší zmínky o těchto vzdušných plavidlech nacházíme v staroindické sbírce hymnů, známé pod názvem Rgvéda.

Kovově lesklé rathá dosahovalo vysokých rychlostí, startovalo i přistávalo kolmo. Jejich tvar a velikost se ale různily, jako kdyby šlo o více odlišných typů. Některá měla dlouhý válcovitý trup ukončený nahoře kruhovou nástavbou s malou kopulí či věžičkou. Na bocích nosného tělesa visely menší válce, snad motory nebo nádrže na pohonné hmoty. Podle tohoto vzoru jsou vystavěny stovky chrámů v Bhuvaněšvaru i samotná Jagannathova svatyně v Puri.

Jiný typ rathá disponoval čtyřstrannou stupňovitou základnou, na jejímž vrcholu byl opět posazen jakýsi disk nebo kupole s výraznou špičkou.

Kruhová nástavba mohla být kabinou pro posádku nebo výsadkovým modulem se samostatným pohonem. Dlouhé trasy kosmickým prostorem absolvoval celý stroj. Po přistání se jeho část oddělila a sloužila k místní letecké přepravě. Tuto hypotézu podporují četné paralely.

Buddha používal k cestám do krajiny osvícení a štěstí, tedy do nebe, podobný létající stroj. Na první pohled připomínal zvon nebo překlopenou polokouli se špičatou věžičkou. Již nejstarší buddhistické svatyně byly vybudovány v tomto podivném tvaru. Proslulý Borobodur na ostrově Jáva nese na pyramidové základně téměř 1 500 těchto zvonkovitých stúpů.

Na Srí Lance, poblíž bývalého hlavního města říše Anurádha-pury, přistál ve třetím století mnich Manhinda. Král Tiso lovil na hoře Mahintale a náhodou pozoroval přílet cizince. Jak tvrdí staré letopisy, panovník byl překvapen vzdušným vozidlem ve tvaru překlopené misky s výraznou věžičkou na vrcholu. Dágoby ve všech buddhistických svatyních na ostrově mají stejný tvar.

Východoindické chrámy, buddhistické stúpy v mnoha asijských zemích a dágoby na Srí Lance byly budovány tak, aby uchovávaly vzpomínku na vozidla bohů. Je pouhou náhodou, že jejich kruhová nástavba s kupolí se až neuvěřitelně přesně podobá některým typům UFO?

Černá pagoda v indickém Konaraku je mohutnou kamennou maketou „slunečního vozu“. Podle legendy byl v jejích prostorách jako nejsvatější relikvie uložen pozůstatek skutečného létajícího stroje. Svatyni však postihlo ničivé zemětřesení. Část stavby se zřítla a zasypala rathá. Na neodklizených troskách vystavěl král Langula Narisimsha Deva ve 13. století nový chrám. Nebeský vůz bohů zůstal ukrytý pod nánosem sutin v nepřístupné zadržené části sklepem. Dodnes se nikdo nepokusil ho vykopat.

Rathá používané k procesí boha Jagannatha v Puri je dřevěnou obdobou plavidla nebešťanů. Jeho rozměry jsou úctyhodné. Deset metrů široký bohatě zdobený vůz se tyčí do výše pětipatrového domu. Celé monstrum je posazeno na mohutném podvozku se šestnácti koly o průměru dvou metrů. Když posvátná socha po žebříku vzepjatých rukou vystoupí do kabiny, rathá vyrazí kupředu. Přes 4 200 mužů s vypětím všech sil táhne dlouhé provazy, dokud se kolos nezačne valit širokým prostranstvím směrem ke svatyni Gundicha. Tři kilometry dlouhá cesta může trvat několik hodin, ale také i několik dnů. Pohyb vpřed a každé zatočení vyžaduje neuvěřitelnou námahu a souhru. Zastavit ohromný těžkopádný vůz je nemožné. Kdo se včas neklidí z cesty, je ztracen.

Ještě v minulém století se zfanatizovaní věnci houfně vrhali pod kola v přesvědčení, že si tak zajistí nejkratší cestu na nebesa. Nechávali se rozdrtit desítky tun těžkým rathá v naději, že odletí s bohy jejich vznášedly. Angličané lidské oběti zakázali a Jagannathovu vozu dali přízvisko Juggernaut. Podle anglického slovníku je tím míněna krutá, neúprosná, nemilosrdná síla. Vyjadřuje to pouze děs vyvolaný valícím se monstrem, které bez slitování srovnalo se zemí vše, co mu stálo v cestě, nebo slovo Juggernaut nechťc vystihuje i vlastnosti skutečných létajících strojů?

Kovově černé božstvo

Po týden trvajícím procesí se rathá vrací zpět ke svatyni. Socha je vyložena a samotný vůz rozlámán a postupně spálen na ohništích v chrámovém areálu nebo na pohřebních hranicích. Příští rok se postaví nový.

Jagannath bývá považován za svéráznou podobu Kršny. Ale indiští teologové přiznávají, že lano, jímž byl tento bůh se vzhledem robota vytažen mezi elitu hinduistického panteonu, je utkáno z nesčetných vláken velmi starých různorodých mýtů, které naznačují cizí původ. Zdá se, že mezi tradiční božstva byl Jagannath zařazen až dodatečně, když si lidé nedokázali přirozeným způsobem vysvětlit některé jeho udivující vlastnosti. Samotné jméno je entomologicky odvozeno od pojmu „Pán vesmíru“ nebo také „Pán či bytost z vesmíru“. Kult jeho uctívání sahá pravděpodobně až do doby kamenné, kdy se na pobřeží Orissy (Urísy) usadilo předárijské obyvatelstvo černé pleti. Byl to důvod k tomu, aby i tvář boha nesla kovově černou barvu, nebo se zde odráží vzpomínka na jeho skutečnou podobu?

O zrození či příchodu Jagannatha se dochovaly odlišné pověsti. Podle jedné skupiny mrtvé Kršnovo tělo připlulo z Dwariky u Arabského moře do Puri a změnilo se ve dřevo, z něhož později byly vytesán

Jagannath, jeho bratr Balabhadra a sestra Subhadra. Všechny tři sochy jsou od 12. století uloženy ve svatyni a dodnes uctívány. Jiná verze spojuje příchod boha s temně modrým tělesem, které spadlo z nebe. Historikové naznačují, že to mohl být velký meteorit, ale dodnes po něm nenašli ani stopu.

Hypotézy spojující Jagannatha s Kršnou neodpovídají na základní otázku - proč má Jagannath tak neobvyklý vzhled. Jedna z legend se snaží naznačit, že Višvakarman, bůh řemeslníků, který božskou trojici vytesával, byl vyrušen a dílo nedokončil. Jenže sochy Jagannatha a jeho sourozenců rozhodně nepůsobí dojmem předčasně opuštěného díla. Jsou sice zvláštní, ale dokonalé. Così velmi důležitého již od dávnověku vedlo k tomu, aby jejich podoba byla zachovávána naprosto přesně. Zatímco jiní bohové bývají zobrazováni v různých variacích, zde náhle vyvstala nutnost zcela věrného podání. Každých osm, jedenáct nebo devatenáct let, popřípadě v jiném intervalu stanoveném astrology, řemeslníci zhotoví do nejmenšího detailu shodné kopie. Nové sochy zaujmou místo v chrámu, ale staré nesmějí být zničeny ani spáleny na hranici jako těla zemřelých. Navzdory hinduistické tradici jsou s úctou pohřbeny poblíž severní brány.

Tento neobyčejný zvyk nemohla zplodit pouhá legenda, ale jen velmi silný impuls. Připusťme, že v šerosvitných, hávem tajemství obestřených časech přistálo v Puri kosmické plavidlo se třemi roboty na palubě. Důtklivá snaha zachovat pro příští pokolení zprávu o jejich pobytu vyústila ve zhotovení soch. Stovky kopií pak po celá staletí nesly poselství o výjimečném okamžiku, v němž se lidé střetli s vyslanci jiného světa.

Místní kasta čittrakárů již odpradáva zhotovuje výpravné obrázkové seriály „patí“ či „patá“ s výjevy z Jagannathova pobytu v Puri. Nejpresnější a nejobsáhlejší z nich, které zaznamenávalo na dvě desítky scén, se bohužel ztratilo. Pokoušel jsem se vypátrat alespoň jeho kopii, kterou bych mohl vyfotografovat a natočit. Nikdo v Puri netušil, kdy a kam toto „patí“ zmizelo, a jeho kopie neexistovala.

Šťastná smůla

Vracel jsem se přes Bhuvanéšvar letecky do Dillí, odkud jsem druhý den ráno měl letět do Aurangabadu. Přátelé mě čekali na letišti s omluvou. Letenky se nepodařilo zajistit. Musel jsem změnit plány a nebyl jsem tím nadšený. Ale i potíže mohou být k něčemu dobré. Nečekaný volný den mě vyhnal znovu do Národního muzea. Nevěděl jsem proč. Při této návštěvě Indie jsem tam byl již několikrát a nečekal jsem nic nového. Procházel jsem znovu rozlehlými sály, prohlížel exponáty a nakonec vystoupil do patra. V části budovy, která dříve byla pro opravy uzavřena, instalovali muzejníci zbrusu novou expozici historie indického námořnictva. Staré mapy, lodní zvony, uniformy námořníků, skafandry potápěčů, makety majáků a plavidel a mezi tím obrovská červená deska pokrytá výjevy, v nichž hlavní roli sehrával tajemný bůh-robot. Předemnou na stěně viselo údajně ztracené a tolik vyhledávané „patí“ s Jagannathem.

Jakési záhadné řízení osudu ho nechalo odvést z Puri do tisíce kilometrů vzdáleného hlavního města a uvrhlo do temnot muzejního depozitáře. Teprve šťastná náhoda ho vyplavila zpět. Hladina oceánu v Puri kdysi zasahovala dále do vnitrozemí. Téměř šedesát metrů vysoká věž Jagannathova chrámu stála téměř na pobřeží, byla vidět daleko z moře a již před 800 lety sloužila jako významný navigační bod. Nedostatek jiných ilustrací s vyobrazením této „svatyně v roli majáku“ přiměl historiky, aby unikátní „patí“ oprášili a umístili do nově vzniklé námořní expozice. Byl jsem jim za to vděčný.

Dřevěná deska o rozměrech asi 1 m x 0,8 m přináší strhující příběh. Jeho jednotlivé kapitoly jsou jako na jarmarečních obrázcích rozkresleny do samostatných výjevů. A je se na co dívat!

Lidé spínají ruce, jako by se chtěli modlit, a pozorují, jak na obloze se vznášejí tělesa ve tvaru disku. Na jejich horní části je kopule s věžičkou, zatímco dole lze zřetelně rozeznat sadu trysek, ukončených malými černými obláčky. Skupina mužů nese Jagannatha a jeho sourozence a nakládají je do objektů ve tvaru rakety. Ne, to není scéna zachycující současnou podobu rituálu s božím vozem. Plavidlo na obrázcích nemá kola, nikdo je nemusí táhnout, aby se dalo do pohybu, a taky je zjevné, že nepojede po zemi. Autor mu po stranách přimaloval malá mávajících křídla, aby zdůraznil let vzhůru. Až na tento symbol „patí“ oplývá ryze technickými detaily. A to není jediná překvapující skutečnost. Už samotné přinášení Jagannatha se vymyká standardním náboženským představám o všemocném a silném božstvu. Představme si tu trapnou situaci. Trojice bohů ztratila sílu a musí být do svých létajících vozů naložena s pomocí lidí. To rozhodně není božská vlastnost hodná obdivu. Jednalo se tedy o roboty, kterým došly baterie, nebo oslabení způsobila gravitace Země, která byla silnější než na Jagannathově mateřské planetě?

Jedinečný rituál s nebeským vozem, po staletí naprosto přesně uchovávaná unikátní podoba Jagannathových soch, z generace na generaci předávané informace namalovaných „patí“, přemíra technických podrobností a překvapující absence obvyklých náboženských atributů vedou k jedinému závěru - rituály spojované s bohem Jagannathem nejsou odrazem jakési matné vybájené legendy, ale přesnou technickou zprávou o mimozemské posádce, která se po přistání v Puri dostala do potíží.

Živý důkaz

Jagannath není pouhým stínem minulosti. V roce 1988 se velmi podobnou bytost podařilo vyfotografovat v České republice. Ve středu 14. září se nad krajinou v okolí České Lípy klenula blankytně modrá obloha. Příjemně hřející slunce osvětlovalo pestrobarevné kulisy romantického babího léta. Svěží vzduch avizoval klid a mír. A přesto...

Ing. Zdeněk Bufka s rodinou sbíral houby v lese poblíž Okřešic. Děti byly malé, a tak je hodně fotografoval. Na jednom travnatém prostranství pořídil snímek dcery Terezky, dřepící před řídkou hradbou vzrostlých stromů. Po vyvolání a promítnutí diapozitivu na plátno se nestačil divit. Několik metrů za děvčátkem viselo v prostoru tajemné cosi. Temně modré, kovově lesklé těleso má nám již důvěrně známý tvar robota. Velké kulaté oči, či spíše tmavé prohlubně, jsou jediným rysem strojově chladné tváře. Hlava i trup jsou stejně velké, ale oproti Jagannathovi zaznamenáváme krátké nohy. Ruce nahrazují pahýly bez dlaní, je ovšem možné, že jsou ukončeny přísavnými plochami. Na zádech visí jako housenka profilovaná silná trubice. Při pohledu zpředu nelze rozpoznat, zda ji stvoření pouze nese, nebo je trvalou součástí jeho výbavy. Digitální zvětšení a obrácení snímku vzhůru nohama odhalilo zařízení upevněné na hrudi. Z čtvercové krabice vyrůstá mohutná hlaveň. Je to výzkumný přístroj, nebo nebezpečná zbraň? Monstrum prokazatelně visí ve vzduchu vlastní silou. Pod nohama má volný prostor a nikde nelze zahlédnout rameno či lano, které by ho přidržovalo v této poloze. Navzdory svému hrozivému vzhledu je ono cosi poměrně malé. Jeho výška se pohybuje okolo 60-70 cm. Závěr vyplynul z rekonstrukce na místě pořízení snímku.

Ing. Zdeněk Bufka je veskrze pragmatický člověk. Jako absolvent Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy učí na střední škole v České Lípě. V okamžiku fotografování nic zvláštního neviděl. Nezvaného hosta na diapozitivu zaznamenal až při promítání. Odborníci vyloučili dvojexpozici i to, že by s filmem bylo jakkoli manipulováno. To, co na snímku vidíme, muselo skutečně lesem poletovat. Bytost i přes určitou neostrost způsobenou umístěním v pozadí záběru - má jasné obrysy. Její kovově lesklá hlava odráží přirozené světlo. Vše napovídá tomu, že jde o cosi neznámého, ale naprosto hmotného. Je to jeden z dalších vesmírných robotů?

V. POD MASKOU BOHŮ

Písmo svaté přináší pozoruhodné informace o existenci bytostí, které se sice podobají lidem, ale zároveň se od nich velmi výrazně liší. Například v druhé knize Samuelově se píše: „A opět se strhl boj v Gatu. Tam byl obrovitý muž, který měl šest prstů na rukou a šest na nohou, celkem čtyřiadvacet. Ten také pocházel z obrů. Tupil Izraele a Jonatán, syn Šimeáje, bratra Davidova, ho ubil.“

Tato fascinující zpráva je zasazena do zcela konkrétního válečného zpravodajství o bojích s Pelištejci, a nelze ji tedy považovat za vymyšlenou epizodu.

Naopak, obdobné zápisy v posvátných textech mnoha dalších národů a četné doposud většinou přehlížené podivné archeologické objevy nás nutí začít shromažďovat jednotlivé indicie a pokusit se sestavit alespoň přibližný portrét představitelů oné neznámé šestiprsté rasy.

Můj zájem vyvolala zvláštní náhoda. Během jednoho roku na osmi různých místech tří kontinentů jsem narazil na sérii vyobrazení podivných bytostí, jejichž končetiny byly shodně opatřeny šesti prsty.

Na zdech chrámu v peruánském Sechinu starého čtyři tisíce let se rýsují giganti připomínající pražského golema s neobvykle srdcovitým tvarem hlavy a šesti prsty na rukou.

Prst navíc mají i ruce na jedné z několika stél vykopaných v chrámu Chavín de Huantár. Netřeba asi připomínat, že právě tato svatyně bývá úzce spojována se staviteli Sechinu.

Archeologové si s podobnými nálezy nevědí rady. V muzeu Bruning v Chiclayu je vystaveno torzo kamenné ruky se šesti prsty. V popisu exponátu najdeme pouze jediné slovo: Nezařazeno.

A zůstaneme-li ještě v Peru, jsou zde i skutečně zvláštní mochické sošky vousatých stvoření s neobvyklou pokrývkou hlavy. Vousy, jak známo, Indiánům nerostou a navíc i ruce a nohy těchto mužů jsou opatřeny šesti prsty. Šest prstů na každé z končetin není, jak se zdá, náhodnou anomálií, ale typickým fyziologickým rysem neznámé rasy, jejíž představitelé zřejmě dosahovali neobvyklého vzrůstu. Nedaleko Braytonu v americkém státě Tennessee se v tvrdé skále dochovaly otisky lidských nohou. Šířka stop dosahuje 25 cm a chodidla jsou ukončena šesti prsty. V roce 1891 v arizonském Crittendenu při kopání základů narazili dělníci na rozměrný sarkofág. Uvnitř se nacházela žulová rakev s pozůstatky bytosti podobné člověku. Tělo měřilo přes čtyři metry. Jeho podrobnější průzkum nemohl být proveden. Mrtvola se záhy zcela rozpadla. Rytiny na rakvi ale zobrazovaly postavu se šesti prsty na rukou.

Ve skalní sluji u mexické vesničky Sirra Delicias našli vesničané kostru bytosti vysoké přibližně tři a půl metru. Také její ruce a nohy měly šest prstů.

Proslulé sídlo Mayů v mexické Chichén Itze nese četné náznaky spojení s neznámými bytostmi. Mnohé reliéfy zobrazují létající tvory v přilbách a s výraznými brýlemi na očích. Na jejich rukou vidíme, již se ani nedivíme, šest prstů. Stejnou anomálii nacházíme na končetinách sošek, objevených na severu země. Koho však mají představovat, nevíme.

Pozadu nezůstala ani Evropa. Patron a národní světec Maďarů Štěpán I. byl zřejmě také šestiprstý. Uherský korunovační plášť z roku 1031, uložený dnes ve Vatikánské knihovně, nese na značné ploše vyšitý obraz panovníka, jeho ženy Gisely a dalších postav. Štěpán I. a jeden další svatý, obr jménem Tádé, mají na rukou o jeden prst více. Je to omyl autora, nebo holá skutečnost? Přesvědčit bychom se mohli snadno, stačí získat povolení k otevření relikviáře se Štěpánovou pravou rukou, která je uložena v Budapešti.

Je to pouhé nedopatření matky přírody, nebo jisté skupině lidí koluje v genech dědictví šestiprstých předků?

Artefakty, naznačující existenci prastaré šestiprsté rasy, se podařilo objevit v mnoha koutech světa a vždy jsou spojovány s jakousi jinou, velmi neobvyklou událostí.

Petroglyfy na skalních stěnách v americkém Utahu přibližují podivnou historii příchodu bytostí z hvězd. Podle četných otisků nohou a rukou měly po šesti prstech. Symbolická mapa napovídá, že do naší sluneční soustavy pronikly dráhou míjející Saturn a pak přes Mars dorazily k Zemi.

V indické vesnici Golida se dochovala pověst o šestiprstých tvorech z vesmíru, kteří zde kdysi pobývali. V okolí se dodnes s podivnou pravidelností rodí děti se šesti prsty, jako kdyby ve své krvi nosily geny oněch tajemných cizinců.

„Hvězdný stařešina“ - mimozemšťan, nalezený v roce 1947 Indiány v oblasti Four Corners (viz 1. kapitola), disponoval také touto anomálií.

A nejnovější ufologická senzace má stejnou příchut'. Ray Santili nabídl televizním stanicím z celého světa filmový záznam pitvy mimozemšťana. Snímek měl pořídit americký vojenský kameraman v roce 1947 v Rooswelu, kde se údajně zřítíl létající talíř a kde byly objeveny nejen jeho trosky, ale i mrtvá posádka. Jednoho z návštěvníků z kosmu pitvali vojenští odborníci na letecké základně Fort Worth v Texasu. Jeho tělo má sice svým vzrůstem k obrům daleko, ale na rukou i nohou vidíme zřetelně šest prstů. Bytost pod paží tiskla plochou krabicí o rozměrech 62 x 30 x 3,8 cm. Do jejího horního profilu byly vtlačeny otisky dvou

šestiprstých rukou. Vyskytly se domněnky, že po vložení rukou do těchto připravených otvorů krabice fungovala jako biopočítač.

Cizinci z planety Schwerta

„Tři tisíce let před hodinou nula, na niž byl určen odlet Bohů, tedy podle časomíry bílých barbarů v roce 13 000 před Kristem, se na nebi objevily zlatě se blýskající lodi. Cizinci, kteří na nich přiletěli, nám řekli, že jejich svět se jmenuje Schwerta a leží v hlubinách kosmu. Na Schwertě žil jejich národ a oni vycestovali, aby poznali jiné světy a přinesli jim své poznání.

Současně s příchodem ‚prvních mistrů‘, tvořících 130 rodin, začal na zemi zlatý věk. Usadili se u kočovných kmenů a loajálně se s nimi o vše dělili. Naučili nás své právo.

Podobali se lidem, měli jemné rysy, černé vlasy a bílou pleť. Odlišovali se jen jedním - na rukou i na nohou měli po šesti prstech. Byl to znak jejich božského původu.

S pomocí vybraných rodin bohové stvořili nový kmen, kterému dali název Ugha Mongulala, což znamená ‚národ vybraných spojenců‘. Začalo křížení obou ras. Proto ještě dnes etnikum Ugha Mongulala připomíná své božské předky. Jeho příslušníci dosahují vysokého vzrůstu, mají orlí nosy, černé vlasy a mandlové oči.“

Příchozí ze Schwerty stvořili velké impérium. Postavili cesty a kanály, zaseli nové rostliny, trpělivě předávali poznatky nezbytné pro porozumění tajemství přírody. Díky těmto poznatkům příslušníci Ugha Mongulaly přežili tisíciletí, velké katastrofy i krvavé války.

Kronika Akakor - psaná historie národa Ugha Mongulala - se začíná teprve po odletu prvních mistrů v roce nula. „V tom roce předali svá města a svatyně ‚vybraným spojencům‘. Jen málo bílých barbarů mělo možnost navštívit města, která nám zanechali bohové, taková, jako je Akakor - stolice impéria.“

Výpověď Indiána Tatumco Nara, kněze a vládce lidu Ugha Mongulala, je strhujícím svědectvím o dobách, kdy na zem slétli šestiprstí bohové a zanechali zde úžasná stavební díla. Jejich trosky dodnes čekají na své objevení v hlubinách husté amazonské džungle.

Svět se o tomto skrytém divu dozvěděl od německého televizního žurnalisty Karla Bruggera. Expert na Jižní Ameriku pracoval na počátku sedmdesátých let v Rio de Janeiru jako korespondent ARD. V roce 1972 se v Manaus seznámil s Indiánem Tatumco Nara, který mu vyprávěl o neobyčejných dějinách svého národa. O bílých Indiánech jako potomcích bohů z hvězd, o velkých podzemních městech, soustavě pyramid a dalších výjimečných stavbách.

Fascinující podrobnosti údajně zachycuje svatá kniha „Kronika Akakor“. V pěti dílech popisuje nejen příchod šestiprstých cizinců ze Schwerty a jejich létající stroje, ale také dvě živelné katastrofy, které postihly zemi, a především dějiny panství, které na rozlehlém teritoriu Jižní Ameriky založil a spravoval syn bohů Lhasa.

Karl Brugger Indiánovu výpověď nahrál na dvanáct magnetofonových pásků a v roce 1975 vydal jako knihu. Jeho první pokus nalézt pozůstatky říše Akakor se nezdařil. K druhému již neměl příležitost. V době příprav byl zastřelen před luxusním hotelem v Capo Cabana. Podle svědectví jeho bratra Benna Bruggera pracovníci německého konzulátu provedli kontrolu v bytě zavražděného a vzali všechny dokumenty, památky a fotografie z Bruggerových expedic. Rodině pak vrátili jen určitou část.

Nedobytná říše Akakor

Do hry se vložili Italové a začali po ztracené starobylé amazonské velmoci usilovně pátrat. Založili dokonce nadaci Akakor, která co dva roky vysílá jednu expedici. Nebývalý zájem projevují i další badatelé a dobrodruzi. A není divu.

Bílí Indiáni, podzemní města, pyramidy v Amazonii - to, co se na počátku sedmdesátých let zdálo být pouhou fantazií, začalo postupně nabývat konkrétních obrysů.

Pracovníci Fundacion Nacional de Indios potkali v povodí řeky Ipuxima skupinku bílých Indiánů. Jejich jazyk se nepodobal žádné známé řeči na světě. Prospektoři hledající zlato v Mato

Grosso se střetli s kmenem Asurinís. Všichni jeho příslušníci byli nesmírně vysokí a měli bílou pleť. Francouzská expedice vedená Herbertem a Nicolou Cartagenovými pátrala v departmentu Madre de Dios po ztraceném předkolumbovském městě Prai-ti. V sousedství řeky Pini Pini narazila na bílé Indiány, jejichž výška přesahovala dva metry. Bylo to poslední rádiové hlášení. Pak se již kontakt nepodařilo obnovit a výprava zmizela ze světa. Nebyla první. Již v roce 1970 se ve stejných místech ztratil francouzský tým, vedený Sergem Debrum.

Při své výpravě do Peru v roce 1997 jsem měl jako jeden z prvních cizinců možnost na vlastní oči vidět a

natočit senzační nález bílých mumií. V Laguně kondorů v peruánském správním středisku Chachapoyas domorodci narazili na skalní hroby. V podivných, jakoby zamyšlených polohách zde sedělo na čtyři sta mumifikovaných těl. Již první výzkumy prokázaly, že patří vysokým lidem s jasně bílou pletí. Překvapivý objev umocňuje další unikát. V nepřístupné skalní stěně v nedaleké Karachiji je vystavena řada keramických sarkofágů, vysokých tři metry. Také v každém z nich se skrývá bílá mumie. Tváře nevykazují indiánské rysy. Jejich celkový vzhled je naprosto ojedinělý, a jak potvrdil peruánský archeolog Federico Kauffman Doig, nemá obdobu nikde jinde na světě. Mumie jsou staré 900 až 1 000 let a představují tedy bílé lidi, kteří žili na území dnešního Peru několik století před příchodem prvních Evropanů. Jejich civilizace se naprosto lišila od všech známých andských kultur. Domorodci tvrdí, že to jsou potomci „chacas - lidí z oblaků“, tajemných cizinců, kteří kdysi sestoupili z hvězd a postavili na zemi svá sídla. (Zájemce o podrobnosti si dovoluji odkázat na svou knihu Tajemná minulost.)

Vzrušujících zpráv přibývalo.

Satelitní stanice LandSat pořídila sérii snímků, na nichž v území od jižní Venezuely po brazilskou Sierra de Roncador a východní část peruánských And leží podivné formace ve tvaru pyramid. Jejich rozměry jsou menší než u proslulých staveb faraónů v Gize a nedalo se vyloučit, že je stvořila sama příroda. Americký geolog dr. Mc Keon z pouhých fotografií usoudil, že jde o produkt zvláštního seizmického fenoménu. Jenže krátce poté zveřejnil brazilský tisk výpověď dvou pasažérů malého letadla přelétávajícího podél venezuelsko-brazilských hranic. V temně zeleném moři vegetace zahlédli trojici pyramid o výšce přes sto metrů, sestavenou do formy trojúhelníku.

V peruánském departmentu Madre de Dios bylo z jiného letadla vyfotografováno celé pyramidové pole. Obrovské stavby stály jedna vedle druhé ve dvou řadách po šesti. Ze země se je doposud nepodařilo prozkoumat. Archeologové soudí, že právě zde se mělo nacházet legendární impérium Gran Paititi. Dovolím si připomenout, že název departmentu lze přeložit jako Matka bohů a že právě zde zmizely obě francouzské expedice.

Neskutečným utrpením a smrtí byl vykoupen nález další obrovské stavby. V roce 1998 původně čtyřčlenná mezinárodní přírodovědná expedice zkoumala život v dosud panenských oblastech peruánských pralesů. Po ztrátě indiánských nosičů a průvodců výzkumníci zabloudili. Jeden z nich spadl do řeky Abiseo. Ostatní viděli jeho zvednutou ruku, ale nemohli mu pomoci. Více než třicet dnů se prodírali porostem a jedli hlavně motýly, cvrčky, brouky, malé hady, listy a výhonky. Jednoho dne narazili na impozantní kamennou citadelu. Prastará stavba se rozkládala na tři sta metrů vysokém kopci. Ruiny jsou podle členů výpravy větší a honosnější než jakýkoliv srovnatelný předkolumbovský výtvor v Jižní Americe.

„Jde bezpochyby o zcela výjimečný objev,“ uvedl archeolog Andreo Mendoza, ředitel Národního institutu z provincie San Martín.

Nic bližšího zatím není známo. Výzkum bude teprve zahájen. Nedozírný oceán neprozkoumané džungle ale může pod svou temně zelenou hladinou ukrývat ještě další překvapení.

Podzemní svět

Jak sděluje kronika Akakor. civilizace Ugha Mogulala vedená kosmickými bohy vybudovala několik ohromných pevností, téměř třicet kamenných sídel a tři svatá města.

Indián Tatanca Nara byl pouze v jednom z nich:

„Na vlastní oči jsem viděl jen Salazare. Leží ve vzdálenosti osmi dnů pochodu od místa, kterému bílí barbaři říkají Manaus, v rameni Velké řeky. Je zcela pokryté hustým přikrovem vegetace. Jen špička Velké pyramidy se vynořuje z džungle.

Salazare je obklopeno bažinami, mezi nimiž lze jen těžko najít schůdnou cestu. Na teritoriu sídlí neznámý indiánský kmen. Žije na stromech a zabije každého, kdo vkročí na jeho území.

Pro bohy byly pyramidy kromě bydlení také symbolem života a smrti. Byly symbolem slunce, světla a života. První Mistři nás naučili, že existuje ‚prostor-místo‘ mezi životem a prázdnotou, které náleží do jiného rozměru. Pyramidy byly pro ně prostředkem sloužícím k dosažení druhého života.

Akakor byla zničena. Na rozkaz Nejvyšší rady včetně kněží bojovníci zničili město, když začalo hrozit nebezpečí jeho objevení. Lidé se stáhli do podzemních sídel, která nám zanechali bohové jako poslední dar. Tento podzemní svět tvoří třináct měst, ukrytých v útrobách hor, které nazýváte Andami. Centrum systému představuje Dolní Akakor. Město se nachází ve velké, uměle vytvořené jeskyni. Domy stojí okolo svatyně Slunce... Uvnitř svatyně ústí dvanáct dveří, uzavírajících vchody do dvanácti chodeb, které spojují podzemní Akakor s jinými podzemními městy. Stěny chodeb se naklánějí dovnitř směrem vzhůru, strop je plochý. Šíře chodeb dovoluje, aby vedle sebe kráčelo pět vzpřímených mužů.

Cesta z Akakoru do dalších měst vyžaduje mnoha dnů pochodu. Chodby i města disponují umělým

osvětlením, které se mění současně s pohybem slunce. Jen Mu, nejmenší z podzemních sídel, spojují s povrchem kanály, přes které vstupuje přirozené světlo a prostřednictvím velkých zrcadel je rozváděno po celém prostoru. Města protínají kanály s čerstvou horskou vodou. Potřebný vzduch k dýchání vychází ze stěn. Vchody na povrchu jsou důkladně ukryté. V případě nebezpečí lze podzemní sídliště lehce uzavřít zevnitř ovládanými velkými kamennými bloky, s nimiž lze lehce manipulovat.

O konstrukci těchto míst nic víc nevíme. První Místí je vybudovali podle vlastních plánů a na základě nám neznámých fyzikálních zákonů. Odtud řídili své pozemní impérium. Řídili lidi i zemi. Měli lodě létající na obloze rychleji než ptáci. Lodě bez vesel a bez plachet, létající ve dne i v noci. Měli magické kameny, aby mohli daleko dohlédnout. Mohli vidět vše, co se kde na zemi i na obloze děje. Ale nejzávažnější byla podzemní města, svěšená ‚vybraným spojencům‘ jako poslední testament.“

Návrat šestiprstých

Šestiprstí bohové z planety Schwerta odlétli v roce 10 481 před Kristem. O třináct let později postihla zemi krutá katastrofa.

„K zemi sestoupila obří hvězda. Její červený ohon pokrýval celou oblohu. Vypukl požár, vše hořelo a pak se spustil déšť. Třináct měsíců pršelo bez přestávky. Oceány se vzedmuly, řeky tekly obráceným směrem. Velká řeka se změnila v jezero. Celé kontinenty tonuly pod vodou. Lidé hynuli. Zemi zahalila temnota.“

Toto období věčného soumraku, kdy ve vzduchu víří popel a prach vyvržený vzhůru strašlivou katastrofou, zaznamenávají legendy mnoha národů.

V roce 3 166 se bohové vrátili. Tatunca Nara cituje kroniku svého lidu: „Přicestovalo jen několik lodí a nezdržely se déle než tři měsíce. Jedině dvě z nich, vedené bratry Lhasou a Samonem, neodletěly zpět. Lhasa se usadil v Akakor. A Samon letěl dál na východ a tam založil své impérium.“

Druhý příchod bohů a jejich technická pomoc lidstvu odstartovaly neobvykle rychlý rozvoj historicky již známých civilizací Jižní a Střední Ameriky a také Blízkého východu a starého Egypta, v němž panoval Samon. Působení hvězdných cizinců na obou těchto teritoriích vysvětluje i pořádně tučnou množinu shodných prvků ve způsobu života civilizací, oddělených tehdy zdánlivě nepřekonatelnou bariérou Atlantiku.

Není bez zajímavosti, že numerický systém Sumerů vycházel z čísla dvanáct podle počtu prstů „Anunnaki - těch, kdo přišli z nebe“.

Odkazy na šestiprsté bytosti, které shodně a hojně nalzáme v artefaktech kultur starého Mexika, Peru, Blízkého východu, Indie a dalších zemí, mohou být dalším svědectvím o kontaktech s obyvateli planety Schwerta. Příslušníci panovnických rodů některých starověkých civilizací se fyzicky odlišovali od svých poddaných a svým zjevem se spíše podobali cizincům z hvězd. Snůšku zvlášť podezřelých indicií nabízí archeologické vykopávky na Yucatanu.

Nebešťané na trůnu Mayů

Na poloostrově Yucatan, v hustém koberci chiapaských pralesů, se ukrývá uchvacující mayské město Palenque. Jeho první stavby vznikly již zřejmě před počátkem našeho letopočtu, ale vrcholný rozvoj zaznamenalo v 7. století za vlády krále Pacala a jeho syna Chana Bahluma. Oba tito panovníci odvozovali svůj původ od božských bytostí, které přišly z hvězd a od lidí se lišily nejen svými schopnostmi, ale částečně i vzhledem. Archeologické nálezy toto sebevědomé tvrzení kupodivu nevyvracejí, ale naopak podporují.

Série podivných objevů a dodnes nevysvětlených otazníků odstartovala 15. července roku 1952, kdy vědci v temných hlubinách Pyramidy nápisů odkryli Pacalův hrob. Již samotný příkrov mohutného sarkofágu vyvolal nelítostnou řez názorů. Zatím se nikomu nepodařilo spolehlivě určit, co představuje reliéf vyrytý do obří kamenné desky, která zakrývala rakev. Je to portrét nebožtíka ve společnosti bohů země a smrti, mladý bůh kukuřice jako symbol života, obraz boha počasí, anebo má pravdu Erich von Däniken, který v tomto výjevu rozpoznává člověka cestujícího v kosmickém dopravním prostředku? Pravdou je, že zřetelnými technickými prvky reliéf přímo hýří, a spíše než cokoli jiného připomíná panovníka, řídicího jakýsi neobvyklý stroj. Hlavní překvapení ale čekalo uvnitř sarkofágu.

„Jakmile se kámen pohnul z místa a byl nadzvednut, bylo vidět, že v obrovském bloku, který mu sloužil jako podstavec, byla vytesána prohlubeň. Měla překvapující podélnou a protaženou podobu, připomínající obrys siluety stylizované ryby nebo velké, dole uzavřené písmeno omega... a v ní jsme spatřili ostatky nebožtíka,“ napsal objevitel Pacalova hrobu Alberto Ruz Lhuillier.

Vědce udivila velikost Pacalova těla, které notně přesahovalo výšku průměrně vzrostlého Maje. Zesnulý neměl zašpičatělé zuby ani deformovanou lebku, jak bylo u představitelů vyšší společenské vrstvy obvyklé.

Jeho posmrtná maska, která přesně kopírovala tvar obličeje, svědčí o dalším jedinečném anatomickém rysu. Nos pohřbeného vládce začínal již nad obočím a výrazně dělil čelo na dvě poloviny. Obdobný rasový znak nacházíme jen na mayských sochách, jinde na naší planetě se nevyskytuje,

„Nakonec jsme se shodli, že se v případě tohoto nebožtíka nejspíše nejednalo o Maye, ačkoli zřejmě zemřel jako jeden z králů Palenque,“ přiznává nakonec Lhuillier. Kým ale tedy Pacal byl? Měl skutečně božský, a tedy mimozemský původ, jak se snažili dokázat jeho dvorní životopisci?

Zobrazení na sloupech svatyní dokazují, že Pacalův syn Chan Bahlum měl kromě těchto odlišností navíc na rukou i nohou po šesti prstech. Byly to pouze náhodné fyziologické defekty tohoto panovnického rodu, anebo genetické dědictví po záhadných předcích z hvězd?

Rozpor v čase

Kýžené rozluštění této hádanky nepřinesl ani částečný překlad mayských hieroglyfů. Naopak řada otázek ještě vzrostla. Historické údaje zaznamenané na tabulkách v Pyramidě napsis tvrdí, že Pacal se narodil 22. března roku 603.

O dvanáct let později byl korunován králem Palenque. Dožil se 80 let a 158 dnů. Tento fakt nezvratně potvrzují hned dva spolehlivé prameny. A to je potíže. Nezávislé vědecké výzkumy totiž shodně prokázaly, že kostra v Pacalově hrobce patří muži, který nezemřel ve vyšším věku než čtyřicet let. Jak si máme vysvětlit tento časový nesoulad? Jsou na zdech chrámu úmyslně uvedeny falešné údaje, anebo se při vědeckém ohledání ostatků zmýlili antropologové? A co když mají pravdu obě strany? Německý spisovatel Peter Fiebag nabízí v takovémto případě velmi neobvyklé řešení v podobě časové dilatace. Podstata tohoto jevu spočívá v tom, že kosmonautům, kteří se pohybují vesmírem přibližně rychlostí světla, plyne čas podstatně pomaleji než lidem, kteří zůstali na Zemi. Takže zatímco vesmírní poutníci cestují jen několik let a jejich těla nestačí zestárnout, pro pozemšťany uběhnou desítky roků. Připustíme-li, že Pacal se svými božskými předky pobýval určitou dobu v kosmu, pak rozdíl mezi jeho pozemským, písemně zaznamenaným věkem a skutečným fyziologickým stářím začne být pochopitelný.

Nové objevy

Pacalův časový paradox, anatomické odlišnosti, tajuplný reliéf na sarkofágu a další indicie svědčí k domněnce, že oba panovníci mohli být potomky neznámé rasy. Zda pocházela z naší planety, anebo její příslušníci skutečně přišli z hvězd, zůstává nevyřešeným rébusem.

V září roku 1998 přinesly tiskové agentury zprávu, že v Palenque byly odkryty nové nápisy a doposud neznámé pozůstatky staveb. V budově XIX stál vápencový trůn či oltář v podobném tvaru, zdobený devíti postavami a 200 glyfy. Uvnitř nedalekého malého chrámu je pohřební komnata s nástěnnými malbami.

Na podlaze ležely nádoby, nože a lidské kosti. Malby v místnosti znázorňují antropomorfní a zoomorfní bytosti. Vědci předpokládají, že v dosud zasypaných sklepeních naleznou hroby dalších příslušníků královské rodiny a možná i prozatím marně hledané ostatky Chan Bahluma. Není někde poblíž ukrytý vchod do jednoho z podzemních měst říše Akakor, o němž víme, že leželo kdesi v Mexiku?

VI. STVOŘITELE A ZACHRÁNCI

V mrazivých hlubinách dávnověku se na planetě, obíhající okolo hvězdy jménem Po-tolo, začalo schylovat k tragédii. Slunce prudce zvýšilo intenzitu záření, masy vod se vzdouvaly a neúnavně zalévaly potápějící se pevninu. Hutné mraky obestřely tento umírající svět a dusily život jako pod pokličkou. Lidem hrozilo vymření. Proto stvořitel Amma pověřil archanděla Nomma přípravou záchranné akce. Urychleně byla dostavěna archa - kosmická loď vybavená vším potřebným pro dlouhý meziplanetární let. Nommo ji zásobil dostatkem energie i potravy a do jednotlivých oddělení z celkového počtu šedesáti uložil mnoho důležitých věcí pro rozvoj člověka. Nezapomněl na semena nejrůznějších druhů rostlin a zvířectvo. Nakonec byly na palubu naloděny i čtyři pečlivě vybrané lidské páry, jejichž novým domovem se měla stát Země.

Takto dramaticky líčí osídlení naší planety mýty Dogonů. Příslušníci tohoto tajemného kmene obývají skalnaté útesy Bandi-agara na hranici západoafrických států Mali a Burkina Faso. Jsou to většinou analfabeti, ale v jejich podivuhodných legendách nacházíme tak rozsáhlé a podrobné vědomosti o vesmíru, až to vyrazí dech. Dogoni například již od dávnověku zcela spolehlivě rozeznávají hvězdy, planety a satelity planet, což naše moderní společnost dokáže teprve dvě století. Vědí o pohybu Země okolo slunce. Nepovažují lidstvo za jediného představitele živých bytostí v nekonečném množství hvězdných světů. Jsou přesvědčeni, že galaxie mají tvar spirály, že Měsíc vznikl vytržením části hmoty Země a dnes je suchý a mrtvý, že čtyři z Jupiterových měsíců obíhají v jedné rovině a jsou vždy přivráceny ke své mateřské planetě pouze jednou stranou. Všechny tyto poznatky souhlasí se současnými výzkumy, dají se však zjistit pouze s pomocí moderních přístrojů. Odkud je tedy získali Dogoni a jak je možné, že při luštění některých záhad vesmíru dokonce předstihli technicky skvěle vybavené a odborně zdatné týmy astronomů?

V záři Siria

Úhelným kamenem, alfou a omegou, dogonské mytologie je Sirius. Tato nejjasnější hvězda oblohy se nachází v souhvězdí Velkého psa. Podle Dogonů byly právě v těchto končinách vesmíru napsány první stránky kroniky dějin lidského rodu. Legenda vypráví, že okolo Siria obíhá bývalé, nyní již vyhaslé otcovské slunce lidstva Po-tolo. Dogoni znají přesnou dráhu jeho pohybu a jsou přesvědčeni, že jeden oběh trvá padesát let. „Po-tolo patří k nejtěžším z nebeských objektů.“ říkají ve svých mýtech. „Má takovou hustotu, že ani všichni lidé dohromady by neunesli jeho malý kousek.“

A kupodivu mají pravdu. Vědci dokázali, že vedle Siria se skutečně pohybuje ještě jedna hvězda, která je bílým trpaslíkem, tedy kosmickým tělesem s obrovskou hustotou hmoty. V tomto konkrétním případě to představuje padesát tun na centimetr krychlový. Doba oběhu tohoto objektu okolo Siria lehce přesahuje padesát let, přesně jak tvrdili Dogoni. Sirius B není ovšem pouhým okem viditelný a byl objeven teprve s pomocí silných dalekohledů a složitých výpočtů. Že se jedná o bílého trpaslíka, se zjistilo až v roce 1914. Dogoni o tom ale vědí již od pradávna. A navíc vytažují další trumpfy. Tvrdí, že v hvězdném společenství Siria září malé slunce - hvězda Emme-ya-tolo, která má několik satelitů. Existenci tohoto tajemného tělesa vědci na základě anomálií ve viditelném spektru Siria B mlhavě tuší, ale spolehlivé důkazy zatím v rukou nemají. A o planetách v této části vesmíru nevědí vůbec nic. Úžasné znalosti o hvězdné rodině Siria převzali předkové Dogonů od Nomma. Kým ale byla tato záhadná bytost? Božím poslem, archandělem spásy, anebo příslušníkem vyspělé mimozemské civilizace, která se rozhodla pomoci lidem a zachránit je před vesmírnou katastrofou? Najít odpovědi na tyto vzrušující otázky není snadné. Dogonské mýty jsou nesmírně rozsáhlé a složité. Stařešinové si je předávají pouze ústním podáním a doplňují je spoustou nákresů a tajemných obrazců. Ne všechny se zatím podařilo rozluštit. A navíc kmen soubor svých udivujících astronomických znalostí velmi přísně střeží. Můžete v dogonských vesnicích pobývat celé týdny, získat přátele, a přesto při pokusech o debatu na toto téma narazíte na hradbu zarputilého mlčení.

Duch vod Nommo

Nommo, ať již byl kýmkoliv, se podle dochovaných svědectví podstatně lišil od lidské rasy. Měl neobyčejně protáhlou úzkou hlavu a obrovské, šikmo uložené oči. Až příliš hubené, chtělo by se říci zakrslé, tělo, nedosahovalo průměrné výšky člověka. Jisté indicie naznačují, že Nommovým mateřským živlem byla voda. Dogoni ho někdy nazývají „Duchem vod“. Prsty na ruce měl Nommo mezi prvními články srostlé a na nohou je spojovala plovací blána. Stopy, které zanechával v prachu, prý připomínaly „otisk měděného sandálu“. Končetiny neměly klouby. Jedna z legend vypráví, že Nommova žena přistihla zloděje a chtěla jej zasáhnout „bleskem“ - letícím světlem. Výtečník se včas ukryl za kovářské měchy a nemohl být zasažen. Do

pronásledování se musel vložit samotný Nommo se svou ještě strašnější zbraní, ale i on minul cíl. Nešťastník na útěku uklouzl na blátě a polámal si ruce i nohy, které byly původně rovné a bez kloubů stejně jako u Nomma a jeho posádky. Od těch dob mají lidé lokty a kolena.

Nesnaží se tento mýtus zdůraznit odlišnost fyziologických znaků lidí a jejich kosmických zachránců? Navíc zde najdeme ještě jednu pozoruhodnou informaci. Bohové obdaření zázračnou mocí nemají obvykle problém trefit do černého. A jestliže Nommo ani jeho žena zloděje nezasáhli, pak musíme lehce začít pochybovat o jejich božském původu. Na druhé straně tato roztomilá neschopnost mocných podporuje věrohodnost celé historiky. I představitelé vyspělé mimozemské civilizace se svými zázračnými zbraněmi mohou přece minout cíl.

Příliš podezřelé shody

Francouzský etnograf Marcel Griaule, který v třicátých letech sbíral legendy Dogonů, pořídil na základě poznatků z rozhovoru se slepým starcem Ogotommelim náčrtek Nommovy archy, jak ji popisuje ústní tradice. Její vzhled byl fascinující, a přesto pro nás jaksi důvěrně známý. Archa měla kruhovou základnu, symbolizující slunce. Ke čtvercové střeše stoupalo po každé straně osm schodů, a nahoře se jako hromosvod tyčil bodec, vyrůstající z kužele, jehož stěny jako by byly vytvořeny smotaným lanem. S podobným tvarem se můžeme dodnes setkat u majestátních dágob na Srí Lance, u četných stúp v Nepálu, Barmě, Thajsku a v Indonésii, v komplexu některých chrámů na jihu Indie a částečně také u středoamerických pyramid. Velmi často jsou tyto stavby spojovány s pověstmi o létajících strojích z vesmíru.

„Když se archa po překonání kosmického prostoru přiblížila k Zemi, stala se načas jejím satelitem,“ vyprávěl Ogotommeli. Proč Nommo váhal a ihned nepřistál, nevíme. Dogoni ale naprosto přesně popisují podivný pohyb archy na oběžné dráze a její nezvyklou rotaci, která vytvářela dvojitou spirálu. „Byla na nebi od jednoho obzoru k druhému jako duha. Houkala se od východu k západu a nakláněla se k severu a potom zase k jihu. Poté se snesla na místo, kde se dnes nachází jezero Debo.“ Na nedalekém pahorku Gurao jsou dosud jako památníky vztyčeny dva menhiry symbolizující Sirius a Slunce a opodál na kamenné stěně dalšího dolmenu je kresba archy.

O samotném přistání se traduje podivná zvěst. Archa prý byla spuštěna otvorem v nebi na měděném řetězu anebo lanu. Teprve po dlouhé době, když už lidé a všechny další bytosti vystoupili a vše potřebné bylo vyloženo, Amma vytáhl řetěz zpět do nebe, a to se uzavřelo. Podobný proces se opakoval při každé z několika dalších cest.

Zvláštní formulace, není-liž pravda? Znamená to, že archa byla výsadečným modulem, který s pomocí jakéhosi zařízení visel pod obrovskou mateřskou kosmickou lodí? Naznačuje zkazka o lanu pouze to, že archa udržovala kontakt s místem, odkud přiletěla, například prostřednictvím rádiových vln? Anebo se zde vypráví o symbolickém spojení božského s lidským, které se přerušilo?

Stejně nepochopitelné informace nacházíme i u jiných afrických národů. Fipové z jihozápadní Tanzanie a Tutsiové ze Rwandy říkají, že jejich předkové sestoupili z oblohy po laně. Keňští Masajové jsou přesvědčeni, že na počátku byly země a nebe spojeny provazem, po němž nejvyšší bůh posílal dolů dobytek. Zuulové vyprávějí o synovi nejvyššího boha, který byl spuštěn dírou v nebesích na pupeční šňůře. Stejným způsobem byla na zemi dopravena i jeho žena. Poté bůh šňůru vytáhl a díru v nebi uzavřel. Podle Jorubů lidstvo vzniklo v kosmu a dolů bylo sesláno po pavoučím vlákně. Jeho přetržením se ztratila možnost návratu. V mytologii kmene Fadzulu, obývajících jih Kamerunu a Gabun, nalezneme podobné svědectví. Původně se prý bohové a lidé mohli navštěvovat, oba tak různorodé světy spojovalo lano, ale pak přišla hyena a lano překousla. Kontakt se tak nenávratně přerušil. A totéž si vyprávějí obyvatelé údolí Bílého Nilu.

Stopy tohoto mýtu se rýsují i mimo černý kontinent. Na Havaji se uchovala pověst o obrovském plujícím objektu. Bohové se k němu stěhovali tažením po laně. To se přetrhlo, a tak lidé ztratili možnost putovat za bohy a opět se s nimi setkávat. Před úsvitem dějin byl prý Tibet řízen posloupností vládců, kteří nebyli lidského rodu. Tito králové sestoupili z nebes na horu v kraji Kongpo a na konci období, které měli určeno k vládnutí, se pomocí magického provazu vraceli do hlubin vesmíru, aniž po sobě zanechali na zemi tělesné ostatky. Teprve sedmý v pořadí, král Digum, omylem přeťal spojení s nebesy a po své smrti byl pohřben v údolí Jarlung. Poté začali na zemi panovat lidé.

Při této přehlídce zdánlivě fantasmagorických legend nelze nezpomenout románovou vizi proslulého A. C. Clarka, v níž je orbitální stanice připoutána k zemi lanem, po němž jsou nahoru dopravováni jak lidé, tak potřebný náklad.

Osmička předků

Jak již víme, Nommo měl ve své lodi k dispozici šedesát oddělení, v nichž kromě pasažérů uložil mnoho důležitých věcí pro postupný rozvoj člověka.

Vnitřní uspořádání archy až podezřele připomíná obdobná záchranná plavidla z mytologií jiných národů. Sumerský hrdina Utnapištim spasil vybrané reprezentanty lidstva před potopou v korábu o 63 kajutách. Stejný počet komor ukrývaly i útroby „Oka Re“. Díky mnoha rozporuplným informacím v egyptských mýtech se nedaří zcela přesně zjistit, co si máme pod tímto názvem představovat. Víme jen, že tento tajemný objekt se vznášel nad zemí, sloužil k cestám do nebe, v případě potřeby mohl být hroznou zbraní, ale i záchranným člunem. Mýtus „Kniha krávy“ vypráví, že osm lidí čtyř ras přečkalo v Oku Re zničení celé populace a pak přistálo na Zemi. V Andách se zachovala pověst o přiletu tělesa velikosti hory, z jehož okna vystoupilo osm našich předků. Podle jedné z inkých pověstí o Viracochovi se před katastrofou, která zničila lidstvo, zachránili jen čtyři bratři se svými ženami. Torajové, obývající indonéský ostrov Celebes, se považují za přímé potomky bytostí, které sestoupily z nebes. Asi již netřeba dodávat, že i jich bylo osm. A biblický Noe s chotí, třemi syny a jejich manželkami vytvořili osmičku, která po potopě světa začala psát nové dějiny lidstva.

Současné vědecké výzkumy dávají podstatě těchto bájí za pravdu. Tým genetiků z Emory University v Atlantě, vedený Douglasem C. Wallacem, zkoumal mitochondrie, tedy dědičné dispozice, a došel k závěru, že všechny ženy světa pocházejí jen z několika mála prametek. Angličtí genetici J. S. Jones a Jim S. Wainscoat jsou ještě přesnější. Výzkum zeměpisného rozdělení betaglobulinu, jedné součásti lidské krve, je přivedl k závěru, že oněch prvních žen bylo šest. A nemohly být Evy jen čtyři, jak to naznačují četné legendy?

Pátrání po místě katastrofy

Mohou mít staré mýty pravdu? Byli lidé skutečně podrobeni zdrcující zkoušce ohněm a vodou? Lze zaslechnout další ozvěny oněch tragických okamžiků a odhalit stopy, s jejichž pomocí bychom dokázali zrekonstruovat podobu pradávnej katastrofy?

Dogonské legendy nabízejí dvě rozdílné verze, týkající se místa katastrofy. Podle první v hvězdné rodině Siria svítilo Slunce jménem Po-tolo. Kolem něj obíhala planeta, na níž se zrodil život i první lidstvo. Po-tolo, když nadešel jeho čas, vybuchlo, změnilo se v supernovu, intenzivně zářilo a jako rudý obr vysílalo do vesmíru části své hmoty. Předcházející výbuch ovšem zcela změnil klima obíhající planety. Naprostá většina lidstva zahynula. Jen hrstka vyvolených se zachránila a s pomocí boha či příslušníků cizí vyspělé civilizace byla přestěhována na Zemi.

Další dogonský mýtus ale tomuto líčení odporuje a přináší jinou pozoruhodnou informaci. Katastrofou byla postižena přímo naše planeta, a proto musela být část lidstva na nezbytný čas vystěhována do vesmíru. „Původní místo Po-tolo bylo tam, kde se nyní nachází Slunce. Později se však vzdálilo od Země, v jejíž blízkosti zůstalo jen Slunce.“

Původně tedy v naší planetární soustavě zářila dvě slunce. Jedno z nich vybuchlo, anebo se nebezpečně přiblížilo k naší planetě, a tím vyvolalo změnu klimatu. Zvýšený výkon tepla rozpustil ledovce. Hladina moří a oceánů prudce stoupala, ovzduším pluly těžké chmurné mraky. „V těch dobách bylo nebe tak nízko, že ženy na něj mohly dosáhnout rukama,“ vzpomínají Dogoni. A nejsou sami. Jedna indická pověst také spojuje potopu s velkým horkem a silným světelným zářením. „Na nebi svítilo sedm sluncí.“ Předkové kalifornských Indiánů zažili zemětřesení, při němž hořely hory tak strašně, že plameny dosahovaly až ke hvězdám, a ty jako ohnivé slzy kanuly na zemi. Vystižný průměr pro děsivý žár snášející se z nebe, vidíte?

Také mnohé další národy potvrzují, že nejprve zasáhl naši planetu oheň, a teprve pak ničivé přívaly vod. Geofyzikové s tímto názorem souhlasí. K rozpuštění ledovců a uvolnění země zpod promrzlého sněžného příkrovu došlo následkem prudkého zvýšení teploty ovzduší. Dodnes se však nedokázali shodnout, co tento jev způsobilo. Nemohlo to být zhoubné působení oné neznámé hvězdy?

Někteří vědci připouštějí, že naše Slunce může mít dvojníka. Boris Silkin v časopise Znanije-sila dokonce uvádí podrobnosti: „Dvojník obíhá patrně kolem těžiště společného se Sluncem po velmi protáhlé eliptické dráze. Její podélná osa by mohla představovat vzdálenost dvou a půl světelného roku. Oběžná perioda tohoto druhého Slunce by pak činila kolem šestadvaceti milionů roků. Nyní je od nás daleko a stále se vzdaluje. Proto tuto hvězdu dosud nikdo neobjevil.“ A přidává zajímavou zákonitost. „Devadesát pět procent představitelů veškerého života na Zemi (včetně pověstné zkázy dinosaurů) vyhynulo v jejich dějinách nejméně třikrát. A při sedmi dalších katastrofách, které nebyly tak rozsáhlé, vymřelo dvacet až padesát

procent všech obyvatel naší planety. Seřadíme-li data všech deseti pozemských katastrof do jedné chronologické tabulky, pak zjistíme, že se intervaly mezi nimi dost shodují. U víc než polovány činí právě 26 až 27 milionů let.“

Záchranná mise

Představme si, že druhé Slunce při své poslední návštěvě naší planetární soustavy skutečně vyvolalo katastrofu obrovského rozsahu. Vybraná elita lidstva byla včas evakuována. Záchranným člunem se stala „archa“, kosmické plavidlo mimozemské civilizace pravděpodobně z oblasti Siria.

Dogoni tvrdí: „Archa kroužila okolo Země po dobu osmi period. Houkala se od jednoho obzoru k druhému.“ Archa tedy byla satelitem naší planety po dobu osmi period. Zda jsou tím míněny roky, anebo jiné časové období, nevíme. Muselo to ale být dostatečně dlouho, dokud se podmínky pro život neobnovily. (Není nutné připomínat, že pro kosmonauty, pohybující se vesmírem velkou rychlostí, plyne čas podstatně pomaleji než na Zemi.)

Ozvěna této události zůstala vryta i do podvědomí jiných etnických skupin. Západoafričtí Hausové vzpomínají na časy, kdy Zemi obepínal hustý pás dýmu a par. Alláh musel začít s očistou a zbavit svět následků strašné pohromy.

V Laosu a severním Thajsku se dochovala pověst o třech mužích a jejich rodinách, kterým, když zemi zaplavila potopa, se podařilo nalézt záchranu v „horní zemi na nebesích“, kde zcela jistě panovala jiná gravitace, než na jakou byli zvyklí. Poté co voda dole začala klesat, přistupují totiž před krále-velitele a žádají o povolení navrátit se: „V tomto nehmotném světě nemůžeme chodit ani běhat. Chceme se vrátit a žít v dolním světě, kde půda je pevná a soudržná.“

Severoameričtí Athabaskové to říkají neuvěřitelně jasně: „Bylo to v dobách, kdy celou zemi pokrývala voda. Lidé se vznášeli v povětří jako duchové, křižovali svět všemi směry a nikde nenacházeli kousek suché země.“ Poté co se tento neutěšený stav změní a znovu se objeví pevnina zarůstající stromy a rostlinami, archa se vrací z mrazivých pustin vesmíru. „Tehdy lidé-duchové sestoupili na suchou zem a změnili se na bytosti z masa a kostí.“ Není v této podivné zprávě zakódován i neobvyklý prožitek stavu bez tíže?

Pobyt lidí v kosmickém prostoru naznačuje i jiný pozoruhodný fakt. Při startu anebo přistání kosmické lodi je velmi důležité, aby směr letu byl stejný jako směr otáčení nebeského tělesa. Dogoni tomu říkají vydařené manželství a velmi důkladně a přesně jej popisují a ilustrují podrobnými nákresy. Proč tento technický detail meziplanetárních letů tak zaujal negramotné zemědělce? Odkud vědí, že „nevdařené manželství“, tedy rozdílné směry letu a otáčení planety, může přinést spoustu potíží? Pamatují si snad tuto skutečnost díky svým předkům?

„Ano“, odpovídají Dogoni, „a navíc máme základní důkazy ve velkém počtu.“

Ty jsou prý ukryty ve skalní sluji, kde se navíc nacházejí i pozůstatky Nommovy výpravy a některé předměty, které lidé obdrželi darem od svých kosmických záchránců. Mimo jiné lze prý z této jeskyně pozorovat Po-tolo a další vesmírná tělesa. Znamená to, že jsou zde ukryty přístroje umožňující kontakt i se vzdálenými, nám dosud nepřístupnými oblastmi kosmu? Na tuto otázku neznáme dosud odpověď. Dogoni tajemství jeskyně přísně střeží. O její přesné poloze ví jen úzký kroužek zasvěcenců. A tak se musíme spokojit s tím, co nám příslušníci tohoto záhadného kmene sami prozradí.

VII. PŘÍLIŠ MALÍ PŘÍCHOZÍ

Jitro již pokročilo a zvolna se blížilo poledne. Dvacetiosmiletý Garry Wilcox rozvázal hnůj na své farmě u Newark Valley ve státě New York. Z traktoru zahlédl, jak na okraji pole, v blízkosti několika stromů, leží bílý válcovitý objekt.

„Domníval jsem se, že je to trup nebo palivová nádrž letadla. Bouchal jsem do toho a kopal. Reagovalo to jako kovové plátno. Náhle se pod objektem objevily dvě postavy. Nepodobaly se nikomu, koho jsem dosud viděl. Obě byly vysoké asi 1,2 m, měly na sobě kovové oblečení. Nevím, odkud vyšly. Každá z nich nesla misku, asi tak okolo jedné čtvereční stopy, s něčím, co vypadalo jako drn. Stál jsem asi stopu od lodi. Od této chvíle budu o objektu mluvit jako o lodi, nejdřív jsem to považoval za nádrž.“

Ti dva malí mužičci vykročili od lodi a zastavili se asi jeden metr přede mnou. Pak jsem měl pocit, jako by jeden z nich začal mluvit. A já pochopil: nelekejte se, už jsme s lidmi mluvili. Jejich hlasy se však nedají popsat. Rozuměl jsem, co bylo řečeno, ale nemohu říci, zda mluvili anglicky nebo ne. Jeden z mužičků stál za zády druhého. Byli příliš širocí na své malé postavy. Nedokázal jsem rozeznat, jestli měli ramena nebo ne. Neměli tvář ani oči, ústa či vlasy. Zdálo se, že hlas nevychází přímo z nich. Hlas tu ale byl, a pokud se jejich těla dotýkala, nevěděl jsem, odkud přichází. Když zvedli ruce, tak v místech, kde bychom čekali loket, se objevil záhyb. Bělavá barva tohoto hladkého oblečení připomínala barvu hliníku, na obleku nebylo žádné nařasení či kapsy. Jediná věc, které jsem si všiml, byl záhyb na místě lokte, když pohnuli rukama.

Náhle jeden z nich řekl nahlas, že již po této polokouli cestovali. Nevím, který z nich to byl. Zdálo se, že hlas přichází od toho předního, toho, co byl ke mně blíže. Pak řekli, že k nám mohou přicházet každé dva roky. Jejich konverzace se rychle přesouvala z jednoho předmětu na druhý. Tvrdili, že bychom neměli posílat lidi do kosmu. Řekli, že pro nás nejsou na Marsu vhodné podmínky k životu stejně jako pro ně na Zemi...“

Garry Wilcox svou obsáhlou výpověď v šerifově kanceláři ukončil líčením odletu tělesa. „Pak šli zpátky pod loď. Když pod ni vcházeli, poněkud sklonili hlavy. Zdálo se, že se loď vznáší. Zaslechl jsem zvuk připomínající motor auta běžící naprázdno. Nebyl příliš hlasitý. Pak se loď začala klouzavým letem vzdalovat a ve výšce asi 50 metrů náhle zmizela. Její odlet nebyl doprovázen žádnými vzduchovými nárazy, větrem, prachem, větším hlukem, světelnými efekty nebo něčím podobným.“

Ne všední střetnutí Garryho Wilcoxe s neznámými bytostmi se stalo proslulým, ale ne ojedinělým. Obdobné zprávy přicházejí z mnoha zemí.

Pracovník bezpečnostní agentury ve Frýdku-Místku Oldřich Škola má dceru a syna. V roce 1992 obě děti spaly s matkou, když do pokoje zavítala nezvaná návštěva. V dopisu zveřejněném Magazínem 2000 o tom Škola napsal:

„V ten večer dceru probudila bolest ucha. Při otáčení ze strany na stranu spatřila dvě bytosti, které slabě světélkovaly bledě modrým světlem. Jedna bytost byla vysoká asi 190 cm. Měla na sobě jakýsi plášť s vysokým límcem. Dcera uvádí, že pro ten límec neviděla hlavu. Stála nehybně asi půl hodiny u manželčiny postele a něco dělala s rukama. Druhá bytost seděla zpočátku vedle jako pes s předními nataženými nohama. Zadkem spočívala na zemi. Vypadala jako malé dítě, asi 50-60 cm vysoké, tenké končetiny, mandlové velké šikmé oči, hlava jako žárovka, bez uší, nosu a úst. Na každé straně měla dlouhé prsty.“

Na výpovědi mých dětí mě zaujaly dvě skutečnosti. Vysoký tvor v jednom okamžiku pohnul hlavou (nebo jí otočil) tak rychle, že ji dcera viděla čtyřikrát až pětkrát. To mi připomíná efekt, jako když ve tmě uděláte rychlý pohyb s nějakým zářícím předmětem. Bytosti přece světélkovaly. Druhý efekt se týká malé bytosti. Přiblížila se k dětem a dotýkala se jich. Dcera tvrdí, že cítila dotyk, a popisuje ho, jako by se jich dotýkala a zároveň nedotýkala, že to neumí vyjádřit. Já osobně myslím, že cítila druh nějaké energie, kterou stvoření vyzařovalo. Když se bytost přiblížila k malému synovi, reagoval na její pohyb shodně s jejíma rukama nahoru a dolů v předpažení. Odchod obou nezvaných hostů si děti nepamatuji.“

Zatykač na humanoidy

Malé, šedě zbarvené bytosti jsou snad nejčastějším typem mimozemšťanů, s nimiž se lidé v posledním období setkávají. Kontakty jsou tak časté, že umožnily sestavit poměrně spolehlivý portrét nejobvyklejší podoby „šedivců“.

Přibližná výška útlé drobné postavy se pohybuje mezi 100 až 120 cm. Ale byli zaznamenáni i trpaslíci velcí pouhého půl metru, nebo naopak stvoření dosahující téměř vzrůstu člověka.

Hlava je podle lidských měřítek vzhledem k tělu a končetinám neúměrně velká. Někteří badatelé se domnívají, že je v ní uložen mozek podstatně větší než lidský.

Trojúhelníkové tváři pod vysokým čelem vévodí obrovské oči. Jsou hluboko položené nebo vpadlé, daleko od sebe a mají lehce mandlový tvar. Svědci jim někdy připisují orientální tvar.

Na místě ušních boltců lze rozeznat jen sluchové otvory.

Malá ústa bez rtů zřejmě vůbec neslouží k přijímání potravy. Zuby nebyly pozorovány.

Krk je relativně tenký, stejně jako nohy a ruce.

Pokožka pevné struktury bývá většinou hladká, někdy se lehce třpytí nebo vykazuje šupinatost, jakou známe u plazů. Její barva je šedá až šedozelená, občas s nádechem do červené.

Až ke kolenům dlouhé paže jsou zakončeny třemi nebo čtyřmi prsty. Dva z nich jsou přitom delší než ostatní. Mezi prsty se pne jemná pokožka, která vypadá jako plovací blána. Tato membrána pevně spojuje i prsty u nohou, takže to budí zdání kachního chodidla.

Pohlavní orgány se nepodařilo rozpoznat.

Krev nahrazuje průzračná nebo bílá tekutina.

Kontakty navazují telepaticky. Mezi sebou hovoří překotně rychle. Zní to prý jako rychle přehrávaný magnetofonový pásek.

Výskyt těchto cizích stvoření není výsadou dvacátého století. Jejich zploštělá chodidla vtiskla otisky již do úrodného bahna prehistorie.

Létající talíře v pravěku

V červnu 1962 otiskl německý Das Vegetarische Universum vzrušující článek:

V pohraničním území mezi Tibetem a Čínou leží skalnatá oblast pohoří Bajan Kara Ula. Již v roce 1938 zde byly nalezeny pozoruhodné popsané tabulky a hieroglyfy. Lidé, o jejichž vzhledu mají čínští vědci jen slabou představu, před několika tisíci lety vyřezávali ploché talíře z nejtvrďší žuly pomocí obdivuhodných, nám neznámých přístrojů.

Celkem 716 kamenných talířů nalezených v jeskyních silně připomíná gramofonové desky s otvorem uprostřed. Od tohoto otvoru se táhne k vnějšímu okraji dvojitý zářez spirálovitého tvaru. Přitom se nejedná o zvukové rýhy, nýbrž o nejzvláštnější písmo, jaké kdy bylo v Číně a vůbec na světě objeveno.

Trvalo přes dvě desetiletí, než archeologové a znalci starých písem a hieroglyfů dokázali písmo v rýhách rozluštit. Obsah je tak šokující, že Akademie starověké historie z Pekingu nechtěla vůbec zprávu profesora Tsum Um-nuje zveřejnit. Se čtyřmi kolegy se tento archeolog shodl na tom, že „vyryté písmo informuje o kosmických lodích, které musely existovat před 12 000 lety“. Cituje doslova: „Národ Dropa přišel z oblaků na svých vzdušných vozidlech. Desetkrát se muži, ženy a děti národa Kham do východu slunce schovávali v jeskyních. Pak porozuměli znamením a viděli, že národ Dropa tentokrát přišel s mírovým úmyslem...“

Nálezky pozůstatků po Dropech a Khamech byly v jeskyních pohoří zaznamenány již dříve. Archeologové však dodnes nedokázali tyto tvory vysoké 130 cm antropologicky zařadit. Neexistuje žádná podobnost s Číňany, Mongoly nebo Tibeťany.

Lze samozřejmě argumentovat, že si před několika tisíciletími kronikář národa Kham dovolil zažertovat nebo že se v případě „vzdušných vozidel“ jednalo o pověru. Co však mají potom znamenat výpovědi jiných hieroglyfů, které jsou žalozpěvem o tom, jak byla „vlastní vzdušná flotila“ při přistání v těžko přístupném pohoří zničena, a neexistovaly prostředky ani způsob, jak postavit novou.

Hieroglyfy z Bajan Kara Ula připadají čínským archeologům tak neuvěřitelné, že se k nim jako vědci vyjadřují jen velmi opatrně. Z kotoučů byly seškrabány částičky a poslány do Moskvy k určení stáří za použití radioaktivního uhlíku. Přitom byl učiněn senzační objev: tabulky obsahují velké množství kobaltu a kovů. Při testu celé tabulky za použití oscilografu vědce udivil překvapivý rytmus oscilace. Jako by kotouče s písmem byly kdysi „nabité“ a sloužily jako elektrické vodiče.

Nikdo dnes nemůže říci, co se za tabulkami s „rýhovým“ písmem z doby před 12 000 lety skrývá. Domněnky by byly příliš odvážné a divoké.

Existuje ovšem stará čínská pověst o malých hubených žlutých lidech, kteří „přišli z oblaků a které pro jejich ošklivost (neobvyklé široké hlavy a pavoučí těla) vyhubili „muži s rychlými koňmi“ (Mongolové?).

V jeskyních se skutečně našly zbytky hrobů a koster z doby před 12 000 lety. Nálezky označované jako rasa Dropa a Kham skutečně vykazují obrovské lebky a křehkou stavbu těla. V prvním čínském archeologickém hodnocení je řeč o „vymřelém druhu horských opic“. Ale slyšel někdy někdo o umělých „opičích hrobech“ a o „opičích tabulkách s písmem“? V roce 1940 se archeologovi Či Pu-tejovi za takovéto vysvětlení vysmála celá Asie. Či Pu-tej se ovšem bránil verzi, podle které zbytky koster patří opicím a tabulky s písmem odložily do jeskyň pozdější „kultury“. Je to všechno trochu zamotané. Ale to nijak záhadu z Bajan Kara Ula nezmenšuje. Ta je o to složitější, že stěny jeskyň nesou vyryté kresby kotoučů s písmem, víckrát znázorňují vycházející slunce, měsíc, hvězdy a mezi tím celé roje objektů elegantně se blížících k

pohoří země.

Na vlnách rozporů

Tento článek vyvolal a ještě po dalších desetiletích stále vyvolává bouřlivé reakce a spory. Výbuch nadšení vesměs amatérských badatelů se střetával s intrikami a zarputilým mlčením úřadů. Číňané popřeli, že by kdy podobné disky byly u nich nalezeny. Začalo sílit podezření, zda senzační zvěsti o objevu nemají křídla pověstné novinářské kachny. Ale pak přišel zlom.

V roce 1974 dva exempláře těchto písmem pokrytých kotoučů vyfotografoval rakouský inženýr Ernst Weger. Disky se v té době nacházely v muzeu Pan-pcho. Krátce po zveřejnění snímků byly převezeny neznámo kam. Oficiální místa ale odmítla o celé záležitosti podat jakoukoli zprávu.

V poušti Gobi při běžném výzkumu Rusové našli UFO o průměru 25 m a v něm 14 malých stvoření. Jejich útlá těla nesla neúměrně velké hlavy. Pozůstatky stroje i posádky byly v neuvěřitelně dobrém stavu. Vědci zkoumající těla zcela vysušená suchým horkem dospěli k názoru, že k havárii došlo před dvanácti tisíci lety. Jak bylo v Sovětském svazu zvykem, objev byl ihned opatřen nálepkou Přísně tajné. Strohé informace prosákly na veřejnost jen díky dr. Valentinu Turonokovi.

V roce 1978 vyšel deník tehdy již zesnulého Angličana dr. Robina-Evanse. Tento dobrodruh a badatel cestoval v polovině čtyřicátých let přes Tibet do hraniční oblasti provincií Čching-chaj a S'-čchuan. Právě tam měl být nový domov Dropů. (Evans ovšem tento lid označuje jako Dzopa.) Již na hranicích se setkal s prvními reprezentanty tohoto národa, který se výrazně lišil od okolního obyvatelstva. "Byli vysocí asi 120 cm, velmi bledí, měli podlouhlé šikmé oči a široká ústa s tenkými rty."

Byl přijat pohostinně, a dokonce dostal přidělenou dívku Loren-La, která ho vyučovala zdejšímu jazyku. Z jeho dlouhých rozhovorů s obyvateli vesnice vyplynul ne vždy jasný obraz pohnuté minulosti.

Sami Dropové si zřejmě nejsou jisti, kým jsou a odkud přišli. (Pokud není na vině Evansova chabá znalost jazyka.) Podle jedné verze přiletěli z páté planety, která obíhá kolem Siria v souhvězdí Velkého psa. Jiní stařešinové hovořili o vlasti ctihodného národa, ležící ještě hlouběji ve vesmíru. První kontakt se Zemí nastal před dvaceti tisíci lety. Kolonizátoři zde založili stanici a pak se vrátili domů, kam dorazili až po výměně mnoha generací.

V roce 1014 se kosmická loď Dropů objevila znovu. Přistání se nepovedlo.

Posádka ale přežila a z havarovaného stroje zachránila mimo jiné i informační kotouče. Trosečníci se ubytovali v jeskyních, kam také pochovávali své mrtvé. Ke každému z nich pokládali kamenný disk s runovým písmem. Na stěny slují malovali zprávu o svém osudu jako vzkaz pro další generace a případné nové příchozí z mateřské planety. Využívali svých znalostí medicíny a pomáhali léčit místní obyvatele. To přispělo ke sblížení. Živili se také obchodem. Po několika letech smíru vypukl konflikt se skupinou Tibetánů. Mnoho Dropů a jejich potomků padlo v boji. Přežilo jen asi 30 rodin. Bývalí meziplanetární letci postupně zapomínali své znalosti a degenerovali. Zachovali si jen trpasličí vzhled.

Evansovy informace se v mnoha údajích liší od poznatků archeologů, ale nesporně podporují myšlenku, že na zemi dodnes žijí potomci příchozích z kosmu. Otázkou zůstává - kde.

Vesnice vesmírných trpaslíků

Pátrání po kmeni Dropů ztěžuje okolnost, že do mnoha oblastí Číny je cizincům stále vstup zakázán. Oficiálně tento kmen ani není na seznamu etnických skupin.

V roce 1995 vyšel ve Vídni pozoruhodný článek Lucretie Williamsové:

„Mezi rýžovými a bambusovými poli leží v čínské provincii S'-čchuan vesnice trpaslíků. Žije zde sto dvacet lidí, většina dospělých měří méně než 115 cm, nejmenší dokonce jen 63,5 cm. Jezdí na dětských kolech, domy ve vesnici jsou jako pro panenky: nízké dveře, nízké schody, krátké postele. Pro odborníky jsou tito trpaslíci záhadou. Běžně se s vrozenou poruchou vzrůstu rodí pouze jedno z 20 000 dětí. Někteří vědci se domnívají, že trpasličí vzrůst je následkem zamoření životního prostředí, jiní jsou názoru, že růst vesničanů brzdí jeden určitý gen“.

Provincie S'-čchuan je právě tou oblastí, kterou při své cestě k Dropům navštívil dr. Evans. Není vesnice trpaslíků místem, kde přežili vzdálení příbuzní vesmírných ztroskotanců? Není to sídlo tolik hledaných Dropů?

Podobnou otázku si musíme položit ještě v jednom, zdánlivě nesouvisejícím případě.

V městečku Itabaianinha ve státě Sergipe, na severovýchodě Brazílie, žije na 32 000 obyvatel. Přes sto z nich měří méně než 140 cm, což je v poměrném vyjádření pětadvacetkrát více než v ostatních částech země,

kde připadá jeden trpaslík na 100 000 obyvatel.

Tento jev vzbudil zvědavost brazilských, ale i zahraničních vědců, kteří jsou přesvědčeni, že tak malá lokalita v Sergipe může ukrývat klíč k odhalení genu způsobujícího zakrslost.

Podle vědců z významné Univerzity Johna Hopkinse ve Spojených státech, kteří se již pět let zabývají touto zvláštností Itabaianinhy, vykazují mnozí její obyvatelé mutace při uvolňování růstového hormonu, jenž je přímo spojen s takzvaným chromozomem sedm.

Mutace, již vykazují mnohé ze zdejších „liliputánských“ rodin, byla objevena při zkoumání kyseliny deoxyribonukleové, a to nejen u živých, ale i u zesnulých jedinců. A tak se prokázalo, že se tento jev patrně projevuje v Itabaianinhe již po několik generací, možná velmi dlouhou dobu. Ovšem teprve v dnešní době se hledají jeho příčiny. Badatelé se zatím domnívají, že vzácné mutace souvisejí s uzavíráním manželství mezi pokrevními příbuznými.

Zní to logicky, ale například nomádi z asijských a afrických pouští praktikují podobné příbuzenské sňatky již po staletí, a přesto se pyšní vysokými postavami.

Dovolíme si tady navrhnout jiné možné řešení. Právě kraj Sergipe se v minulosti stal cílem opakovaných návštěv malých mimozemských bytostí, připomínajících Dropy. Nedošlo i zde v dávných dobách ke křížem obou ras? Nepoznaly geny trpasličích vesmírných cizinců vzrůst obyvatel dnešní Itabaianinhy?

Domy prapůvodu

Masivní chmurné mraky, valící se zpoza hor, brzdily svítání a udržovaly krajinu v svěrací kazajce ponurého šera. Stoupali jsme zvolna podél terasovitých rýžových polí až k hranici lesa, zahaleného chuchvalci mlhy. Drobný lepkavý déšť neúnavně smáčel rozblácenou stezku a měnil ji v nebezpečnou klouzačku. Spolu s námi se po jejím kluzkém hřbetu snažily prodrat nahoru desítky vesničanů. Někteří muži, seřazení do čtveřic, nesli živá prasata, zavěšená na bambusových holích, jiní táhli za sebou statné vodní buvoly. Těžká zvířata se nedokázala udržet na rozmoklém svahu, smekala se dolů a zahrnovala nás sprškami bláta, odletujícího zpod zoufale zabírajících kopyt. Trvalo dobrou hodinu, než se nám podařilo dorazit k osamělé usedlosti v mělkém sedle, těsně pod vrcholem kopce, a poté konečně vstoupit do vesnice.

Střed vesnice budil dojem letiště. Na vysokých sloupech podvozků stála, seřazeno jedno vedle druhého, zvláštní monstra. Jejich neobvyklý tvar se podobal kosmickým výsadečným člunům.

Tyto neobyčejné domy v samém centru indonéskeho ostrova Celebes obývají Torajové. Členové tohoto zvláštního národa přísahají, že jejich předkové Puangové přišli na Zemi z hlubin vesmíru a měli původně v žilách bílou krev. Ta zčervenala teprve po asimilaci s pozemšťany. Jiné dědictví však přečkalo věky. Především fascinující obydlí ve tvaru obrovských kosmických lodí, postavená na masivních sloupech. Již na první pohled připomínají výsadečkový modul, opatřený hydraulickými podpěrami. Torajové jim říkají domy prapůvodu. Všeobecně se tím míní místo, kde se člověk narodil a odkud pochází. Samotní Torajové chápou ovšem toto přízvisko daleko šířeji. Tvar domů prý odpovídá kosmickým plavidlům, v nichž před dávnými časy jejich předkové přiletěli na naši planetu. Domy jsou ozdobeny řadou tradičních symbolů. Mnohé z nich naznačují spojitost komunity s neznámou pravlastí. Zcela nahoře pod střechem umístěné paprsky znázorňují rozpínání kosmu. Pod nimi je většinou kohout jako prostředník mezi zemí a nebesy. Často se zde vyskytuje i zobrazení podivného neznámého ptáka s dlouhým krkem a chocholkou. Není však známo, stejně jako v případě některých dalších symbolů, co vlastně představuje, a nevědí to ani Torajové.

Udivující je i torajská mytologie o zrození kosmu, která v podstatě odpovídá dnešním vědeckým poznatkům. Vyskytují se v ní hrdinové s podivnými jmény. K počátkům existence vesmíru se váže Gaunti Kembong, což se dá přeložit jako „Mlhovina samo sebou se roztahující“, a Balloq Nangka Kaleno - tedy „Vejce, které se stalo bytostí“. Důležitou roli sehrálo i Arrang di Balu - „Záření v kamení“. Torajové nevěří, že kosmos stvořili bohové. Bylo tomu naopak. Vesmír stvořil bohy, a ti pak přilétali na Zemi, aby zde zanechali své potomky.

Tajuplný Tiki

Úchvatná, věčně zelená pohoří se strmě tyčí k sluncem rozpálené obloze. Průzračné křišťálově čisté vody oceánu omývají malebné zátoky s palmovými háji a romantickými vískami. Čarokrásná příroda umocněná neodolatelným půvabem domorodých zvyků vytváří z Tichomoří iluzi posledního ráje a oázy klidu a míru. A přesto na dávné minulosti tohoto fascinujícího koutu zeměkoule leží děsivý stín. Zdá se, že právě zde se odehrávaly dosud nevyjasněné události, že právě zde došlo ke kontaktu s jinými světy.

Domorodci na Markézách vyprávějí o příchodu malých bytostí z kosmu, které pobývaly určitý čas na

zemi a pak se opět vrátily na nebesa. Tito tvorové měli částečně jinou stavbu těla než lidé. Byli nesmírně malí. Jejich výška nepřesahovala jeden metr. Na kratičkých zploštělých nohách, které se daly rozpoznat jen při chůzi, spočívalo zavalité tělo s poměrně dlouhými rukama. Dlaně nebyly zakončeny prsty. Tvořila je široká kožnatá plocha, vyztužená řadou osmi kůstek s články. Malé, zploštělé, uprostřed jakoby promáčklé holé hlavy vévodily výrazné, nepřilíhající přívětivé oči.

Podobu nebeských cizinců v životní velikosti zachycuje několik prastarých soch z červeného kamene. Jedna z nich o výšce asi 80 cm je dnes vystavena v muzeu ostrova Tahiti. Podle historiků představuje jednu z nejpodivuhodnějších osobností polynéské mytologie - tikiho.

Už o samotnou podstatu tohoto božstva se ovšem vedou spory. Část legend považuje tikiho za pouhý symbol prapůvodní energie, za božského ducha, který stvořil vesmír, zemi a člověka. Jiné mýty naznačují, že tiki byl naprosto konkrétní, i když nepozemské stvoření. Nevíme, zda tím byly míněny tikiho neobvyklé vlastnosti a nadpřirozené schopnosti, nebo tak zdůrazněn jeho kosmický původ. Nejasnosti ještě komplikuje tajemný zjev této postavy. Tiki je vždy ztvárňován s abnormálně velkýma očima, které často lemují kruhy, připomínající plavecké brýle. Stejně nalézáme i u japonských sošek dogu. Někdy je hlava v jakési přilbě nebo nese jiné technické zařízení. Oproti zavalitým a urostlým Polynésanům je tiki malý a vyzábělý.

O zvláštnosti polynéských božstev svědčí i jistá krutost, slušící spíše dobyvatelům a kolonizátorům než duchovním bytostem. Peter H. Buck zaznamenal část legendy o příchodu „bohů“, která vypovídá o mnohém. Bohové, jak uvidíte sami, si lidskou lásku rozhodně nezasloužili:

„Přišla doba, kdy bohové z Opoy v Havaji připluli se západním větrem v zádech k Tahiti, ale lidé před nimi v hrůze uprchli do jeskyň a strží v horách. Dávky jídla nebyly větší než ptáčích zobnutí. Bohové se nejprve usadili na ostrově Morea a potom se dostali do Tautiry na Tahiti, kde vládli jako tyrané. Lid Tautiru ve strachu opustil, neboť bozi požadovali hlavy všech mužů-bojovníků. V Tautiře zůstali jen ptáci. Lidé prosili bohy, aby se nad nimi smilovali, a bohové jejich modlitby vyslyšeli. Postupně pronikli bohové do celé země Velkého Tahiti. Lidé se jich už nebáli a přizpůsobili se jim...“

Co to bylo za bohy, kteří děsili svým vzhledem a svou vůlí prosazovali fyzickou silou?

Co skrýval hrob 104?

V malebné mexické vysočině nad prostorným údolím Oaxacy se rozkládají ruiny kultovního města Monte Albán. Již spisovatel Egon Ervin Kisch jej oslavoval jako skutečný div světa. Na ploše 40 km² jsou rozsety nespočetné chrámy, paláce, pohřební komory a mohutná opevnění. První stavby zde byly zbudovány již v 6. století př. n. l., kdy krajinu opanovali Zapotékové. Místy se projevuje vliv ještě starší civilizace Olméků, a naopak jako poslední před necelými tisíci léty přišli Mixtécové. Velkolepá, důmyslně promyšlená architektura svědčí o obdivuhodném umu a schopnostech starověkých stavitelů a zeměměřičů. Archeologové zde zaznamenali hned několik nej... Centrální plocha je vytvořena uměle srovnáním jednoho z pahorků. Jen stěží si lze představit, jak obrovské množství zeminy muselo být přemístěno. Údiv vyvolává i dokonalá symetrie a především fascinující rozměry, které z tohoto místa vytvářejí nejmonumentálnější náměstí celé Ameriky, a tímto přívlastkem lze ozdobit i 40 metrů široké schodiště na severní straně komplexu.

Dne 9. ledna roku 1932 právě v Monte Albánu udeřila hodina mexické archeologie. Alfonso Caso vstoupil do hrobu číslo 7 a odkryl poklad Mixtéků. Tvořilo jej na 500 předmětů ze zlata, perel, tyrkysů a horského křišťálu. Nález je největším zlatým pokladem starodávného Mexika a svým významem bývá srovnáván s objevem hrobu faraóna Tutanchamona.

Ve stínu těchto nesporných archeologických úspěchů zůstaly donedávna zcela, a možná i záměrně, nepovšimnuty nálezy, které mohou zcela změnit náš pohled nejen na minulost Mexika, ale i celé planety.

Stěny hrobů číslo 104 a 105 jsou hustě pokryty malbami, v nichž historikové rozpoznávají ztělesnění bohů. Jedna scéna mi doslova vyrazila dech. V bizarním průvodu kráčí několik osob. Většina z nich má lidské rysy a tradiční úbor. Uprostřed se téměř ztrácí malá, a přesto tak zřetelná postava humanoida. Velmi výrazné oči hledí průzorem přilby skafandru, která je soupravou hadic propojena s dýhačím přístrojem či snad zásobníkem potřebného plynu na zádech. Podoba bytosti připomíná spíše ilustraci ze soudobého vědeckofantastického románu než starověkou malbu a klade před nás neodbytnou otázku: Setkali se původní obyvatelé Monte Albánu skutečně s tímto ne-pozemským tvorem, anebo je malba pouhým výplodem fantazie?

Mimozemšťané měli choboty?

Překvapivou odpověď přinesly další dva šokující objevy. Antropologické muzeum v Mexiko City získalo

a dnes i vystavuje opravdu zvláštní prastarou sochu. Zatímco všechny ostatní exponáty jsou pro poznání návštěvníky podrobně popsány, zde tabulka s popisem schází. Nikdo ani netuší, kdo sochu vytvořil a čí podoba je zvětšena v kameni. Koho asi představuje stvoření s protáhlou hlavou ve tvaru trojúhelníku, výraznými očima a s chobotem či trubicí dýchacího přístroje na hrudi? Chtělo by se věřit, že navzdory strohému, zjevně realistickému ztvárnění jde pouze o výjev z mytologie, ale další senzační vykopávky z Mexika nás přesvědčují o opaku. Podobné bytosti kdysi zcela jistě kráčely po zemském povrchu. Na dosud utajovaném místě archeologové totiž odkryli kostru menšího neznámého dvounohého tvora. Pozůstatky se skládaly z páteře, ramenní kosti, části paží a podlouhlé hlavy ve tvaru trojúhelníku. Rekonstrukce vzhledu prokázala nápadnou shodu s podobou sochy.

Mluvčí týmu mexických antropologů prohlásil, že se nejedná o žádného dosud známého tvora, žijícího kdy na Zemi, a neváhal vyslovit hypotézu o mimozemském původu. Podrobné výsledky vědeckého ohledání nebyly nikdy zveřejněny a také není známo, kde je kostra nyní přechovávána. Věrohodnost nálezu ale potvrdila agentura AFP.

Socha tak před nás nadále klade řadu znepokojujících otázek. Byla její podoba vytvořena podle zcela konkrétního vzoru, jak naznačuje vykopaná kostra? Jestliže ano, odkud pocházely bytosti s tak neobvyklým tvarem hlavy a zbytečným hrudníkem? Přišly skutečně z kosmu, anebo jsou výplodem jakési nám doposud neznámé slepé větve evoluce lidského rodu? Lze vůbec připustit, že na naší planetě žili tvorové, o jejichž existenci jsme doposud neměli ani tušení? Některé další nevysvětlené objevy naznačují, že minulost mohla mít velmi překvapivou a zřejmě i pořádně nosatou tvář.

Mnohé budovy vybudované na Yucatánu ve stylu puuc jsou doslova posety kamennými tvářemi vskutku zvláštního boha deště. Mayové ho nazývali Chac. Zpod velkých očí, které se na nás dívají jakoby zpod skafandru, vyrůstá mohutný, doslova chobotovitý nos. Proč se Chac pyšní touto neobvyklou ozdobou, není známo. Obdobná symbolika se nevyskytuje u žádného jiného mexického božstva.

Občas však nalezneme podobizny neznámých cizinců s dýchacími trubicemi a zařízením. Není Chacův chobot ozvěnou podobného vybavení? Nebyla to ve skutečnosti plynová maska s filtrem, která umožňovala nebeskému učiteli pobyt v pozemské atmosféře? Zní to šíleně, ale další objevy nás utvrzují v této odvážné domněnce.

Vládce Gánů

Populární postavou hinduistického panteonu je druhý syn boha Šivy - dárce úspěchu a odstraňovatel překážek Ganéša. Tradičně je zobrazován se sloní hlavou s jedním klem. Mýty o tom, jak přišel ke své ozdobě, se různí. Často v nich hraje roli planeta Saturn, která mu „svým pohledem“ (zářením? - pozn. aut.) způsobila těžký úraz, takže musel najít náhradu. Klasická sloní hlava, s níž ho na skla svých aut a dveře krámků lepí pro štěstí indiští řidiči a obchodníci, zřejmě není původní podobou tohoto kuriózního boha.

V Britském muzeu jsou vystaveny malé bronzové sošky Ganéši z Biháru. Na humanoidní postavě vidíme hlavu, která nemá se zvířetem zhoła nic společného. Ihned jsem si vzpomněl na nález z Mexika. Hlavu ve tvaru trojúhelníku pokrývá přilba. Zpod ní vychází trubice podobná chobotu. Bůh je oblečen v kombinéze, na rukou má rukavice, které jsou s oděvem neprodyšně spojeny. Na horní části každé z paží má připevněno jakési zařízení. Trochu se to podobá mušli, kterou má ve znaku Shell. Rozhodně je to spíš kosmonaut než slon.

Není Ganéša stejně jako Chac a neznámá bytost s chobotem z Antropologického muzea v Mexiko City časem již notně pochroumanou vzpomínkou na podobu humanoidních bytostí, které kdysi navštívily zemi?

Ganéša stejně jako jeho mexičtí kolegové s „choboty“ byl prý velmi malý. Stal se vládcem všech gánů. O těchto polobožských služebnících toho příliš nevíme. Vykonávali strážní službu, pomáhali při nejrůznějších akcích, byli skutečnými dělníky nebe. Jejich vůdce Ganéša tak vlastně byl velitelem vesmírné posádky.

Případ s vraždou na počátku

Na jaře roku 1996 zveřejnil Magazin 2000 rozsáhlý seriál proslulého badatele Jorge Martina o neobvyklých aktivitách mimozemských civilizací na Portoriku. Mimo jiné zde byl uveden příběh, jenž se mi navzdory zveřejnění důkazů zdál být poněkud „přibarvený“ přelivem fantazie. V tom okamžiku jsem netušil, že v následujícím období budu sám čelit hrůzu nahánějící přesvědčivosti podobně neuvěřitelných faktů. Ale abychom nepředbíhali. Obsáhlý článek nesl titul Mrtvý mimozemšťan. Pro nás podstatná část zněla:

„V roce 1981 vlastnil Baerga obchod v Salinas a jednoho dne mu jedna z jeho zaměstnankyň, Ada Zayasová, vyprávěla o ‚malém mužíkovi‘ nebo údajném mimozemšťanovi, kterého její manžel, policejní

důstojník, přechovával v nádobě s formalinem. Vyprávěla, že jej převzal od mladého muže, který údajně tuto bytost usmrtil v kopcovité krajině nad Salinas, za Campamento Santiago, opěrným bodem americké armády a Národní gardy Portorika. Tento mladý muž údajně hledal ve výběžcích mezi dvěma velmi známými horami mezi městy Salinas a Cayey staré indiánské umělecké předměty, když se náhle vynořilo ze slují několik malých bytostí s velkými hlavami a snažily se jej chytit za nohy. V panice uchopil klacek, který ležel na zemi, uhodil jednu z bytostí do hlavy, a tím ji usmrtil. (Na jiném místě popisuje, že bytost neměla krev, pouze hustou tekutinu neurčité barvy, která prýštila z úst a nosu.) Ostatní bytosti uprchly a zmizely ve slujích. Vzal mrtvolu s sebou domů a vložil ji do nádoby s formalinem.

O několik dní později zavolal tento mladý muž, který žil v Las Ichentas u Salinas, na hlavní policejní stanici a prosil, aby se u něj někdo zastavil a něco od něj převzal. Policejní úředník Santiago k němu jel a byl překvapený, když viděl bytost ve skleněné nádobě. Mladý muž řekl, že jeho sestra i on slyšeli minulou noc podivné zvuky. Jako by se někdo snažil dostat do domu. Měli pocit, že ať to byl kdokoli, hledal tu ‚věc‘ v nádobě. Vyprávěl o svém setkání s podivnými bytostmi v horách a o tom, jak jednu z nich zabil, a celý vystrašený prosil Santiaga, aby si nádobu vzal.

Santiago udělal oficiální zprávu o údajném případu, ale nádobu s ‚malým mužíkem‘ vzal s sebou domů, aby ji ukázal své ženě.

Baerga se zvědavě zeptal, jestli by bytost mohl vidět. Ada Zayasová odpověděla, že ji přinese. Za chvíli přinesla skleněnou nádobu, ve které byla mrtvola neznámé bytosti. Přinesla ji z domova, kde ji přechovával její manžel Osvaldo Santiago.

Baerga se zeptal, zda by souhlasila s tím, že bytost vyjme z nádoby a prohlédne si ji. Nic proti tomu neměla. Když si bytost prohlédl, pořídil ze všech možných úhlů celkem 24 snímků (některé z nich byly u článku otištěny - pozn. aut.).“

Baerga si je jist, že to, co si prohlížel, nebyl lidský, ani zvířecí tvor.

„Bylo to malé, asi 30 až 35 cm, a velmi tenké. Barva pokožky byla zelenoběžová a hlava nápadně velká, přestože byla zdeformovaná mladíkovým úderem. Nebyla to lidská bytost.“

Fotografie údajného mimozemšťana byly v Portoriku předloženy několika patologům a pediatrům s prosbou, aby k nim zaujali stanovisko. Ti nedokázali bytost zobrazenou na fotografiích identifikovat. Většina z nich prohlásila, že ačkoli se tělo na obrázcích poněkud podobá lidskému tvorů, jsou zde znaky, které tomu neodpovídají, například délka paží, velké oční důlky, struktura kostí hlavy, chybějící ušní boltce. Dalším nezvyklým detailem je, že nohy vybavené malými drápky mají zjevně schopnost uchopit předmět jako ruka. Všichni prohlásili, že viděli mnoho deformovaných lidských plodů, ale něco takového jako na těchto obrázcích nikdy. Závěrečné stanovisko odmítli zaujmout, dokud nebudou moci tělo sami vyšetřit.“

Trpasličí mumie

Neobvyklý nález z Portorika má svého vzdáleného dvojníka.

V hluboké skalní rokli na svazích Pedro Mountains, asi 100 km na západ od Casperu ve Wyomingu, dva prospektoři při hledání zlaté žíly odstřelili vchod do malé nízké jeskyně. V jejích útrobách našli na kamenném stupínku sedět vysušenou lidskou postavičku. Její kůže byla rudohnědá a vrásčitá. Tvář postrádala zřetelné rysy, ale měla nesporně humanoidní vzhled. Antropologické oddělení Harvardovy univerzity a po něm i další vědecká pracoviště se shodla, že mumie patřila bytosti lidského vzhledu vysoké maximálně 35 cm. Stáří v okamžiku smrti bylo odhadnuto na 65 let. Dobu uložení do jeskyně se nepodařilo určit. V hrobu nebylo zhora nic, žádné kresby, rytiny, pozůstatky záhrobní výbavy či jakékoli symboly, naznačující přítomnost civilizace. Mumie je vystavena v Casperu, o jejím původu však nic bližšího nevíme.

Co si o těchto nálezech myslet? Pohybují se po naší planetě mimozemská stvoření, vysoká pouhých třicet centimetrů? Najdeme další důkazy? Trochu mnou lomcovaly pochyby.

O patnáct měsíců později jsem se ale sám díval do očí podivné trpasličí bytosti. Zdálo se, že zemřela teprve včera. Její tělo neneslo sebemenší známku rozkladu, ani nepřipomínalo vysušené trupy mumií. Seděla pyšně, jako kdyby jí měla být prokazována zvláštní úcta a čest. Byla to maličká bytost, a přesto na mne zapůsobila mohutným dojmem. Kládl jsem si otázku, zda vůbec pochází z našeho světa.

Vědeckým světem neobjevená trpasličí mumie je uložena v severo peruánském Trujillu. Pracovníci tamního soukromého muzea Casinelli ji našli v jednom z hrobů kultury Mochiců. Postavička nedosahuje výšky ani 30 centimetrů. Navzdory tomu nejeví známky subtilnosti. Naopak se zdá být dobře živená a pod napnutou, jakoby stále vláčnou pokožkou se rýsuje svalstvo. Stáří mumie je odhadováno na nejméně 1 500 let. Přesto tělo neneslo sebemenší stopy rozpadu, jako by život z něj vyprchal teprve zcela nedávno. Dochovaly se vlasy, zuby a dokonce i část očí. Kromě neuvěřitelně malého vzrůstu a zvláštního tvaru rozměrné hlavy se tvor liší od lidí jakýmsi pevným výrůstkem, který se táhne od temene hlavy až do půli

zad. Je to zruďná tělesná deformace, anebo zcela přirozená podoba?

Odpověď na tuto otázku by zároveň přinesla rozluštění dalšího rébusu: čím vlastně bylo ono tajemné „cosi“? Nejjednodušší vysvětlení, že jde o předčasně narozené a zdravotně silně postižené dítě, neobstojí. Lidský plod by nemohl být tak dokonale vyvinutý. Celé stvoření není větší než list papíru formátu A4, a přesto má hustou hřívu vlasů, zuby, nezvykle dlouhé končetiny i prsty a pleť porostlou krátkými chloupky. Musíme tedy hledat jiná řešení.

Záhada se stupňuje

Případem této trpasličí bytosti jsem se podrobně zabýval ve své knize Tajemná minulost a v rámci televizního seriálu Planeta záhad jsem ho zařadil do dílu s názvem Nevysvětlitelné objevy. Několik dnů po jeho odvysílání jsem dostal dopis a v něm šokující fotografii. Autorkou obou byla paní Marie Rivai. Jak jsem se přesvědčil později, moudrá, vzdělaná žena renesančního formátu. Cestovatelka a spisovatelka. Některá z jejích děl, například Smaragdové ostrovy - originální a podnětné zpracování indonéských legend a mýtů, ale bohužel v našich zeměpisných šířkách jen stěží nacházejí nakladatele.

Dopis byl pozvánkou a fotografie výzvou k diskusi. Po dvou týdnech jsem paní Rivai navštívil s kameramanem Danem Krzywonom. Seděli jsme v domku na kraji Prahy provoněném vůní Orientu a tiše předoucí kamerou zaznamenávali vzrušující svědectví.

„V druhé polovině října 1997 jsem pobývala v Jakartě na ostrově Jáva. Právě jsem se vrátila ze safari. Byla jsem vysoko v horách poblíž města Bogoru. Byla jsem unavená ze sálajícího slunce, a tak jsem po cestě odpočívala v příjemně vychlazeném pokoji a dívala se na televizi. Pojednou mne na obrazovce zaujal záběr jakési kostičky. Komentátor vysvětloval, že jde o rentgenový snímek trpasličího muže, známého pod názvem ‚Muž s tygří hlavou‘. Okamžitě ze mne spadla veškerá únava a dychtivě jsem sledovala pořad až do konce. Dozvěděla jsem se, že tento nalezený zvláštní mužíček byl vědecky prozkoumán a nyní bude krátce vystaven pro veřejnost.

Druhého dne jsem tam vyrazila. Již z dálky podle dlouhé fronty jsem poznala, kde muže s tygří hlavou vystavují. To, co jsem na vlastní oči uviděla, stálo za několikahodinové čekání. Pod skleněnou vitrinou v dřevěných truhlíčkách ležely dvě podivné bytosti. U jedné byl nápis Jenglot, muž s tygří hlavou, u druhé Betoro Karang, skalní muž. U každého z nich stála malá lahvička s lidskou krví skupiny 0.

V dané chvíli jsem byla u vitríny mezi skupinou mačkajících se černovlasých studentů jediná cizinka. Možná jsem ženu dohlížející na exponáty zaujala třpytícími se korálky českého křišťálu, možná se nechala přesvědčit mou rázností. Pravda je, že vyndala muže s tygří hlavou a položila ho na svou dlaň. Já si ho mohla prohlédnout z opravdové blízkosti, sáhnout si na něj a dokonce i vyfotografovat. Musím se přiznat, že přesto, že jsem věřící člověk, ke všemu záhadnému a tajemnému se stavím značně skepticky. Když jsem se dotkla kůže tohoto humanoida, která nebyla vůbec vyschlá, naopak jemně napjatá, projelo mnou mírné chvění.

Miniaturní postavička měřila pouhých dvacet centimetrů, měla černé, 35 cm dlouhé vlasy, vyrůstající z jejího temene, a celé tělíčko pokrývaly jemné chloupky.

Dva jeho zuby vyčnívající z úst ve mně vyvolávaly představu vampýra. Dlouhé, mohutné drápy byly na ruku i na nohu. Pohlavní mužské orgány byly zachovány, právě tak jako oči, které na mne hleděly mírně pootvřené. Zdálo se, že tvor stále žije.

Tvrzení Indonésanky, že krev ze zkuševky vložené do truhlíčky k Jenglotovi a Betoru Karangovi každých pět dní zmizí, a tudíž tito jsou nesmrtelní, ve mně vyvolalo nepříjemné rozpaky. Dala jsem jí své křišťálové korále, poděkovala a rychle se rozloučila.“

Příběh obou nalezených trpasličích stvoření obsahuje více otazníků než vysvětlujících odpovědí. Strohá fakta sdělují, že Jenglot - muž s tygří hlavou - byl nalezen na hoře Punokawan, v místě zvaném Tulung Agung, na východní Jávě. Objevil ho tamější domorodec Mbah Singo Gamborong, a pozor, již v roce 1819. Bytost bydlela v jeho příbytku a požívala pouze krev smíchanou s olejem Jafaronu.

V roce 1972 byl objeven další podobný humanoid Betoro Karang - muž z Boží skály. Měl pouhých 17 cm a dvakrát tak dlouhé vlasy. Jeho ochránce, pan Suradji z města Blitar, s ním mohlkomunikovat a tvrdil, že má zázračné schopnosti. Také toto stvoření požívalo pouze krev, olej a květy rostlin zvaných Telon.

Není jasné, proč obě těla jsou v tak dokonalém stavu a naprosto nepodléhají rozkladu. Připomeňme si, že stejnou vlastnost má i mumie z Trujilla. Je tato udivující odolnost příčinou legendy o nesmrtelnosti, nebo oba tvorové jsou nyní pouze ve stavu jakési letargie?

Získat informace od odborníků, kteří Jenglota a Betoro Karanga zkoumali, je nemožné. Jako kdyby tajili hrozné tajemství, Indonésané mlčí. Obdobná stvoření jsou jim důvěrně známá a zároveň se jich bojí.

„Můj dobrý indonéský přítel, vysokoškolsky vzdělaný člověk, při pohledu na mnou pořízené fotografie humanoidů prohlásil, abych se nezlabila, ale že na toto téma se mnou diskutovat nebude a nepřeje si, abych

fotografie muže s tygří hlavou a skalního muže nosila do pokoje, kde spí jeho děti,“ vzpomíná paní Rivai. Při návštěvě u ní jsme měli dojem, že ani její muž, rodák ze Sumatry, není nadšený z toho, že se o případ zajímáme, a nejraději by ho utajil.

Řekl bych, že Indonésané vědí o podobných stvořeních daleko víc, než tušíme, ale je to pro ně, z nám neznámých důvodů, naprosté tabu.

Jsou Jenglot a Betoro Karang důkazem o jakési prastaré přežívající trpasličí rase? Máme je považovat za reprezentanty nám neznámého, ale ryze pozemského živočišného druhu, nebo přišli odjinud? Netvrdím, že právě oni postavili stroje schopné plout vesmírem, ale nelze vyloučit, že byli na Zemi záměrně nebo nedopatřením importováni odjinud. Podaří se nám někdy zkoumat živé jednotlivce těchto zvláštních bytostí?

Netroufal bych si tvrdit, že ano, nebýt jedné čerstvé události. Do nemocnice ve městě Surabaja přinesl jeden rolník další dva, tentokrát žijící trpasličí muže. Co se s nimi stalo, úřady nesdělily, ale snad se to jednou dozvíme.

VIII. TAJEMNÍ MUTANTI

Od podzimu roku 1966 zneklidňoval obyvatele americké Virginie podivný létající přízrak. Poprvé jej spatřilo pět mužů kopajících hrob na hřbitově poblíž Clendaninu. Cosi neznámého slétlo náhle ze stromu a kroužilo nad hlavami vyděšených kopáčů. V následujících měsících tvora zahlédlo přes sto svědků. Jejich výpovědi se shodují. Záhadné monstrum připomíná statného muže vysokého přes dva metry. Jeho tělo je hladké, černošedé nebo tmavě hnědé barvy. Tvář nikdo nedokázal přesně popsat. Víme jen, že nad krátkým zobákovitým nosem září obrovské rudé, hypnotizující oči. Jejich pohled nahání strach. Většina pozorovatelů pocítila nevýslovnou hrůzu a zmocnila se jich panika. Blanitá křídla dosahují rozměrů až tři metry a při letu se kupodivu nehýbají. Tvor přesto plachtí nesmírně rychle. Podle Rogera Scarberryho dokázal dokonce pronásledovat vůz řítící se po dálnici více než 150ti kilometrovou rychlostí. Kým byl tento ptačí muž, se nikdy nepodařilo zjistit.

Zrůdy z pravěku

Kříženci člověka a ptáka jsou známi od dávnověku. Můžeme dokonce směle tvrdit, že se stali oblíbenými náměty už prehistorických umělců. Kresby, znázorňující podivné ptačí lidi a jiné záhadné nestvůry, které byly objeveny v jihofrancouzských jeskyních, pocházejí z doby ledové. V Lascaux vidíme, jak bizon v běhu poráží muže s ptačí hlavou. V Pergousetské jeskyni vystupují z temné skalní klenby, vyryté do jílovité horniny, obrazy nestvůr staré dvanáct tisíc let - bytost, která je napůl pták a napůl člověk, dvojnožci se špičatýma ušima a zobákem vyrůstajícím ze zad nebo antilopy s chobotem.

Německý časopis Der Spiegel, kterému se podařilo získat povolení k průzkumu, napsal:

„Nestvůry v této jeskyni lze rozeznat teprve tehdy, když na ně namíříme kužel světla. Jsou seřazeny zvláštním způsobem, což má možná představovat cestu k duchům. Sedmdesát metrů od vchodu v protáhlé šachtě začíná galerie z doby ledové nejdříve dost realisticky: v přední části klenby jsou zobrazeny plivající laně. Skoupými čarami jsou nakresleni zubři a kozorozi s rozšířenými nozdrami a otevřenými tlamami. Jiní mají v hrudi zabodnuté kopí a právě v nich dohasíná život.

Nadpřirozené příšery se objevují až hlouběji v jeskyni, a jak postupujeme dále, jsou stále podivnější; koně se žirafími krky, zebry s kravskými kopyty a zvířecí hlavy, připomínající dinosaury. V zadních prostorách se však tvary stávají neztetelnými. Často pokrývá skalní stěny jen změť čar, které jako by znázorňovaly klokot v hlubinách země. Zde se objevují ptačí lidé a obrovská ženská pochva, dokreslená kolem přirozeného otvoru ve skále.“

Považovali pravěcí autoři Zemi za ženu a *zvířata* za bytosti, které se z ní v hlubinách jeskyně rodí a postupně vycházejí na světlo? Nebo je to symbolická připomínka toho, že na počátku stálo neobvyklé spojení pozemských žen a ptačích, tedy mimozemských mužů?

Zdá se, že jeskynní umělci chtěli svou zprávu velmi dobře ukrýt. Zatímco realistické kresby jsou dobře viditelné ve velkém sále, ptačí lidé a další mutanti pokrývají strop zadního výběžku. Ten je ovšem tak nízký, že se tu nelze ani posadit, a musíte tedy ležet na zádech, abyste kresby spatřili.

Ptačí lidé

V údolí Indu v ruinách starobylého města Harrapa vykopali archeologové desítky rudě zbarvených hliněných sošek. Na lidském těle je nasazena hlava, které dominují obrovské oči a ptačí zoban. Uši scházejí a jsou nahrazeny malými sluchovými otvory. Novozélandští Maorové zanechali vyřezávané monstrum s křídly a děsivým výrazem v nepochybně ptačí tváři. Na Šalamounových ostrovech domorodci věřili v existenci člověka-fregatky. Na Velikonočním ostrově jsou rytinami ptačích lidí posety mnohé skály a lávové kameny. Musíme ale rozlišovat mezi kultem ptačího muže, který zaujímal významnou pozici ve společenské hierarchii a o jehož úřad rok co rok soupeřili místní mládenci, a skutečnými kříženci lidí a ptáků.

Tyto kreatury, jak tvrdí legenda, stvořili bohové při svém pobytu na zemi. Přesvědčení o jejich existenci a božském původu je tak pevné, že ho nedokázal zpochybnit ani masivní útok misionářů. Budovu půvabného kostelíka v Hangaroi zdobí kromě dvou osiřelých klasických andělů četná vyobrazení ptačích lidí. Uvnitř pak návštěvníka přivítají vyřezávané sochy svatých, při nichž nikdy nechybějí ptáci. Dokonce i ukřižovaný Ježíš a Panna Marie je mají posazeny na svých hlavách. Archanděl Gabriel je pak shodně s blízkovýchodní tradicí rovnou zobrazen s orlí hlavou. Nenesou tyto proklaté shody pečeť jakéhosi hrůzného tajemství v dějinách lidstva? Dokážeme ji někdy rozlomit a nahlédnout do minulosti doposud zahalené temnotou?

Hříčka přírody, nebo mimozemský experiment?

Již zmíněný kněz Béróssós ve svém spise Babylonika napsal: „V dávných dobách žily podivné, jedinečně utvářené bytosti: lidé s dvěma křídly, čtyřmi křídly a dvěma tvářemi, a také tací, kteří měli jedno tělo a dvě hlavy - mužskou a ženskou -, nebo dvoje pohlavní orgány; byli také lidé s kozíma nohama a s kozími rohy, bytosti s koňskými nohama, a také takové, které měly koňské tělo, zpředu pak lidský trup. Byli také býci s lidskými hlavami, lvi s hlavami mužů i žen, čtyřhlaví psi s rybími ocasy. Žili také koně s psími hlavami a rybími ocasy, a také různá jiná stvoření. K tomu ryby, ještěři, hadi a neobyčejní tvorové o smíchaných tělech.“

Stará čínská Kniha hor a moří, jakýsi zeměpis z 3. st. př. Kr., varuje, že „ve vnitrozemských horách žijí lidé převtělení do zvířat a tvorové podivně zkřížení“.

Následně spis radí, že spolehlivou ochranu poskytuje zapálený bambus. Silně praskající plameny nestvůrám nahánějí strach a udržují je v bezpečné vzdálenosti.

Tyto opravdové zrůdy, napůl lidé a napůl zvířata, musely přežít až do historických dob. S jejich tajemnou uhrančivou podobou se setkáváme doslova na celém světě a mnohdy v takových souvislostech, že se spolehlivě vylupují z kadlubu legend a stávají nespornou realitou.

Černý obelisk asyrského panovníka Salmanassara III. líčí slovem i obrazem válečná tažení. Je to strohá a zcela pravdivá zpráva o vítězství, a nikoli předivem fantazie spředená legenda. Mezi zcela konkrétními výjevy, odpovídajícími do detailu dobovým zvyklostem, lze zřetelně rozeznat živočichy s tělem lva a lidskou hlavou a dlaněmi. Nezdá se, že by jim bylo nutno prokazovat úctu jako mytologickým nadpřirozeným bytostem. Vojáci je drží na krátkém řetězu. Další obrazy pak znázorňují návrat z úspěšné válečné výpravy. Za hrdými bojovníky se vlečou zástupy zajatců, karavana velbloudů nese ohromné pytle s uloupenými cennostmi. Součástí bohaté kořisti jsou i sloni. Zapudíme-li domněnku, že podivní kříženci mohli být využíváni k boji, pak i oni jsou zřejmě originálním válečným ziskem. Museli tedy být, možná sice výjimečnou, ale přece jen reálnou, součástí života tehdejší doby.

Podobné výjevy si lze prohlédnout v muzejních sbírkách v Louvru a v Bagdádu. Texty na stélách oznamují, že to jsou „do zajetí vzatá lidská zvířata“.

Stejně, opět pevně spoutané tvory s tělem lva a lidskou hlavou najdeme i na dřevěných obrazech z chrámu boha Jagannatha v jihoindickém Puri. Okolní scény napovídají, že kříženci byli vyváděni jen u příležitosti zvláštních náboženských rituálů. V Aššurbani-palově knihovně v Ninive se dochoval nápis krále Aguma II., podle něž byla tato monstra chována i v babylonských svatyních.

Britské muzeum a především rozsáhlá expozice Předoašijského muzea v Berlíně nabízejí desítky dalších starobyklých reliéfů okřídlených býků s lidskými hlavami, lidí-ptáků, Sirén a dalších rozmanitých nestvůr s podivnými těly.

Unikátní křížence lidí a škorpiónů najdeme na stěnách chrámu v mexické Tule. V Egyptě je vystavena neobvyklá sfinga s tělem hada. Stejněho tvora se obávali Maorové na Novém Zélandu. Vypráví o něm řecká mytologie a mnohokrát je vytesán i do zdí četných chrámů v Konaraku a Bhuvaněšvaru v indickém státě Orissa. Jak je možné, že představitelé tak odlišných a vzdálených civilizací vytvořili podobná díla? Je to pouze náhoda, nebo byly podobizny kříženců vytvářeny podle skutečně žijících vzorů?

Uvěříme-li starým letopisům, pak odpověď na druhou část otázky zní: ano.

Kult mutantů byl nejvíce rozšířen v Egyptě. V ruinách Karnaku a Luxoru najdeme bezpočet těchto kříženců. Právě v Egyptě žil kněz Manetho, který ve svých spisech tvrdil, že kdysi sestoupily na zemi bytosti z nebes, aby lidem předaly alespoň část svých vědomostí.

„A tito bohové,“ říká Manetho, „stvořili lidi s křídly a lidi s kozíma nohama. I lidi s rohy na hlavě a jiné s koňskými nohama. Stvořili prý i tvory, kteří byli zepředu lidé a zezadu koně. I býky s lidskými hlavami a psy s rybími ocasy. K tomu ještě další netvory a příšery podobné drakům. A také mnoho jiných zvláštních bytostí, různě uzpůsobených a vzájemně odlišných.“

Přeložíme-li tuto pasáž do jazyka našich dnů, pak by to znamenalo, že představitelé nějaké mimozemské civilizace prováděli genetické pokusy, jejichž výsledkem byli kříženci lidí a zvířat. Ti byli po jistý čas nespornou realitou. Pro své neobvyklé vlastnosti a původ se stali objektem uctívání a zbožnění, ale jinde také symbolem nebezpečí a zla. V obou případech měli otevřené dveře do mytologie.

Připustíme-li, že mutanti skutečně existovali, pak si nutně musíme položit otázku, co bylo příčinou jejich zrodu? Erich von Däniken souhlasí s legendami a tvrdí, že kříženci jsou výsledkem záměrných genetických pokusů, které na naší planetě prováděli představitelé mimozemských civilizací. Jiná teorie hovoří o omylu přírody. Mutanti prý vznikli náhodou, jako slepá větev vývoje živočišných druhů, a proto také záhy

vyhynuli. A konečně je zde poměrně reálná úvaha o děsivých účincích ozáření a živelních katastrof, které zcela změnily životní podmínky na zemi.

Silné ozáření skutečně může vyvolat zřůdné deformace. Po výbuchu jaderné elektrárny v Černobylu se začala v oblasti líhnout kuřata se šesti křídly a čtyřma nohama. Bohužel i mnohé lidské plody byly krutě postiženy. Mutacím se nevyhnuli ani obyvatelé amsterdamské čtvrti Biljermerer, na niž se v říjnu 1992 zřítilo nákladní letadlo s vojenským materiálem. Podle vyjádření lékařské komise se zde v následujících letech narodily děti s více prsty a dalšími tělesnými vadami.

K vyřešení záhady dávnověkých mutantů by přispěl objev kosterních pozůstatků alespoň jednoho z nich. To se zatím nepodařilo, ale na peruánském pobřeží jsem se setkal s něčím, co zřetelně napovídá, že za zrodem kříženců oprávněně tušíme mimozemský stín.

Jízda do pekla

„Pojedeme zkratkou,“ suše oznámil můj řidič Luis a sjel z dobré asfaltové silnice na téměř neznatelnou prašnou stezku v polích. Stoupali jsme k holému horskému hřebenu, zatímco Huaraz po našem pravém boku se začal ztrácet hluboko v údolí. Bílé kostky domů odhalily své vesměs ploché střechy. Černá došková prostupovaly zářící čtverce zinkového plechu a vytvářely dojem gigantické šachovnice. Na obzoru vyrůstaly majestátní kulisy Černých Kordiller. Štíhlý, sněhobílý vrch Huascaránu zářil v blankytné nebeské modři. Slunce se odráželo od ledových stěn, příjemně hrálo a hladilo duši jassem. Ve vzduchu se neodbytně hlásilo jaro.

Stará moudrost se nemýlí. Člověk nemá chválit den před večerem. Sotva fascinující panoráma zmizelo za našimi zády, idylu časného jitra vystřídal peklo. Udýchaný vůz se chvílemi plazil do výše přes 4 000 metrů, aby se vzápětí téměř nekontrolovatelně řítit dolů. Zběsile poskakoval, klouzal smykem a pokoušel se vyhnout nečekaným překážkám. Cesta zjevně prodělala neštovice. Její tvář brázdil bezpočet kráterů, zasypaných pudrem utržených balvanů. Zatímco pravý bok lemovaly ostré hroty skalisek, vyčnívajících z kolmého svahu, vlevo pod místy utrženou krajnicí, se výhruzně šklebila stovky metrů hluboká propast. Úzký koridor nedovoloval míjení dvou automobilů. Zoufalé troubení před každou zatáčkou znělo melodií umíráčku.

Pozdní pohled do mapy nebyl povzbuzující. Spojnice je vyznačena jen jako nepatrná linka vinoucí se přes hory. Ve vysvětlivkách stojí upozornění: „Velmi těžká, ale rozhodně nezapomenutelná cesta. (Tomu jsem věřil.) Při dešti se téměř okamžitě stává zcela nesjízdnou. Zůstaňte ihned stát!“

„A modlete se!“ dodal bych pro nové vydání.

Pršet naštěstí nezačalo.

Nepřehlédnutelně spokojený Luis zapomínal, že vůz má brzdu, radostně nadsakoval na sedadle, kroutil zběsile volantem a ve zpětném zrcátku pozoroval, zda sdílím jeho nadšení.

Pokus o úsměv se mi nedařil. Držel jsem křečovitě brašnu s kamerou a mezi nohama svíral stativ. Jediný matný záblesk štěstí vyvolávala myšlenka, že pokud to přežijeme, ušetřím za lunapark. Na horskou dráhu smrti mě nejméně deset let nikdo nedostane.

Konečně cesta přestala připomínat žebřík a v přijatelném spádu klesala údolím Casmy k oceánu. Utrpení mělo být záhy vykoupeno. Díky Luisovu kaskadérskému kousku jsme ušetřili spoustu času a mohli zavítat do Sechinu.

Svatyně utrpení

Pobřeží na sever od Limy lemují obrovské pyramidy, tajuplné svatyně i neuvěřitelně rozlehlá starověká města s honosnými paláci, prostornými náměstími a domy obchodníků a řemeslníků. Ve stínu těchto úchvatných architektonických skvostů se jako by ztrácí zdánlivě strohý a nenápadný chrám v Cero Sechinu. A přitom je to jeden z nejvýznamnějších a zároveň nejsenzačnějších archeologických objevů celé oblasti. Již v třicátých letech zde byl nalezen první z velkých kamenných monolitů, které tvořily jakousi ochrannou stěnu před vstupem do chrámu. Dodnes jich bylo odkryto téměř pět set. Většina z nich jsou skutečnými giganty, přesahujícími výšku čtyř metrů. Více než jejich rozměry však překvapují unikátní obrazy, vysekané do obou stran kamenů. Neznámí autoři zde vytvořili svéráznou galerii, v níž, jako na slavnostním defilé, dominují vítězní válečníci s ukořistěnými hlavami nepřátel. Proudí krve se valí z hrdel, z očí kanou slzy a zbraně jako by ještě stále řinčely touhou po smrti. Je to oslava porážky útočníka, dobytí nového území nebo pouhý hold krutému násilí?

Druhou linii představuje ohromující množství nepochopitelně hrůzných výjevů. Mnohé detaily jako by

byly vystřiženy z učebnice anatomie. Useknuté paže, vydlobnuté oči, vypreparovaná páteř a vyoperovaná ústrojí lidského těla. Obrazy šokují svým neobyčejně silným naturalistickým pojetím a nemají obdobu nikde jinde v Peru.

Poblíž, pod skalnatým pahorkem, se rozkládá další svatyně tzv. Alto Sechin, postavená na třech základnách s velkolepým schodištěm, širokým 16 metrů. Stavba, jejíž obvod přesahuje kilometr, je dlouhá 300 m, široká 250 m a 30 m vysoká. Celá je vybudována ze žulových balvanů, nesoucích stopy kreseb a náterů. Část její nádherné fasády je vystavena v nedalekém Muzeu Maxe Uhla. Na jedné ploše o rozměru přes dva čtvereční metry je velmi moderním způsobem zobrazen ležící člověk. Oči má zavřené, jako by spal. Hlava je napojena na složitý systém trubic, jimiž protéká jakási tekutina. Jednoduchý žlutý přívod ústí rovnou do lebeční dutiny. Červený je opatřen sadou záklopek, určených snad k regulaci tlaku, a obepíná celé čelo. Materiál soustavy je zjevně pevný a kupodivu dokonale průhledný. Odkud trubice vedou a co se dělo se spodní polovinou těla, nelze zjistit. Zbývající část zdi se nepodařilo najít. Vypadá to však, jako kdyby pacient byl uměle držen při životě, a nebýt časové propasti několika tisíců let, mohli bychom obraz považovat za ilustraci proslulých Beljajevových románů o fantastických pokusech na lidech.

Z Peru známe ještě jednu, i když méně morbidní zprávu o lékařských zákrocích v dávnověku. Dr. Javier Cabrera z Icy vlastní na dvanáct tisíc andezitových kamenů pokrytých rytinami. Značná část představuje scény ze života neznámé vyspělé civilizace. Její příslušníci věděli, že země je kulatá, znali její průměr a uměli vypočítat vzdálenost od slunce. Disponovali technickými prostředky, které mylně považujeme teprve za náš vynález. Vesmír pozorovali dalekohledy, vyráběli kovové zbraně a vynikajícím způsobem zvládli medicínu. V případě potřeby vsazovali pacientům do čelisti umělý chrup, prováděli transplantace srdce, ledvin a dalších životně důležitých orgánů. Pacient byl při tom napojen na náhradní krevní oběh. O jeho spolehlivě tvrdý spánek se postaralo narkotikum vedené rovnou do průdušnice. K léčbě využívali také transfuze krve, kterou odebírali těhotným ženám. A to je velmi pozoruhodné. Teprve v polovině dvacátého století vědci zjistili, že krev budoucích maminek má opravdu léčivé účinky a podporuje imunitní systém. Rytiny na kamenech z Icy jsou velmi realistické, ale nikoli děsivé.

Sechin je jiný. Do nejmenších detailů důkladně zachycené výjevy křičí hrůzou, třesou se bolestí, žalují a kladou otázku: kým a proč byly tyto děsivé scény zvěčněny?

Příliš hrůzní vetřelci

Část historiků zastává názor, že Sechin byl původním centrem chavinské kultury a vznikl asi v 15. století před naším letopočtem. Ale samotný objevitel této svatyně, peruánský archeolog Julius Tello, tvrdil, že se zde setkáváme s naprosto cizorodou společností, která do údolí Casma, v němž se Sechin rozkládá, dorazila neznámo odkud asi před 4 000 lety, aby po čase opět stejně tajemně zmizela.

Proč však její příslušníci zanechali tak podivné kamenné obrazy? Byli snad svědky anatomických pokusů, které na lidech prováděli příslušníci jakési záhadné, značně vyspělé, ale notně kruté neznámé civilizace? Jestliže ano, k čemu tyto hrůzné experimenty sloužily? Šlo o vědecký výzkum, předávání neobvyklých medicínských zkušeností, anebo dokonce o brutální využívání částí lidského těla k neznámým, možná i ryze průmyslovým účelům? A kdo vlastně svíral skalpel a napojoval nešťastné oběti na soupravy přístrojů? Byly to ony gigantické bytosti s neobvyklým tvarem hlavy a šesti prsty na ruce, jejichž portréty se dochovaly na pravé stěně chrámu? Již na první pohled jsou na Zemi zjevnými cizinci, svým obřím vzrůstem a širokými rameny

připomínají spíše golema než příslušníka lidského rodu. Zatímco z lidí často vidíme jen kusy jejich těl a vnitřnosti, „šestiprstí“ zůstávají nedotčeni. Jejich pyšné, majestátní postavy se nadřazeně tyčí nad světem bolesti a lidského utrpení.

Jestliže všechny ostatní rytiny odpovídají do všech detailů realitě, jak se dušují historikové, pak i vyobrazení oněch monster by mělo přesně vystihovat dávnou skutečnost. Gejzír této nebezpečné domněnky nás vzápětí skrání sprškou neodbytných otázek.

Co se v Sechinu odehrávalo? Jsou obrazy vypreparovaných částí lidských těl pouze svérázným svědectvím o hrůzách války, nebo důkladným popisem lékařské laboratoře, která o tisíce let předběhla svou dobu? A kým byli její zřizovatelé? Přistáli v dávné minulosti v Peru vetřelci z kosmu? Testovali zde lidskou rasu a prováděli genetické experimenty? Zanechali po sobě další průkazné stopy? A pokud ano, najdeme je?

V egyptské Sakkáře, v rozlehlých podzemních prostorách, jsou kromě nesčetných těl mumifikovaných zvířat uloženy největší sarkofágy na světě. V obřích žulových vanách ale nespočívají mumie posvátných býků, krokodýlů a jiných velkých zvířat, jak bychom očekávali a jak napovídá účel tohoto skalního pohřebiště. Kamenné kolosy jsou plné úlomků kostí, pečlivě zalitých přírodním asfaltem. Proč?

Erich von Däniken nabízí vysvětlení:

„Egyptané byli přesvědčeni o znovuzrození všech forem života. Proto také praktikovali mumifikaci. Podle víry Egyptanů mohl být probuzen k novému životu jen ten, jehož tělo zůstalo neporušeno. Takzvané ‚Ka‘ a ‚Ba‘ (duše a tělo) musely být opět spojeny.

Avšak v sakkárském podzemním Serafeu se stal pravý opak. Zde byly kosti rozsekány a smíchány s lepkavým přírodním asfaltem. Je nasnadě, že v tomto případě mělo být znovuzrození zabráněno.

Proč? Když Egyptané z nějakého důvodu rozsekali kosti, mohli je hodit do Nilu, spálit či zakopat do země. Kvůli rozsekaným kostem přece nebylo třeba stavět podzemní zařízení velikosti Serafea. Museli namáhavě vysekávat ve skále širokou chodbu i výklenky v jejích stěnách. Pak dopravovali po Nilu ze vzdálenosti tisíce kilometrů monstrózní sarkofágy z Assuánu do Sakkáry. S nepředstavitelnou námahou byly žulové sarkofágy dovozeny do podzemních chodeb a nakonec umístěny do připravených výklenků. A to všechno pro pár úlomků kostí?

Jistě to musely být zcela zvláštní kosti, že na ně bylo vynaloženo tolik námahy a nákladů. Domnívám se, že to byly kosti kříženců. Dokud bohové prodlévají na zemi, byla tato monstra pokládána za posvátná. Narodila se přirozeným způsobem, nýbrž byla stvořena bohy...

... když konečně bohové opustili naši zemi, zůstalo zde stále ještě několik koster. Šířily strach a hrůzu, ale nikdo se ty příšery neodvážil zabít, až nakonec přirozeným způsobem zašly. Teprve nyní rozsekali jejich kosti, vybudovali pevný podzemní kryt, opatřili si nejpevnější sarkofágy ze žuly, dopravili je do Sakkáry a hodili do nich roztráštěné kosti. Ty pak smísili s páchnoucím lepkavým asfaltem, a dokonce ještě sarkofágy uzavřeli poklopem těžkým třicet tun.

Serafeum nebylo posvátným místem, nýbrž vězením pro zvířecí monstra, která se už nikdy neměla narodit. Nikdy už neměly tyto kreatury šířit strach a hrůzu mezi lidmi. Staří Egyptané si byli vědomí, čeho chtěli rozsekáním těchto bytostí dosáhnout: jednou provždy je odstranit z povrchu zemského.“

V Sechinu nacházíme jistou paralelu úsilí o definitivní a nezvratné vymazání všeho, co souviselo s genetickými pokusy neznámých cizinců. Chrám měl ještě jedno patro, které bylo zcela zničeno. Někteří vědci zkázu připisují živelní katastrofě, jiní se domnívají, že se tak stalo při obléhání. Několik podivných skutečností se však nepodařilo vysvětlit. Mohlo by silné zemětřesení nebo prudká bouře zcela srovnat jen horní část budovy a spodní ponechat bez sebemenšího poškození? Jak se případní dobyvatelé dostali nahoru, když obranný kamenný val nenese žádné stopy útoku? A proč museli zničit jen tuto část svatyně?

Horní patro bylo zbořeno se zjevnou nenávistí a snahou o totální likvidaci. Kdosi zuřivě bořil a rozmetával zdivo, urputně ničil vnitřní zařízení a bez smilování zabíjel stvoření, která zde našel. Sutiny jsou promísены úlomky kostí. Nevyvolala tuto erupci nebývalé zloby snaha zbavit se nenáviděného centra utrpení? Neprovozovali právě v tomto oddílu kosmičtí vetřelci své anatomické pokusy, jak o tom vypovídají rytiny na venkovních stěnách chrámu? A nemohli právě zde spatřit světlo světa kříženci lidí a zvířat?

Z drobných střípků dosavadních poznatků lze složit mozaiku předpokládaného sledu události. Vesmírní předchůdci dr. Moreau zkoumali člověka, prováděli řadu zkoušek, o jejichž smyslu nemáme ani tušení, a pokoušeli se vytvořit smíšené tvory. Pak ukončili svou misi a odletěli z naší planety. Opuštěné laboratoře a operační sály v Sechinu zničili lidé, z jejichž středu byly vybírány oběti k experimentům. Otřesení tím, čeho byli svědky a nechtěnými účastníky, a zřejmě i ve strachu z návratu mocných a krutých cizinců, opustili své původní domovy a zmizeli neznámo kam. Ještě předtím však do kamene vytesali portréty šestiprstých gigantů a hrůzné detaily jejich díla. Snad jako výstrahu pro ty, kteří na tato místa dorazí později a budou se zde chtít usadit.

Kam však zmizeli kříženci? Pokud nebyli všichni povražděni v chrámu, jistě ještě nějaký čas dožívali. Proč pak ale v unikátní kamenné galerii nenacházíme jejich zobrazení? Je to jen proto, že měli být navždy zapomenuti, nebo je původní obyvatelé Sechinu před opuštěním svatyně nikdy nespátřili na vlastní oči?

Dovolme si spekulaci. Zrod kříženců jistě nebyl dílem okamžiku a výsledkem jednorázového chirurgického zásahu. Nejednalo se přece o „mechanickou“ skládačku těl různých živočichů. Změny musely mít genetický charakter. A zřejmě teprve potomci pokusných osob se stali nositeli nových, do genetického fondu jejich rodičů uměle vložených vlastností a tělesných deformací. Rodily se děti s výraznými zvířecími rysy a schopnostmi. Na svět přicházely zrůdy, jejichž stopy jsou vtisknuty do podvědomí četných národů a vynořují se v náboženských představách, legendách a v podobě kultovních a uměleckých děl.

Stvoření míšenců lidí a zvířat nebylo jistě omezeno jen na Sechin, ale muselo mít globální ráz. Jedině na severním pobřeží Peru však nacházíme tak úžasné množství článků notně potřhaného řetězu této temné historie. Zničení svatyně nezastavilo strhující běh událostí. Lidé, v jejichž krvi již kolovaly zárodky budoucích mutací, migrovali. Děsivá podoba jejich potomků je nutila hledat úkryty a nová útočiště. Změny, infikované kosmickými výzkumníky, přetrvávaly po celé generace a snad i staletí. I kříženci se zřejmě byli schopni rozmnožovat, a jak naznačují četné mýty, činili tak rádi s lidskými protějšky. Účinek zvířecích genů tím slábl a nakonec se zcela vytratil. Přirozená podoba člověka nabyla opět vrchu. Anebo naopak kříženci

degradovali a posléze se měnili v typická zvířata. Každopádně mutanti se definitivně stali minulostí. Opravdu - nebo budeme někdy schopni nalézt jejich poslední reprezentanty?

Krabí válečníci

Na severním pobřeží Peru se dlouho po zkáze Sechinu zrodila civilizace Mochiců. Její příslušníci malovali na keramické nádoby lidi s ptačími hlavami, člověka-ještěrku, kterého známe z Velikonočního ostrova pod jménem moko, jaguářího muže a jiné zrůdy. Někdy podobu kříženců vymodelovali z hlíny a vypálili. Historikové tyto fantastické figury lidí s tělesnými vlastnostmi žab, ryb nebo třeba lišek považují za božstva. „Mochicové se cítili jako neoddelitelná součást přírody, proto si nadpřirozené bytosti představovali v této podobě,“ říkají.

Tato verze má ovšem jeden háček. Na některých malbách kříženci zjevně namáhavě táhnou těžkou loď rybářů, kteří stojí na palubě, jinde nesou náklad, doručují rychlá poselství nebo vykonávají jinou činnost. Nebývá zvykem, aby se bohové dřeli a lidé se dívali, jak jim to jde. Spíše se zdá, že mutanti byli využíváni i k ryze praktickým úkonům, k lovu a také k válečným operacím. Americká armáda zřejmě nebyla první, kdo se pokoušel vycvičit zvířata k záškodnickým akcím a ke špionáži.

Zvláště oblíbenou figurou Mochiců je krabí válečník. Postava muže na dvou lidských nohou mává výhružně mohutnými klepety. Hlavu mu chrání přilba a ze širokého trupu-ulity vyrůstají tři páry krabích nohou. Porazit v bitvě takového soupeře jistě nebylo snadné.

Význam krabích válečníků podtrhuje ohromující archeologický nález. V roce 1987 v takzvaném údolí pyramid Lambayeque (Lambajeke) byla vykopána zcela nedotčená hrobka mochického krále. Podle jména nedaleké vesnice byl nazván Pánem ze Sipánu. Místo jeho posledního odpočinku se nacházelo čtyři metry pod zemí, v komoře zbudované z cihel a dřevěných trámů. Panovník zde neležel sám. Dalších pět lidí bylo brutálně zabito, aby ho doprovázeli na cestě do záhrobí. Vchod střežil dobře ozbrojený voják. Snad proto, aby nikdy neopustil svou hlídku, mu byly utřaty obě nohy. Další dva strážci chránili krále po bocích, zatímco za jeho hlavou a u nohou mu spočívala těla dvou asi dvacetiletých žen, zřejmě manželek anebo zvláště oblíbených konkubín. Všem čtyřem bylo utřato levé chodidlo. Snad proto, aby chodili do kruhu a nemohli opustit hrobku. K pohřebnímu rituálu došlo asi před 1 800 lety. V komoře byla uložena tak bohatá pohřební výbava, že je právem srovnávána s hrobkou faraóna Tutanchamona. Po okrajích leželo množství zlatých, stříbrných a tyrkysových šperků, měděných předmětů a přes tisíc keramických nádob a sošek. Samotný vládce byl téměř celý obložen výrobky ze zlata. Na hlavě měl nasazenou helmici, na čele šperk a v uších tři páry náušnic. Ozdoby ze zlata a drahých kamenů pokrývaly oči, ústa a zuby. Na krku mu viselo několik náhrdelníků. Zesnulý svíral v ruce žezlo a zlatý rituální nůž.

Počátkem devadesátých let byl v blízkosti této komory odkryt další neporušený hrob, přisuzovaný předchůdci Pána ze Sipánu. Také zde archeologové objevili přes padesát masivních předmětů ze zlata. Unikátem, který nemá v mochickém umění obdoby, je přes šedesát centimetrů vysoká pozlacená soška krabího válečníka, jehož hlavu tentokrát zdobí proslulý nůž tumo. Figura byla nazvána „Ulluchu Man“. Korouhev, k níž byla připojena, totiž nesla prastaré pozůstatky stejnojmenného ovoce.

Ulluchu je druhem papáje. Její plody přicházely na scénu obvykle v době války a při vykonávání rituálu pití krve věžňů. Dužina totiž obsahuje značné množství protisrážlivých látek, které jsou výtečnou prevencí k neškodnému požívání lidské krve. Živily se tedy krabí zrůdy krví poražených, byly jim předkládány lidské oběti jako odměna za účast ve vítězné bitvě, nebo jejich spojení s ulluchu je jen symbolem období války?

Friedrich Katz v díle Staré americké civilizace o Mochicích píše: „Na různých zobrazeních lze pozorovat lidské oběti, především dětí a válečných zajatců. Mnohé z těchto obětí, jak se zdá, byly určeny zvířatům.“

Zdánlivě nenapadnutelná formulace skrývá otázku. O jaká zvířata, schopná spořádat člověka, se mohlo jednat? Pobřeží severního Peru lemuje rozlehlý pás nehostinné pouště, protkaný jen občas zelenými stužkami stromů, vinoucího se podél věčně žíznivých řek. Z mochických maleb víme, že zde bylo království nepřeborných druhů ptáků a četných plazů. Žily zde lišky, psi a jeleni. Na kresbách ojediněle najdeme i jaguára. Byly to právě tyto druhy zvířat, kterým byli předkládáni vězni a děti, nebo šlo spíše o ony tajemné zvířecí mutanty?

Sošky a malby krabího člověka jsou u Mochiců velmi rozšířené, jako kdyby právě tento křížencem patní k nejrozšířenějším druhům. Přitom zaznamenáváme dva zcela odlišné typy zobrazení. Na prvním vidíme stojící lidskou postavu s krabími klepety místo rukou. Z trupu či ulity jí vyrůstají tři páry krabích nohou.

Druhý typ představuje klasického kraba, na jehož krunýři se zračí lidský obličej.

Zdá se, jako by organismus krabích mutantů sváděl stejně marný boj jako dr. Jekyll s panem Hydem, postupně degeneroval, ztrácel lidské prvky a měnil se zcela ve zvíře. Nakonec mutanti vypadali jako opravdoví krabi, jen jejich krunýř nesl prokazatelné rysy lidské tváře. Hovořil jsem o této domněnce s dr.

Cabrerou. Teze o degeneraci kříženců ho nepřekvapila. Naopak, dodal mi pro ni fascinující důkaz.

Seděli jsme v jeho domě na Plaza de Armas, v samém středu půvabného městečka Ica. Stěny místnosti pokrývaly jednoduché dřevěné regály s tisícovkami proslulých rytých kamenů. Cabrera trůnil za masivním starobylym psacím stolem, z portrétu za jeho zády na mne hrdě shlížel jeden ze šlechtických předků rodiny, zatímco doktor se hrabal v hluboké, takřka bezedné spodní zásuvce, až konečně vytáhl do světla blikající zářivky ušmudlaný starý časopis. Založená stránka popisovala neobvyklý úlovek japonských rybářů a dokládala ho rozostřenou fotografií kraba, který opravdu poněkud připomínal člověka. Ale zcela přesvědčivé to nebylo. Tvářil jsem se rozpačitě. Cabrera to čekal. V očích se mu rozhořely plamínky bezuzdného nadšení hráče pokeru, který se chystá vynést vítěznou kartu. Sáhl kamsi za sebe a položil na stůl nízkou krabici. V papírové podestýlce ležel krab. Na hřbetu svého asi dvacet centimetrů širokého krunýře nesl tvář člověka. Přesně se daly rozeznat oči lemované výraznými linkami obočí a vystouplými váčky. Čelo protínala hluboká vráska. Zpod krátkého nosu k dvojici jemných rtů se táhl mělký žlábek a protáhlý dolík půlil i bradu. Krunýř do této podoby zcela jistě nebyl upraven uměle. Ten krab se s lidskou tváří již narodil. Náhoda, hříčka přírody, nebo ozvěna tajemné minulosti?

O dva dny později jsem se chystal natáčet v Paracaském zálivu. Skupinka turistů zvědavě obklopila jednu z rybářských lodí. Dvojice snědých chlapíků opatrně vyprošťovala ze sítě klepeta dalšího krabího mutanta.

Odpověď na otázku, zda se někdy podaří nalézt i další, možná velmi živé pozůstatky éry kříženců, na sebe nenechala dlouho čekat.

V Papete na ostrově Tahiti je vystavena prastará socha brouka s lehkými náznaky lidského těla. Domorodci podobná stvoření nazývali člověk-hmyz.

Nikde jinde v Tichomoří nejsou známé podobné výtvořky, nevíme ani, co dalo podnět tak neobvyklému ztvárnění.

V dubnu 1999 se možná vše vysvětlilo. Magazín 2000 zveřejnil strohou informaci: „Skupina mladých amatérských speleologů strnula, když se v jeskyni, kterou zkoumala, ocitla tváří v tvář podivnému tvorů velikosti člověka, jenž však připomínal hmyz. K pozoruhodnému setkání došlo v okolí Baldimu v brazilském státě Minas Gerais. Speleologové se bohužel dali do křiku, takže tvor se nejprve schoval za skalní výběžek, a pak velkým skokem zmizel v hloubi jeskyně. Přesto stačili poříditi fotografii, která sice není příliš kvalitní, ale přesto zhruba zachytila vzezření podivné bytosti.“

Snímek člověka-hmyzu byl přiložen.

IX. PODIVNÉ SVÁTOSTI

„Mezi státy Izrael a Jordánsko se zrcadlí podivně fluoreskující hladina snad nejpodivnější vodní plochy na světě. Neobvyklé vnitrozemské moře bývalo v minulosti nazýváno Slaným, Východním anebo Asfaltovým, nyní je známo pod příhodným přívzkem Mrtvé. Jeho břehy se nacházejí asi 392 metry pod hladinou Středozemního moře a patří k nejnižší obývané části zeměkoule. Tam, kde se nyní rozprostírá jižní výběžek pouhých 90 km dlouhého koryta, stálo kdysi pět měst: Sodoma, Gomora, Seboim, Adma a Soár.

Pláň, na níž bylo pětiměstí vybudováno, se pyšnila přídomkem Boží zahrada. Dostatek vláhy a úrodná půda poskytovaly hojnou sklizeň. Značný blahobyť svedl domorodce na cestu hříchu. Byli velice prostopášní, ukrutní a zlí. Hora jejich nepravostí sahala až do nebes a vyvolala boží hněv. Hospodin na přání patriarchy Abrahama by zastavil svou trestající ruku, pokud by se mezi obyvateli Sodomy našlo alespoň deset spravedlivých, ale bylo to marné hledání. A tak se rozhodl smést tato města z povrchu země. Jediný, kdo měl zůstat ušetřen, byl Abrahamův synovec Lot a jeho rodina. Večer před osudným dnem k němu přišli dva poslové, aby jej varovali a odvedli do hor, kde ho zlo nemohlo zasáhnout. Lot se vzpouzel uposlechnout. Ale nakonec se svou ženou a oběma dcerami uprchl v doprovodu oněch tajemných mužů do městečka Soár, které tak jediné přečkalo zkázu.

V ekumenickém překladu Bible v první knize Mojžíšově čteme:

„Slunce vycházelo nad zemí, když Lot vešel do Sóaru. Hospodin začal chrlit na Sodomu a Gomoru oheň a síru, od něho z nebe to bylo. Tak podvrátil ta města i celý okrsek a zničil všechny obyvatele měst, i co rostlo na rolích. Lotova žena šla vzadu, ohlédla se a proměnila se v solný sloup.

Za časného jitra se Abraham vrátil k místu, kde stál před Hospodinem. Vyhlížel směrem k Sodomě a Gomoře a spatřil, jak po celé krajině toho okrsku vystupuje ze země dým jako dým z hutě.“

Události spojené s tragickým zánikem Sodomy nejsou dodnes uspokojivě vysvětleny. Tyto řádky jsem uvedl ve své předcházející knize „Zkázy a zázraky“ a s pomocí faktů nově objevených vědci se pokoušel dokázat, že pozůstatky hříšných měst se propadly a leží dnes na mělkém dně jižního výběžku Mrtvého moře. Jiné fantastické teorie jsem záměrně opomíjel. Krátce nato jsem musel změnit názor.

Sodomu zničila katastrofa obrovských rozměrů. Co ji vyvolalo, není ovšem zřejmé. Byl to výbuch sopky, nebo silné zemětřesení?

Neobvyklé okolnosti provázející hrozivou zkázu a především záračné zachránění několika vyvolených osob vyvolaly domněnku, že zánik Sodomy je nutné spojovat s činností mimozemské civilizace. Sovětský etnolog Modest E. Agrest již v roce 1959 vyslovil hypotézu o atomovém výbuchu v oblasti hříšného pětiměstí. Další autoři poukazovali především na okolnost, že Lot a jeho rodina byli s předstihem varováni. Bylo by možné předvídat živelní pohromu? S pomocí dokonalých měřicích přístrojů jistě. A takovými mohli příslušníci vyspělé civilizace disponovat. Jenže biblický text vysloveně upozorňuje na s rozmyslem řízený ničivý úder. „Tu řekli ti muži Lotovi: ‚Máš-li zde ještě někoho, zetě, syny, dcery, všechny, kteří v tomto městě patří k tobě, vyveď je z tohoto místa. My přinášíme tomuto místu zkázu, protože křik z něho je před Hospodinem tak velký, že nás Hospodin poslal, abychom je zničili.‘“

Ano, čtete dobře: „My přinášíme tomuto místu zkázu...“

Kým však byli oni tajemní ničitelé i zachránci v jednom rouchu? Hospodinovou trestající rukou, nebo mimozemskými návštěvníky, kteří z jakýchsi důvodů se rozhodli poslat Sodomu do pekla nebytí? Rozhodně jim nelze upřít neobyčejné schopnosti. Když obyvatelé Sodomy napadli Lotův dům, chtěli vyrazit dveře a cizincům ublížit, stalo se něco neobvyklého, „... muže, kteří byli u vchodu do domu, malé i velké, ranili slepotou, takže nebyli schopni nalézt vchod.“

Jaké prostředky k tomu asi použili? Nám neznámý druh záření, chemický výrobek na bázi slzného plynu, nebo psychickou energii? Podaří se někdy kromě textu získat další indicie o existenci těchto podivných poslů?

Několik týdnů po vydání „Zkáz a zázraků“ jsem stál nad zaobleným kamenem o ploše asi půl metru čtverečního. Jeho hladký povrch pokrývala jednoduchá malba. Archeologové ji nazvali „malovaný kříž“. Nevím, zda sodomská slepota ještě doznívala, ale zdálo se mi, že vidím něco zcela jiného. Červeným barvivem je zde zobrazeno těleso, které kříž připomíná jen základním obrysem.

Dlouhý štíhlý trup se nahoře stáčí do podoby protáhlého zobáčku, asi jako špička concordu. Křídla, tvořící ramena údajného kříže, jsou na koncích obtěžkána dvěma válečky. Aby nebylo pochyb, že jde o motory, vycházejí z nich lehké obláčky zplodin. Oba jsou dobře viditelné, ale zároveň mlžně rozmazané. Malíř je naznačil jen velmi jemně, a ne tak hutnou barvou jako těleso. Dolní část trupu přerůstá do deltovitého, na spodní hraně mírně prohnutého zadního křídla. Také oba jeho boční vrcholy nesou válečky motorů. K vrcholu všeho ze zádi, tedy paty domnělého kříže, vycházejí naprosto zřetelné dvě dlouhé vlnité čáry. Co tím chtěl autor, v případě že jde opravdu o kříž, naznačit, archeologové nesdělili.

Jsou to stopy páry, který někdy na blankytné obloze zanechává přelétající letoun?

Celý výjev vyvolává tento dojem. Zdá se nám, že zespodu vidíme letoun s kouřícími motory. A to je problém. Malba je stará tisíce let. Kámen byl nalezen v klášteře svatého Lota na vyvýšeném ostrohu v horách na jordánském pobřeží Mrtvého moře. Místo je vyznačeno v nejstarší známé, mozaikovitě mapě Palestiny, pokrývající dnes podlahu kostela sv. Jiří v Madabě. Jeho identifikaci potvrzují také dva řecké nápisy, které lokalitu rovněž spojují s biblickým Lotem.

Výzkum provedený Britským muzeem a Departmentem pro jordánské starožitnosti odhalil, že raně křesťanský klášterní komplex byl obsazen od 5. do 8. století. Bazilika, v níž se malovaný kámen nacházel, byla zbudována přímo nad jeskyní, do níž uprchl Lot se svými dcerami po zkáze Sodomy.

V Genesis 19 o tom čteme: „Lot pak vystoupil ze Sóaru a usadil se se svými dvěma dcerami na hoře, protože se bál usadit se v Sóaru. Usadil se s oběma dcerami v jeskyni.“

Dokázat, že autorem malovaného kamene byl samotný Lot, samozřejmě nelze.

Ale mnohé okolnosti tomu napovídají. Kámen byl původně prostřední částí většího sloupku, který se časem rozlomil. V době Lota takovéto posvátné sloupky symbolizovaly boha a byly vztyčovány jako poděkování za boží milost nebo na památku výjimečné události, připisované božímu zásahu.

Bible to dokládá působivým a také pěkně záhadným příběhem Abrahamova vnuka Jákoba:

„Jákov vyšel z Beer-šeby a šel do Cháranu. Dorazil na jedno místo a přenocoval tam, neboť slunce již zapadlo. Vzal jeden z kamenů, které na tom místě byly, postavil jej v hlavách a na tom místě uleh. Měl sen: hle, na zemi stojí žebřík, jehož vrchol dosahuje k nebesům, a po něm vystupují a sestupují poslové Boží. Nad ním stojí Hospodin a praví: ‚Já jsem Hospodin, Bůh tvého otce Abrahama a Bůh Izákův. Zemi, na níž ležíš, dám tobě a tvému potomstvu. Tvého potomstva bude jako prachu země. Rozmůžeš se na západ i na východ, na sever i na jih. V tobě a v tvém potomstvu dojde požehnání celé lidstvo. Hle, já jsem s tebou. Budu tě střežit všude, kam půjdeš, a zase tě přivedu do této země. Nikdy tě neopustím, ale učiním, co jsem slíbil.‘

Tu procítl Jákob ze spánku a zvolal: ‚Jistě je na tom místě Hospodin, a já jsem to nevěděl.‘ Bál se a řekl: ‚Jakou bázeň vzbuzuje toto místo. Není to nic jiného než Dům boží, je to brána nebeská.‘ Za časného jitra vzal Jákob kámen, který měl v hlavách, a postavil jej jako posvátný sloup, svrchu jej polil olejem. Tomu místu dal jméno Bét-el (to je Dům Boží).“

Pomiňme názory ufologů, že to, co Jákob považoval za neobyčejný sen, bylo ve skutečnosti přistáním mimozemského plavidla, a držme se přísně faktů. Setkání s Bohem vyžadovalo vztyčení posvátného sloupu či alespoň kamene. Také v jiných pramenech nacházíme odkazy na tento zvyk. Lot se nemohl zachovat jinak. Kámen tedy zřejmě nebyl vztyčen a pomalován až v době stavby kláštera, ale jeho budovateli jen nalezen v Lotově jeskyni a jako svatá relikvie vystaven na předním místě v bazilice.

Je-li Lot autorem, proč zanechal ve svém úkrytu zrovna tento odkaz?

Přiletěli snad v podobném stroji jeho zachránci, a on tak chtěl vyjádřit dík za životy své rodiny? Nebo při svém úprku ze Sodomy spatřil letadlo na obloze (spekulujme), jak nese bombu, která vzápětí zničila hříšná města; a obraz je tedy varujícím mementem?

Ať tomu bylo jakkoli a aniž bychom chtěli vyloučit zásah boží vůle, zdá se, že v období zničení Sodomy se nad ní pohybovaly bytosti na létajících strojích.

Prorok v říši Jaguára

Natočil jsem celek a pak objektivem kamery zvolna projížděl přes stěnu a vyhledával zajímavé detaily malby. Navzdory povolení mě bedliví strážci nepustili příliš blízko. Natažené lano jasně vyznačovalo hranici, kam až smím postoupit. Vzácné polychromní fresky nesmí potřísnit ani kapka potu nebo poznamenat oděr při neopatrném pohybu.

Opustil jsem úpatí stěny a po jejím temně rudém podkladu klouzal vzhůru, až mi do hledáčku vplul létající stroj. Kovově modrý disk nesl rozměrnou kopuli. Byl to spíš jen lehce zaoblený čtverec než klasický tvar půlkruhu, něco jako staré televizní obrazovky. Uprostřed dolní hrany průhledné, jakoby skleněné přední stěny se klenul obrys půlkruhovitěho panelu s řízením. Za ním seděl mohutný bílý muž v šarlatovém rouchu. Hlavu mu pokrývaly rudohnědé vlasy a tvář zdobil hustý vous. To nebyl výjev, který by sem patřil! To bylo kukaččí vejce!

Stál jsem ohromen v rozvalinách Cacaxtly. Uprostřed obrazů jaguářích mužů, ptačích bojovníků, božstev deště a dalších nezbytných postav panteonů starých mexických národů se ve zjevně umělém plavidle vznášel člověk se vzhledem starozákonního proroka.

Cacaxtla se rozkládá na vrcholu oblého pahorku v podmanivě krásné části mexické vysočiny, asi 150 km od Mexiko City. Podle kronikáře Diega Muñoze Camarga ze 16. století ji neznámo kdy založil národ Olmeka-Xicalanca, který ovšem nesmíme zaměňovat s proslulými předklasickými Olmeky. Spolu s Nahuy a

Mixteky to byla jedna ze tří etnických skupin, které zde dorazily z pobřeží Mexického zálivu. Sídlo vzkvétalo především v období let 650 až 900, ale již dříve bylo významným centrem. Tato část historie Cacaxtly ovšem tone v hlubinách zapomnění.

Na ploše 124 000 m² stál palác-labyrint. Ruiny mnoha místností a vnitřních nádvoří se dochovaly dodnes. Zdi zdobí nádherné malby.

Některé z nich jsou dlouhé až dvaadvacet metrů při výšce dvou metrů. Většinou jde o zcela konkrétní historické události, na výsost realisticky a dramaticky ztvárněné bitvy v rozhodujícím okamžiku. Rozeznáváme dvě bojující armády. Jaguáří muži se utkávají s ptačími bojovníky. Čelenky, vesty z jaguáří kůže, chrániče prsou, bederní roušky, ozdoby nohou i dýky, kopí či štíty držené v rukou - to vše naprosto přesně odpovídá dobové realitě.

Co pak ale, u vousu prorokova, v této společnosti pohledává bílý muž v UFO? Jeho obraz je již na první pohled jiný, a nejen svým námětem. Malby bojovníků a božstev, obtěžkaných šperky z jadeitu, mušlí a peří, září paletou barev. Modré, žluté, červené, hnědé a bílé prameny tryskají z podkladu, víří v chaotické změti, prolínají se a splývají jako v díle abstraktního malíře. Teprve delší pozorný pohled odhalí jednotlivé postavy a bohatství jejich oděvů a výzbroje.

. Vznášející se kopule s bílým cizincem svými ostrými, do detailu rozpoznatelnými obrysy přitahuje zrak okamžitě. Jaký létající stroj představuje a kdo na nás shlíží z jeho paluby? Archeologové nabízejí zdánlivě jasnou odpověď: „Jde o Quetzalcóatla, zpodobněného jako bůh deště Ehecatl.“ Opravdu?

Pod jménem Quetzalcóatl se skrývaly dvě různorodé bytosti. Bůh, kterého Aztékové uctívali jako tvůrce neviditelného světa, a pak člověk z masa a kostí, učitel umění, moudrý zákonodárce, soudce a mistrovský stavitel - velekněz Topiltzin - Quetzalcóatl v Tule. Tento teokrat byl prý bílý muž vysoké postavy s vlajícím narudlým vousem. Nosil zvláštní úbor, pokrytý červenými kříži, a v ruce svíral hůl.

Podobná postava je známá i, z hlediska Aztéků, v dřívější mayské tradici pod jménem Kukulkán.

Není sporu o tom, že příslušníci nám neznámé bílé civilizace působili již dávno před příchodem Španělů na rozlehlém teritoriu od Mexika po Peru, šířili zde vzdělanost, právo a řád, učili, jak obhospodařovat půdu, a předávali stavitelské zkušenosti. Je tedy v Cacaxtle namalován portrét jednoho z nich?

Myslím, že ne. Předně je nesporné, že malba je o několik set let starší než doložené zmínky o skutečně žijícím knězi Quetzalcóatlovi. A pak je zde onen tajemný létající stroj. Ve všech legendách o záhadných bílých učitelích není, pokud vím, ani jediná zmínka o tom, že by se dokázali pohybovat vzduchem. Realita výjevu z Cacaxtly je jiná.

Pilot v kokpitu svírá řízení. Z kopule nad ním vycházejí plameny. Snad je to symbol záře nebo vycházející energie. Disk visí ve vzduchu. Pod ním rotují čtyři kola. Rozmazané čáry uvnitř nich jasně dokazují, že jsou v pohybu. Kola ovšem zaujímají vůči disku velmi zvláštní polohu. Dvě leží přímo pod ním jako podvozek, další dvě padají kolmo dolů. Je to pozice, která neodpovídá žádnému známému způsobu pohybu. Kola jako by nepatřila k disku, a přece jsou jeho součástí. Rotují a zároveň jako by se posouvala a vcházela do sebe.

Nesetkali jsme se již někde s podobným popisem? Ale jistě. V souvislosti s mimozemskými civilizacemi není snad častěji citovaný biblický text. Starý zákon přináší svědectví proroka Ezechiela, který měl u průplavu Kebaru neobvyklé vidění: „Viděl jsem, jak se přihnál bouřlivý vítr od severu, veliké mračno a šlehající oheň, okolo něho byla zář a uprostřed ohně jakýsi třpyt oslnivého vzácného kovu.“

Prorok dále popisuje neobvyklý pohon přilétajícího stroje: „Vzhled a vybavení kol bylo toto: třpytila se jako chryzolit a všechna čtyři se sobě podobala, jejich vzhled a vybavení se jevílo tak, jako by bylo kolo uvnitř kola. Když jela, mohla jet na

všechny čtyři strany a při jízdě se nezatáčela. Jejich loukotě byly mohutné a šla z nich bázeň, ta čtyři kola měla loukotě kolem dokola plná očí.“

Zvláštní přirovnání - plná očí. Byly to světélkující kontrolky, čidla, senzory, nebo pouhá ozdoba? Zcela jistě něco, co vyvolávalo představu očních bulv. Je jen náhodou, že v Cacaxtle je pod letícím diskem početní glyf, který zobrazený stroj označuje jako „Devět hadích očí“?

Ezechiel pokračuje: „A nahoře nad klenbou, kterou měly nad hlavou, bylo cosi, co vypadalo jako safírový kámen podoby trůnu, a na té podobě trůnu, nahoře na něm, bylo cosi, co vypadalo jako člověk. I viděl jsem, jako by se třpytil oslnivý vzácný kov, vypadalo to jako oheň uvnitř i okolo, směrem od toho, co vypadalo jako bedra, nahoru a směrem od toho dolů jsem viděl, co vypadalo jako oheň, šířící záři dokola. Vypadalo to jako duha, která bývá na mračnu za deštivého dne, tak vypadala ta záře dokola, byl to vzhled a podoba Hospodinovy slávy.“

Není nutné připomínat, že i disk z Cacaxtly obklopuje záře, barevné plameny šlehají vzhůru a vytvářejí duhovou auru.

Ezechiel se stal svědkem výjimečné události a s rutinou vynikajícího reportéra ji dokonale popsal.

Neobyčejné nakupení naprosto přesných detailů vylučuje, aby šlo o jasnozřivou vizi v extázi. To není snový přelud podporující prorokovu víru v setkání s bohem, ale zpráva o konkrétním pozorování. Pokud Ezechiel chtěl svým soukmenovcům sdělit boží poselství, které obdržel, nemusel tok svého vyprávění zdržovat nesrozumitelnými podrobnostmi. A přesto tak činí. Uvědomoval si význam důkladného a až pedantně přesného záznamu?

A je zde ještě jeden překvapující fakt. Ezechiel sděluje: „... a na té podobě trůnu, nahoře na něm, bylo cosi, co vypadalo jako člověk.“ Ne, to není vyličení boha. Pak bychom se nutně museli ptát, kam zmizela Ezechielova úcta a pokora. Popsal by tento svatý muž nejvyšší bytost jako „cosi, co vypadalo jako člověk“?

Jistě ne. Je zde sice řeč o Hospodinově slávě, ale to je nesporné označení onoho podivného vznášedla. Prorok tedy věrně popsal létající stroj, v jehož kopuli seděla humanoidní bytost. Je malba v Cacaxtle svědectvím o obdobném setkání? Zdobí stěny paláce vyobrazení stejné mimozemské civilizace, jaká navštěvovala Blízký východ?

Ve svých domněnkách bychom mohli postoupit ještě dále. Z bible víme, že Ezechiel „ve vidění“ navštívil jakýsi vzdálený chrám. Erich von Däniken se domnívá, že šlo o Chavín de Huantár v Peru. Walter-Jorg Langbein ho klade do Vidžajanagaru na jihu Indie. A co když to byla mexická vysočina?

Chrám ležící na svahu hory a v něm obraz bílého vousatého muže v kokpitu létajícího stroje, který koresponduje s Ezechielovým popisem. Jen a jen náhoda?

Prosím nepředbíhejme. Vykopávky v Cacaxtle se teprve rozbíhají a nedovolují přijmout definitivní závěry.

Nevyzpytatelný středověk

V půvabném, ale odlehlém koutu východních Čech se rozkládá Klášterec nad Orlicí. Dominantu obce tvoří pozůstatky bývalého kláštera cyriaků. Již v roce 1295 se o něm zmiňovala bula Bonifáce VIII. Některé pozoruhodné objevy ale naznačují, že tradice vykonávání náboženských rituálů je zde mnohem starší a sahá až do předkřesťanských dob. Na místě dnešního hřbitova byly vykopány hliněné urny ze žárového pohřebiště a také kamenná umrlčí hlava, o níž ani netušíme, k jakým magickým obřadům sloužila. Pod podlahou kostela je podle pověsti zazděn pohanský obětní stolec. Na chrámové klenbě se nacházel nápis: Chrám tento Nejsvatější a nerozdílné Trojice Boží vystavěn byl v Létu 453 od Narození Božího. Pokud by tato informace byla pravdivá, pak by to byl zcela nejstarší kostel v Čechách a my bychom museli připustit, že sem nějaký věrozvěst zavítal daleko dříve, než se doposud soudilo. Další důkazy o datu výstavby ovšem neexistují. Kostel sice zůstal zachován, ale přilehlý klášter v roce 1421 vypálili husité. Požár zničil všechny písemnosti, v nichž bychom mohli najít potřebné údaje. Podrobná prohlídka chrámové klenby záhadu jen ještě zdůraznila. Šokovaní restaurátoři objevili pod sporným nápisem s datem další, mnohem starší text. Zatím se ho však nepodařilo rozluštit.

Série nevysvětlitelných nálezů vyvrcholila v roce 1955, kdy zedníci při opravě fasády odkryli malby dvou zvláštních postav. Asi jeden metr vysokí tvorové mají na hlavách helmy, zdobené podivnými stromkovitými útvary. Rozhodně to nejsou rohy anebo pětové chocholy. Přívrženci mimozemských návštěv je považují za antény na přilbách skafandrů. V takovémto případě by ony úzké pásy za zády bytostí mohly představovat spojovací kabel anebo hadici. Tato hypotéza se zdá být až příliš přitažená za vlasy. Ale pravdou je, že jsem ve svém archivu našel podobný výjev. Před tisíci lety jej do kamene vyryli obyvatelé peruánského Toro Muerto. Také zde jsou postavy spojeny se zemí jakýmsi kabelem a jejich hlavy zdobí přilbice s četnými výčnělky. Na nejzdařilejších vyobrazeních až podezřele přesně připomínají kosmonauty. Není to udivující shoda?

Historikové se k původu a významu výjevu na zdi kláštereckého kostela doposud nevyjádřili. Dokonce neurčili ani přesné stáří maleb, které ale nesporně vznikly před stovkami let. Záhadou zůstává, proč je autor umístil tak vysoko, kde nutně potřeboval žebřík anebo lešení, a jak je vůbec možné, že se objevují na tak významné církevní stavbě. Byly spojovány s něčím, co se odehrálo na obloze? Jsou odrazem sice neobvyklé, ale přesto konkrétní události, anebo jen jakýmsi symbolem pro výstrahu věřícím? Podle jedné z teorií představují d'ábla. Proč se ale tak liší od obvyklého vyobrazení tohoto představitele zla? Jak s postavami souvisí nedaleké okno, které lemují ornamenty stejné barvy, v nichž je zakomponován zatím nerozluštěný nápis?

Odpovědi zatím zcela postrádáme.

X. OZVĚNY VZDÁLENÝCH SVĚTŮ

V září roku 1963 se americké básnířce Jane Robertsové přihodila neuvěřitelná věc. Její mozek začal zcela náhle přijímat proudy zvláštních myšlenek. Přestala být pánem svého těla i ducha. Seděla jako zhyponotizovaná a vytrvale psala věty, kterým nerozuměla a které jí diktoval neznámý hlas. Když se konečně probírala k vědomí, ležel na stole rukopis s názvem „Fyzický vesmír jako myšlenková konstrukce“.

Tak začal podivný kontakt s bytostí jménem Seth. Jane za pomoci okultních praktik a později již jen v hlubokém transu, který se dostavoval hned na počátku seance, vedla se svým hostem z jiného světa dlouhé hovory. Výsledkem bylo několik knih, naplněných fascinujícími úvahami o bytí, hmotě, prostoru a čase, ale také o duši, o smrti a o tom, co přichází po ní. Mnohé z přednesených myšlenek odpovídají nejnovějším fyzikálním poznatkům, a dokonce je rozvíjejí. K jiným jsme se dosud svými vědomostmi vůbec nedobrali, a tak nejsme schopni je posoudit. Jisté však je, že takzvané Sethovy materiály nemohly vzniknout jako produkt utajených Janiných vědomostí, které náhle vypluly z podvědomí na povrch. Zaručeně měly svůj samostatný zdroj. Otázkou zůstává, odkud se vzal tento úžasný zdroj vědění.

Informace z neznámé studnice moudrosti jsou ohlašovány také z Telče. Dvě sestry, Ilona a Ivana Podhrazské, prostřednictvím klasické spiritistické metody údajně komunikují s mimozemšťanem jménem Olie. Jeho mateřskou planetou je Eliejli, vzdálená od země 39 světelných let. Její obyvatelé mají humanoidní vzhled, jsou asi metr dvacet vysokí a v žilách jim koluje bílá krev. Výsledkem jednotlivých seancí je již přes dvě stě stran textu. Některé z myšlenek jsou bezesporu zajímavé, jiné mají naivní charakter nebo jsou formulovány tak, že jim nerozumíme. Jde tedy o podvod, recesní mystifikaci, nebo pouze o pochopitelné obtíže provázející dorozumívání příslušníků dvou zcela odlišných civilizací?

Smíme připustit, že lidská mysl je schopná se napojit na jakýsi mimozemský zdroj vědění? Mnohá náboženství učí, že člověk neustálými meditacemi a dokonalou koncentrací může dosáhnout spojení s Bohem a získat osvícení. Lze však touto cestou obdržeti vědecké nebo jiné ryze pragmatické informace? Je naše planeta bombardována zprávami z vesmíru? A pokud ano, dokážeme je zachytit a rozluštit?

Nejstarší antény

Nositel Nobelovy ceny, profesor Luis Alvarez z Kalifornské univerzity, prováděl v egyptské Gize zajímavý pokus. Do Chafrenovy pohřební komory, tedy druhé největší pyramidy, nechal nastěhovat 30 tun speciálního zařízení. Mimo jiné i detektory záření, jimiž lze měřit dopad kosmických paprsků. Kosmické záření je totiž tak silné, že pronikne i čtyřmi miliony tun kamene, které však mionové částice brzdí silněji než vzduch. Při experimentu v pohřební komoře měl pravidelný dopad mionů při stále se měnícím měrném poli dokázat, že v kamenné mase není žádná další komora. Pokud by se v některém měrném poli projevil silnější dopad, dokazovalo by to existenci dutého prostoru. Výsledek byl šokující. Přístroje vyváděly jako pomínuté. Dopad záření z kosmu byl i pod krytem milionů tun kamení daleko silnější než na otevřeném prostranství. Pyramida působila jako anténa a obrovský zesilovač. Profesor Alvarez připustil, že si to nedovede vysvětlit, a pokus ukončil.

Jestliže pyramida působila jako anténa a obrovský zesilovač, nemůžeme připustit představu, že to byl jeden z účelů, proč byla vybudována? Měli Egypťané důvod se domnívat, že lze navázat spojení s kosmickou civilizací?

Vládce všech prostorů

Polský badatel Kazimierz Bzowski ve spolupráci s astronomy z Institutu chronologie Indie v Madrásu pátral po starodávných létajících strojích a jejich stavitelích. Přitom narazil na vzrušující informace:

„Kniha Suryja Sindhantha uvádí: Mistr vědy nazývaný radža-riši, což znamená Vládce všech prostorů, mohl libovolně sestupovat z nebes. Mohl být velmi těžký nebo naopak lehčí než pírkó. Mohl proměňovat kovy, cestovat napříč kosmem a podle své vůle panovat nad silou přitažlivosti... Jeho létající základna se) vznášela mezi Zemí a Měsícem.“

„Poslední věta mnou mocně otřásla,“ napsal Bzowski. „Připomněl jsem si, že na sklonku dvacátých let byl do kosmu experimentálně vyslán třicetisekundový stálý rádiový signál. Pokus provedlo rádiové centrum v holandském Einhovenu.“

Již přibližně po hodině se začaly signály vracet, ale... rozkouskované kratší úseky a předělené pauzami o délce celých sekund. V každém případě ale součet délek trvání jednotlivých vracených signálů byl opět přesně 30 sekund.

Už skutečnost, že pauzy představovaly celé sekundy, svědčí o tom, že ten, kdo vracel signál zpět, znal způsob lidského měření času.

Podobných případů s vysláním a návratem rádiových signálů bylo zaznamenáno několik desítek. Jen jeden z vědců, radio-astronom dr. Duncan Lunan ze Skotska, se je pokusil rozšifrovat, a údajně úspěšně. Sdělení vrácených signálů bylo šokující. Dr. Lunan tvrdí, že zpráva z kosmu zní: Naše sonda je umístěna na orbitě okolo vaší planety, mezi Zemí a vaším Měsícem. Jsme zde již 12 000 let. Naši mateřskou hvězdu nazýváte Ypsilon v systému Bootis. Můžeme s vámi navázat kontakt, teprve až vystoupíte na vyšší rozvojový stupeň, než jste nyní.“

Dvanáct čísel z kosmu

V polovině srpna roku 1977 zachytil radioteleskop v univerzitním městě Delaware v USA (stát Ohio) opravdu výrazný signál z vesmíru. Jeho intenzita dosáhla až třicetkrát silnější hodnoty, než vykazuje šumové rádiové záření okolního kosmického pozadí. Neobvyklý signál byl označen názvem WOW (trefa).

K radioteleskopu připojený počítač, jehož úkolem je vesmírné záření analyzovat, přiřadil jednotlivým naměřeným hodnotám signálu WOW následující čísla: 6 14 36 30 19 5 0 1 1 0 0 1. To byla úplná zpráva, i když vědci později za důležitá považovali jen prvních šest čísel a zbývající pokládali za běžný šum.

Nepřehlédnutelná výjimečnost a síla vysílání se staly úrodným podhoubím pro zrod hypotézy o hlásící se mimozemské civilizaci. Vydatně ji podporovala i další zjištěná fakta. Opakovaná prověrka aparatury prokázala její spolehlivost. Rozbor všech možných zdrojů signálu vyloučil pozemský původ. Ve směru, odkud zpráva přišla, se v tu dobu nepohyboval měsíc, žádná planeta, asteroid ani kosmická sonda nebo stanice. Vše nasvědčovalo tomu, že signál byl vyslán zpoza hranic našeho planetárního systému. Nutno podotknout, že samotný signál se podařilo zachytit jen jednou, a to na velmi úzkém pásmu rozfázované rádiové vlny o vlnové délce 21 cm. Z astronomického hlediska měl tento signál jen velmi malé úhlové rozměry.

Počáteční nadšení brzy vychladlo. Vědci si s rozluštěním zprávy nevěděli rady a nakonec ji odložili ad acta. To, co se nepovedlo profesionálním dešifrovatelům dobře vybaveným výkonnými počítači, dokázal po dvaceti letech intenzivní práce Ludvík Tuček z Havířova.

V roce 1997 vydal tento padesátiletý výtvarník knihu „Dvanáct čísel z kosmu“, v níž velmi podrobně rozebírá obsah vesmírné depeše, kterou se mu údajně podařilo rozluštit.

„Když se mi před lety dostala do ruky kopie pásu vytrženého z počítače delewarského radioteleskopu, provokovala mne zpráva svou dekadickou soustavou natolik, že jsem se jí začal vážně zabývat,“ přiznává ve svém prohlášení adresovaném všem, kteří se zabývají hledáním mimozemských civilizací.

„Posléze jsem došel k závěru, že jakákoli vesmírná zpráva, ať ji posílá kdokoli a odkudkoli, se musí zákonitě vázat na obrazový potenciál, který nepodléhá bariéře jazyků a musí být notoricky znám v celém vesmíru. Není nic objeveného, že nejprimitivnější formou domluvy je právě kresba.“ (K podobným závěrům došli američtí vědci, když připravovali zprávu o lidstvu, umístěnou na sondě, která byla vyslána daleko za hranice sluneční soustavy - pozn. autora.)

„Kresba totiž splňuje všechny požadavky na chápání intelektu na jakémkoli stupni vývoje. Depeše musí být zcela jasně čitelná všude, na Zemi, nebo třeba na Eridanu, Ceti či Tolimanu, samozřejmě za předpokladu, že tam jsou inteligentní bytosti.

Vesmírná zpráva, hlavně její počátek, musí být zaslána v jakékoli jiné číslicové soustavě (desítkové, dvacítkové atd.), jen ne právě v binární, jak se obecně předpokládá. Právě binární zpráva by totiž byla nesmyslně dlouhá, při obrovských vzdálenostech zprerhaná, nehledě na to, že by ji každý operátor ve vesmíru považoval za běžný rádiový šum. Zpráva tedy musí být maximálně provokativní jak svou intenzitou, tak prvopočátečním obsahem. Navíc musí být postavena na fyzikálních zákonech platných v celém vesmíru a na matematických poznacích, a jak znovu zdůrazňuji, na výtvarné a graficky srozumitelné řeči. Jinudy cesta nevede! Teprve když si uvědomíme všechny tyto sounáležitosti můžeme přistoupit k dešifrování.“

Tuček je přesvědčen, že se mu to povedlo. Signál přišel v podobě 144 impulzů vždy dvanácti stejných čísel o různé intenzitě. Prvních šest čísel: 6+14+26+30+19+5 (což kupodivu v součtu dává sto) považuje za hlavní informaci, zatímco následující čísla 0 1 1 0 0 1 jsou údajně příloženým klíčem k rozluštění předcházejícího rébusu. Důmyslnými matematickými výpočty, jejich převedením na kružnici a mřížku vystupuje ze zachycených čísel neuvěřitelně rozsáhlé fascinující sdělení.

Jednotlivé části depeše představují obraz vzdálené civilizace. Její příslušníci jsou robustní, s protáhlými vosími hlavami, které sedí rovnou na těle, jakoby bez krku. Oči připomínají zrakový orgán hmyzu. Mohutnému trupu dominují prsní svaly a obrovské bicepsy. Nohy jsou silné a velmi krátké. Cizinci se rozmnožují zřejmě podobně jako lidé. Dva znázornění vertikálně do sebe zaklínění jedinci mají rozdílné

znaky pro pohlavní orgány. V břiše jednoho z nich vidíme další malou bytost. Vedle jsou genetické kódy.

Ke zprávě je přiřazen náčrt létajícího stroje ve tvaru disku s pohonnou jednotkou, která převádí odstředivou sílu na dostředivou a dále využívá pro své otáčení. Také je zde obrázek radioteleskopu o průměru talíře 100 jednotek, vysílajícího v úhlu 54 stupňů (mezi 27 27 stupni) dvanáct čísel. Udaná frekvence 21 jednotek. Vše v binárních číslech. Další obrázek je zřejmě návodem k postavení takového radioteleskopu kombinovaného s optickým zařízením.

K tomu všemu jsou připojeny další matematické a astronomické údaje.

„Je vůbec možné, aby jedna číselná zpráva obsahovala tolik informací najednou? A nevyjadřuje právě takto položená otázka onu malou schopnost lidského mozku integrovanou formou jednoduché číselné řady vyjádřit co nejvíce mezihvězdných informací?“ komentuje Tučkovu dílo ing. Miroslav Gryc, CSc, a dodává: „Číselná zpráva může být výsledkem vyšší úrovně myšlení, může být výsledkem dlouhého bádání jiných myslících bytostí v kosmu a snahy předat co nejstručněji co nejvíce informací a usilí o navázání kosmických kontaktů.“

Nesnažili jsme se o totéž před lety formou obrazové zprávy, umístěné na jedné z amerických sond vyslaných do vesmírného prostoru? Naskytá se ovšem další otázka. Je-li zpráva opravdu depeši z kosmu, proč nebyla za posledních dvacet let zachycena například opakovaně? Ale vždyť ani zpráva z roku 1977 nebyla zřejmě určena či směřována výhradně k naší planetě a mohla být opravdu náhodná. Mimo to - z kosmického hlediska je doba dvaceti let opravdu nepatrným časovým zlomkem.

Dá se tedy hovořit o důkazech mimozemské civilizace či alespoň indiciích tuto domněnku navozujících?

Větší průkaznost zjištění by nepochybně vyžadovala součinnost týmu složeného snad ze všech vědních oborů. Zpráva zahrnuje tak široké spektrum vědních oborů, že je absolutně nemožné, aby byla dekodována pouze jedním člověkem s jednou specializací. Je to zpráva pro psychologa, výtvarníka, logika, matematika, astronoma, biologa, genetika, mechanika a v neposlední řadě pro jakéhosi vesmírného balistika. Všichni tito mimozemští specialisté se na skladbě a zrodu depeše podíleli, o výpočetní technice ani nemluvě. Zpráva je vedena nejen důkladně, ale i systematicky, aby autoři jeden druhému nepřekáželi a přitom se mohli profesionálně co nejpřesněji vyjádřit“.

Ludvík Tuček si je toho dobře vědom. Nepřetržitě bombarduje vědecká pracoviště, univerzitní výzkumné týmy i jednotlivé odborníky a žádá o pomoc a spolupráci. Zatím marně. Vědci nechtějí uznat, že by výtvarník mohl nalézt klíč k zapeklitému kosmickému rébusu a rozluštit depeši, na níž si američtí experti vylámali zuby. Většinou ponechávají Tučkovu práci zcela bez povšimnutí, zřejmě nestojí o to, aby ji podrobně prozkoumali a podrobili kritickému pohledu. O zprávu z kosmu není zájem.

Tuček jen smutně krčí rameny. „Toto poselství bylo zasláno vyspělou inteligencí k inteligentním světům. Záleží jen na nás samotných, jestli je zvedneme, nebo skončí v odpadkovém koši.“

XI. ZÓNY SOUMRAKU

Francouzský badatel Robert Charroux v jedné ze svých knih vyslovil přesvědčení, že i pouhé kameny a holé skály mohou být obdařeny jistou dávkou rozumu, paměti a specifickým jazykem, s jehož pomocí dovedou komunikovat s lidmi a vyjádřit své pocity. S tímto mystickým pohledem nemusíme souhlasit, nelze ale popřít, že v přírodě občas nacházíme geologické útvary, u nichž si nejsme jisti, zda jsou pouhým dílem náhody v přirozeném vývoji, anebo zjevným projevem inteligence.

Fontainebleauský les poblíž Paříže byl již od dávnověku pokládán za výjimečně pozoruhodné místo. Zatímco panovníky a jejich lovecké družiny přitahovala nebyvalá hojnost zvěře, poetičtější duchy lákaly romantické scenerie a množství bizarních skalních formací. Z pískovce, křídly a granitu jsou zde, často do detailu přesně, vymodelovány obrovské sochy zvířat. Želvy, hadi, krokodýli, hroši, sloni, ropuchy, medvědi, psi, opice a představitelé mnoha dalších druhů jsou rozmístěni v nevelkých vzdálenostech od sebe a jakoby záměrně soustředěni do skupin. Tuto nebyvalou zoologickou zahradu ale zřejmě nevytvořily ruce prehistorického člověka. Povrch skály nejeví žádné známky opracování. Od okamžiku zkamenění nerušené zvětrává již 30 milionů roků. Jak si tedy máme vysvětlit ty překvapující tvary kamenů?

Již zmíněný Robert Charroux nabízí strhující řešení, když se domnívá, že příroda manifestovala svou nespornou inteligenci a tvůrčí záměry a ve Fontainebleau uhnětla z pískovce zkušební modely svých budoucích nejdokonalejších stvoření. Jiná teorie připouští zásah génia a hovoří o neznámé, zřejmě mimozemské technologii sochařství, která na skalním masivu nezanechává sebemenší stopu. Někdy lze opravdu jen velmi obtížně rozeznat, zda neobvykle tvarovaný geologický útvar má přírodní původ, anebo vznikl uměle.

Nebeské míče

Největším tajemstvím Kostariky jsou kamenné koule. V hlubokých džunglích, poblíž řek i na úpatí hor jich ležely stovky a možná i tisíce. Nejmenší z nich jsou velké asi jako tenisový míč, největší mají v průměru téměř dva a půl metru a váží až šestnáct tun. Jejich povrch je dokonale opracován. Byly vybroušeny ze žuly, která se na místech nálezu nenachází, což jasně dokazuje umělý původ. Kdo, a především proč koule vyrobil, zůstává ovšem záhadou. Archeologové nenašli obdobné artefakty nikde jinde na světě. Zato příroda dovedla vytvořit podobné unikáty. Byla-li to příroda.

Na česko-slovenské hranici v Kornici, Klínu a především poblíž Vyšných Megonek leží v kamenolomu i volně roztroušeny po lese fascinující kulovité útvary. Největší z nich přesahuje průměr tří metrů, a je tedy zjevně rozměrnější než obří koule z Kostariky. Dobýváním kamene i přirozeným zvětráváním se již mnohé zdejší koule vyloupily na povrch, jiné nadále zůstávají pevně uvězněny v skalním masivu. Proč příroda vymodelovala v kamenné stěně tak dokonalé útvary, se doposud nepodařilo objasnit. Místní lidé je považují za zkamenělé plody obrovských pravěkých rostlin. Tato představa nemusí být daleko od pravdy. Prvotním impulzem zrodu kamenných geoidů mohlo být kulaté jádro, kolem něž se postupně nanášela hmota. Jenže v takovémto případě by koule jen stěží dosahovaly ideálního tvaru, zvláště při obrovských rozměrech.

Na Novém Zélandu Maorové nazývají podobné útvary nebeskými koulemi a přisuzují jim neznámo proč vesmírný původ. V Kalifornii, u jezera Owens, byla nalezena koule, v jejímž středu ležel tajemný předmět, zhotovený z hmoty připomínající porcelán a z neznámého kovu. Máme tedy věřit, že i tyto koule byly vyrobeny uměle, anebo jde jen o další neobyčejný výtvar matky přírody?

Zvláštní kulovité předměty se vyskytují také na povrchových dolech Severočeské hnědouhelné pánve. Nejmenší z nich jsou jak zrnko rybižů, největší dosahují velikosti míče na házenou. Někdy bývají slepeny do trojhranu.

Jako první je objevil předák Miloš Danko a přisoudil jim mimozemský původ. Podle mínění senzibilů jsou obdařeny opravdu výjimečnými vlastnostmi. Reagují na lidský hlas, samy se dávají do pohybu a především vyzařují léčivou energii, která člověka účinně zbavuje bolesti hlavy, kloubů a pomáhá při nespavosti. Navíc jsou prý nezničitelné a nelze je rozřezat. Na Zemi se vyskytují ojediněle, údajně jako pozůstatek vyspělé kosmické civilizace. Zdeněk Dvořák, geolog Dolu Bílina, odmítá mimozemský původ těchto kulovitých útvarů: „Předpokládáme, že takzvané míče bohů vznikly asi před 20 miliony lety ve vrstvách jemnozrnných písků s příměsí siřníku a pyritu. Jejich základem jsou částičky organické hmoty, například kousky listů nebo dříví, které doputovaly s říčním tokem do sedimentační pánve. S pomocí bakterií se utvořila gelová obálka a postupně chemickými procesy došlo k tvorbě disulfidů železa markazitu a pyritu. Po milionech let, kdy člověk odkryl zhruba sto až stopadesátimetrové nadloží, se uvolnily písčité vrstvy, z nichž ‚vypadávají‘ zbytnělé útvary. Jedinečný kulový vzhled je tedy výsledkem vy-zvětrávání z pískové

vrstvy na obnaženém řezu povrchového lomu.“ I když se podařilo prokázat přírodní původ těchto kulovitých útvarů, jejich neobvyklé vlastnosti zůstávají nadále obestřeny tajemstvím. Uchopí-li je do rukou velmi citliví lidé, mohou pocítit příliv tepla a posilující energie, jiní naopak slábnou a zmocňuje se jich nevolnost. Kamenné koule zjevně nasávají energii, kterou po určitý čas hromadí a pak, neznámo proč, vyzařují do prostoru. Svým zásahem do energetického pole člověka mohou skutečně ovlivnit jeho zdravotní stav. Co jim dodalo tyto unikátní schopnosti?

Podmořský chrám

Potápěči zvolna klesali do hlubin. Ostré slunce pronikalo hladinou oceánu a prozařovalo masy vod přízračným jasem. Hejno ryb netečně viselo v prostoru. Ve stínu pod ním zahlédli dlouhý vystupující útvar. To nebyla skála na dně. Přímo pod jejich klesajícími těly se rozkládala obrovská stavba. Ze stupňovité základny vyrůstal úžasný komplex, připomínající mezopotamské zikkuraty nebo jihoamerické pyramidové svatyně. Po stranách se vinula cesta, z níž na několika místech stoupalo široké schodiště. Četné chodníky vytvářely geometrické vzory, spojovaly se v pestrou síť kruhů a šestiúhelníků. Ploché vrchol chrámu se vystavoval dopadajícímu jasu jako tvář slunečnice. Nikdy nespatriili nic podobného. Objev sportovních potápěčů u pobřeží ostrova Jonaguni, asi 50 km od Okinawy, vypálil ničivou střelu do již tak chatrné budovy historiky zavedených představ o dějinách lidstva. Stavba, jejíž velikost zhruba odpovídá rozměrům Cheopsovy pyramidy v Gize, je totiž minimálně o pět tisíc roků starší než dílo faraónů. A to je problém. Nevíme totiž o žádné vyspělé civilizaci v jihovýchodní Asii, která by před deseti tisíci lety dokázala vybudovat podobnou stavbu. Na Okinawě žili tehdy jen primitivní lovci a sběrači a později se rozvíjela džómonska kultura, proslulá svými mořeplaveckými výkony. Navíc existuje mínění, že podmořský pyramidový komplex může být ještě o hodně starší. Podle mínění některých geologů 8000 let před naším letopočtem ležela hladina moře nejméně o 25 metrů níže, a stavba tedy stála na břehu. Jiní oponují, že tato oblast byla zaplavena již před půl milionem roků. Vyskytla se i hypotéza, že se chrám potopil následkem zemětřesení. Budovy jsou však nepoškozeny, stěny nemají trhliny, nikde ani stopa sesuvu.

Jisté je, že rozhodně nejde o svérázný geologický útvar. Profesor Masaki Kimura, geolog z univerzity Rjúkjú na Okinawě, provedl důkladný výzkum přímo pod hladinou. „Kdyby to bylo dílo přírody, musely by se kolem nacházet pozůstatky erozní činnosti, vydrolené kameny či rozpadlé hrany. Nic takového tady není. Naproti tomu se po obvodu stavby rýsuje cesta, kterou mohl vytvořit jen člověk.“

Geolog Robert Bloch z Bostonské univerzity tyto závěry podporuje: „Ve skále je vytesáno několik stupňů jeden metr vysokých. Je vyloučeno, že by něco podobného mohla vytvořit vodní eroze, protože odlomené kusy skal by se v žádném případě nemohly samovolně uspořádat do tak dokonale členitého, a přitom pravidelného útvaru.“

Navíc v blízkosti potápěči objevili další zikkuraty - malé stupňovité pyramidy se základnou o délce deseti metrů.

Vědci nemají ani tušení, kdo a proč chrámový komplex vystavěl. Upozorňují ale na jeho úžasnou podobnost nejen s mezopotamskými zikkuraty, ale především s nejstaršími památkami Jižní Ameriky.

Vzpomeňme si na tajemné a dosud neprozkoumané pyramidy v amazonské džungli, na zprávy o rozlehlých podzemních městech a soustavě tunelů, na vzrušující svědectví Indiána Ta-tunca Nary. Nemají všechny tyto stavby i šokující objev u Jonaguni shodný rodný list? Není podmořská svatyně dalším unikátním dílem šestiprstých bohů z planety Schwerta? Kronika Akakor vypráví, že zanechali množství kamenných staveb nejen v Amazonii, ale i v jiných částech světa. Patřil mezi ně i Dálný východ?

Měsíční šachta

„Asi po hodině a půl nepřilíš namáhavé a celkem bezpečné chůze jsem se dostal do dlouhé horizontální chodby, jež končila sudovitým otvorem.“

Vklouzl jsem do něj a úžasem ztuhl... bylo tam něco jako velké černé silo, zapuštěné do bílého okolí. Když jsem se vzpamatoval, napadlo mě, že je to bizarní přírodní stěna z černé soli, ledu nebo lávy. Ale naprosto mě vyvedlo z míry a pocítil jsem i jakýsi podivný strach, když jsem si všiml, že je to naprosto hladký útvar, připomínající sklo, a že jeho struktura nasvědčuje tomu, že se jedná o dílo lidských rukou. Bylo to zakřivené, dalo se tušit, že je to jakýsi ohromný válec o průměru zhruba dvaceti pěti metrů. V místech dotyku s okolní horninou se vytvořily obrovské zářivě bílé stalaktity a stalagmity. Stěna je černomodrá, z materiálu, který jako by spojoval vlastnosti oceli, pazourku a kaučuku. Špičák od stěny prudce odskočil a nezanechal na ní ani škrábnutí. Při pomýšlení, že by se v divoké krajině, kde ani pověsti nevyprávějí o

nějaké zřícenině, dolech nebo průmyslu, mohl vyskytovat artefakt vysoký jako věž, jevící známky značného stáří, zapuštěný do skály a pokrytý krápníky, mi běhal mráz po zádech.“

Tyto vzrušující řádky si zapsal do svého partyzánského deníku Antonín T. Horák. Na sklonku října roku 1944 jeho rota kdesi v Nízkých Tatrách kryla ústup zdecimovaného zbytku praporu. Po napadení německým oddílem, vyzbrojeným 70mm děly, dostal jeden ze zákopů přímý zásah. Dva muži byli raněni. Horák byl postřelen do levé dlaně, druhá rána, zmírněná kožesinovou čepicí, škrábla hlavu a zbavila ho vědomí. Všechny tři zachránil bača Slávek, kterému patřily okolní pastviny. Ošetřil je a ukázal cestu k jedné z mnoha jeskyní.

Partyzáni se v ní ukrývali téměř týden. Prostorná skalní síň ústila malým otvorem do táhlé chodby. Horák, který jako jediný byl schopen chodit, se pokoušel přesvědčit, zda tudy nevede druhý východ. Přitom narazil na ono zvláštní uměle vytvořené silo z neznámého materiálu. V černé umělé stěně byla úzká štěrbina a za ní další jedinečná a neobyčejná struktura.

„Když jsem zapálil několik pochodní, zjistil jsem, že se nacházím v prostorné zakřivené černé šachtě, tvořené strmými stěnami, které se lomí a vytvářejí téměř vertikální tunel, nebo spíše komín se srpkovitým půdorysem. Nejsem schopen popsat onu tmu ani šumění, hučení a dunění - děsivé ozvěny vlastního dechu a pohybů. Dno, tedy svah, po němž jsem se skutálel, bylo ‚vydlážděno‘ solidním vápencem.

Ani všechny louče dohromady nedosvítily na strop, kde stěny končily nebo se stýkaly. Horizontální vzdálenost mezi vrcholem konkávní křivky přední stěny a konvexní křivkou zadní stěny je asi 8 m, křivka u paty zadní stěny měří asi 25 metrů. K dalšímu průzkumu jsem potřeboval více světla a špičák, který budu muset sundat z násady, protože jinak bych štěrbinou neprošel.“

Dvě další krátké návštěvy přinesly ohromující zjištění. Útvar byl zjevně umělý, vytvořený z materiálu, který hravě odrazí ránu špičákem a ani výstřel z pušky na něm nezanechá jedinou stopu. Bylo to zvláštní, dokonale černé, ocelově pevné, a přesto pružné jako guma.

„Seděl jsem tam u ohně a říkal si, co může znamenat tato struktura se stěnami širokými dva metry a tvarem, u něhož mě nenapadá, k čemu by mohl být dobrý. Jak hluboko vede do skály? Je tam ještě něco jiného kromě té šachty? Jaká náhoda nebo kdo ji umístil do této hory? Je to výtvar lidských rukou? Je něco pravdy na Platonových legendách o dávno zaniklých civilizacích s technikou, jakou ani nedokážeme pochopit?

Jsem střízlivě uvažující člověk s univerzitním vzděláním, ale musím připustit, že tam mezi těmi vysokými kolmými stěnami s matematickým zakřivením, černými a hladkými jako atlas, jsem měl dojem, že se mě zmocňuje jakási nesmírně zvláštní hrozivá moc.“

Proslulý francouzský vědec Jacques Bergier k tomu dodává: „Je to podivná a zároveň strhující záhada. Skutečně nás napadá, zda se nejedná o dílo mimozemšťanů, a já osobně bych této eventualitě dával přednost.

Lze však uvažovat i o přirozeném vysvětlení. Československo je země bohatá na uran a radium, radium bylo ostatně objeveno právě v českých rudách. Snad intenzivní působení radioaktivity, trvající několik milionů let, přeměnilo běžný nerost v cosi, co připomíná slitinu, jakou věda nezná. Ve slitinu, která by mohla mít zajímavé použití... Přál bych si, aby jednoho dne podrobnější výzkumy za použití moderních prostředků přinesly pravdu o záhadě, která patří mezi nejpodivuhodnější na celé naší planetě.“

Bergierovo přání prozatím zůstává nevyslyšeno.

Kompletní záznamy Horákova deníku otiskl v březnu roku 1995 bulletin Národní speleologické společnosti USA a později ji do svého sborníku „Kniha nevysvětlitelného“ převzala skupina INFO. Českou verzi vydal Ivo Železný.

Doktor Horák krátce po válce emigroval a ve Spojených státech působil jako lingvista. Dlouhá léta usiloval, aby speleologové „měsíční šachtu“ našli a prozkoumali. Nyní již nežije.

Jeskyně se údajně nachází mezi Plavnicí a Starou Lubovňou, jiná verze ji klade do skalních měst pod Kráľovu hoľu. Téměř každý rok se ji pokoušejí objevit noví nadšenci. Marně. Zato z jiného místa Evropy přicházejí zprávy o podobném fascinujícím podzemním díle.

Křišťálová pyramida

Dokonalé hladké stěny, na nichž se nedá rozeznat sebemenší náznak mechanického opracování, vyvádějí z míry průzkumníky tajemné skalní chodby u bulharské vesnice Carizna. Do asi 100 m vysokého horského masivu proniká téměř dvě stě metrů dlouhý umělý tunel. Jeho konec uzamyká kolmá načervenalá stěna z neznámého materiálu. Rozhodně to není přírodní překážka, ale záměrně vybudovaná hradba, za níž jsou zřejmě další prostory. Kdo a kdy toto podzemní dílo vybuvoval, se nepodařilo zjistit.

Dnes již zesnulá proslulá bulharská jasnovídkyně Wanga a někteří současní psychotronici předložili strhující vizi. V hlubinách hory je prý ukryta obrácená křišťálová pyramida, kterou před několika miliony let

zhotovili mimozemští bioroboti. V jejím nitru se nacházejí informace o počátcích světa, pozůstatky prvního člověka na Zemi a především ponaučení, jak zachránit lidstvo a celou planetu před hrozící zkázou.

Malá vesnice poblíž Sofie přivábila pozornost badatelů již na počátku devadesátých let pravidelnými nočními úkazy na obloze. Nad domy se často objevoval oválný předmět, zalitý měnícím se namodralým světlem. Jeho přelety doprovázelo absolutní ticho, jako by šlo o pouhý přelud. Přesto zanechal hmatatelné stopy. V okolí vesničané několikrát našli do kruhu sežehnutou trávu. Čtyřicet osob spatřilo drobné, pouhých několik desítek centimetrů vysoké humanoidy.

O oblast se začali zajímat vojáci. Právě jejich speciální tým ve spolupráci s archeology a na základě informací psychotroniku odkryl vchod do tunelu a několik měsíců ho zkoumal. Unikátní objev byl na podzim roku 1992 zpřístupněn novinářům. Očekávalo se, že ihned budou zahájeny práce k probourání červené stěny, která brání vstupu do předpokládaného sálu. Na příkaz prokuratury byla již připravená akce nečekaně zastavena.

Proč - úřady nesdělily. Ohlášené zveřejnění dosavadních výsledků se změnilo v planý slib. Pět sešitů s poznámkami senzibilů, na jejichž základě byl prostor zkoumán, zmizelo. Zároveň se ztratil i třicetidenní deník se záznamy o postupu prací a popisy jednotlivých nálezů.

Prolomit bariéru nedotknutelnosti se pokusila bulharská Nadace kosmicko-etnických bádání. Do Carizny přicestovala tříčlenná expedice, vedená Kirilem Kynevem. Ohlášený cíl vypadal nevinně: zjistit, zda vesnice a její nejbližší okolí skutečně tvoří oblast neobvykle vysokého výskytu paranormálních jevů (Bulhaři sem řadí i výskyt UFO). Zároveň měl být proveden sociologický průzkum obyvatel Carizny a jeho výsledky použity k tvorbě modelu reakce větších skupin lidí na neobvyklé úkazy.

Výprava byla dobře vybavena. Disponovala dalekohledy na noční vidění, přístroji na sledování změn elektromagnetického pole a různých typů záření, citlivými kamerami i malou chemickou laboratoří. Pod rouškou povrchového výzkumu se ale zřejmě skrývala snaha proniknout do zakázaného podzemí a pokusit se pokračovat v cestě tunelem. Osud, vedený čísi ostražitou rukou, tomu chtěl jinak.

Po dvanácti dnech vypukl v táboře expedice požár. Oheň zcela zničil stan vedoucího Kiryla Kyneva. Veškerá dokumentace i část zařízení lehly popelem. Zkázonosný žár udeřil za bílého dne, kdy všichni účastníci výpravy pátrali v terénu. Ve stanu v tu dobu nebylo zhola nic, co by mohlo zažehnout první jiskru. Spálené místo budilo dojem zásahu plamenometem. Další dva stany, stojící v těsné blízkosti hořícího příbytku, zůstaly totiž ohněm nedotčeny.

Výprava musela být ukončena. Způsobila to nešťastná náhoda, nebo dobře promyšlený zásah tentokrát možná ryze pozemských sil, které si nepřejí odhalit, kam záhadný tunel vede?

Údolí mrtvých

Krajina ztemněla. Hradba těžkých chmurných mraků se valila oblohou a hrozila vytrvalým sněžením. Vítr zesílil. Nadcházející bouře se hlásila hrozivým svistotem. Lovce běžel po zmrzlém příkrovu a vytrvale se vyhýbal kmenům stromů vyrvaných i s kořeny a balvanům strženým z nízkých skal. Údolí mrtvých ho děsilo. Na každém kroku zde byly cítit opakované zásahy hrozivé neznámé síly. Nezbyvalo mu příliš času. Vánice mohutněla. Konečně zahlédl možný úkryt. Částečně zapadlá do země a krytá hradbou vysokého křoví se klenula jakási stavba. Nikdy nic takového neviděl. Bez oken a bez dveří vypadala jako převrácený kotel. Trvalo chvíli, než těsně nad zmrzlou půdou našel půlkruhovitý otvor a vklouzl dovnitř. Překvapilo ho teplo. Bylo tu mnohem tepleji než v jiných, také dobře krytých, ale nevytápěných chýších. Sáhl do brašny a vytáhl jednu z připravených krátkých loučí, které používal, když zůstával v tundře přes noc. Světlo ho zprvu oslepilo, jen matně vnímal, jak se záblesky ohně odrážejí od stropu a stěn. Jejich záře sílila jako v zrcadle. Když si oči přivykly, překvapením zůstal stát. Pouhých několik metrů od něj, zkroucení v bezvládné poloze na zemi, leželi velmi vyzáblí lidé v kovových oděvech.

Přistoupil blíže, aby poznal, zda ještě dýchají. Z každého zčernalého mrtvého obličejce na něj smutně zíralo jen jedno kyklopské oko.

Údolí mrtvých poblíž osady Věrnij Viljujsk v severovýchodním Jakutsku opakovaně postihla katastrofa děsivých rozměrů. Skály jsou rozpraskané žarem, stromy ožehlé nebo vyvrácené. Ponurou krajinu obestírá dech strachu. Rodiny Jakutů se oblastí raději vyhýbají. Lovci v honbě za kořistí zde objevili podivné stavby. Kovové komory ve tvaru buřinky nebo převráceného kotle se vzpínají k obloze uprostřed hustých křovin, nebo jsou již zcela zapadlé do země. Traduje se, že lovci, kteří v nich přespali, krátce poté vážně onemocněli. A ti, kteří pod klenbou museli zůstat i několik nocí, záhy zemřeli. Objekty nejsou zcela identické. Jeden z nich má pravidelně zakřivenou hranu, která je tak ostrá, že s ní hravě přeříznete nehet. Brána do něj se z věčně zmrzlé země tyčí do takové výše, že dovnitř mohou vjet sáně tažené soby. I v nejkřutějších mrazech je uvnitř teplo jako v létě. Tajemné konstrukce jsou mezi Jakuty známy od třicátých let

a opřádá je spousta legend. Nový zájem o ně vyvolal Valerij Uvarov z ruského Informačního centra výzkumu UFO. V článku otištěném ve Flying Saucer Review a posléze v německém UFO Nachrichten vychází z dostupných archivních záznamů i osobních svědectví lidí, kteří záhadné stavby viděli na vlastní oči.

Michail Korecký z Vladivostoku byl v Údolí mrtvých v rozmezí let 1933 až 1949 celkem třikrát:

„Na objekty ve tvaru kotle narazíte jen zřídka. Sám jsem jich viděl jen sedm a všechny byly velmi tajemné. Jejich obvyklý průměr se pohyboval od 6 do 9 metrů. Jsou zhotoveny z mně neznámého kovu. Slyšel jsem, že jde o měď, ale tím bych si nebyl jistý. Materiál nelze prorazit ani vyklepat. Kdyby to byla měď, mé kladivo by na něm zanechalo nějaké stopy. Ale to, co vypadá jako měď, je pokryté vrstvou neznámé substance, připomínající smírek. Neobjevil jsem oxidační nános a nedalo se to sedřít nebo rozříznout. Nezpozoroval jsem žádné hluboké chodby nebo větší komory. Ale přesvědčil jsem se o jistých anomáliích doprovázejících vzrůst rostlin. Vegetace okolo kotlů je velmi bujná a až dvakrát převyšuje dospělého člověka.

Celá naše skupina (6 osob) přečkala noc v jednom kotli. Nepocítovali jsme nic nepříjemného, byli jsme klidní a v příjemné pohodě. A ani později nikdo z nás neochořel. Jen jednomu z mužů o tři měsíce později vypadaly všechny vlasy. Mně se na levé straně hlavy, na níž jsem spal, objevily tři malé ranky, velké asi jako hlavička zápalky. Dostal jsem na to nějaké léky, ale přesto, že je to již tak dávno, stále se nechtějí zhojit.

Všechny naše pokusy odtrhnout alespoň malý kousíček z povrchu kotlů se nesetkaly se zdarem. Jediná věc, kterou se mi podařilo sebrat, byl kámen. Ale ne ledajaký. Měl podobu poloviny plné koule o průměru 6 cm. Byl černý a nejevil žádné známky umělého opracování. Přesto byl dokonale hladký, jako vyleštěný. Nalezl jsem ho v jednom z kotlů a odvezl do vesnice Samarka, kde tehdy bydleli moji rodiče. Kámen zůstal netknutý, dokud se moje babička nerozhodla postavit nový dům. Bylo třeba nařezat tabulky do oken, ale v celé osadě nebyl jediný diamant na řezání skla. Napadlo mě použít kamennou polokouli z kotle, a byl to dobrý nápad. Potom všichni naši příbuzní a přátelé řezali sklo tímto zvláštním kamenem.“

Oblohu nad Údolím mrtvých často prosvětlují záblesky neznámého původu. Domorodci upozorňují na puklinu v zemi „žijící ohněm a dýmem“. Občas z ní vylétávají obří rudě zbarvené koule a vzápětí vycházejí rotující sloupy kouře a plamenů. Tomuto ohnivému tornádu předchází ohlušující exploze. Jsou to následky startu létajících objektů?

„Je nesporným faktem,“ připomíná Uvarov, „že již v roce 1984 v povodí řeky Tšon několik rybářů zahlédlo dvě obří koule, letící zpoza hor k severu. Nabraly rychlost a náhle vystřelily kolmo vzhůru a zmizely v mracích. Vypálilo to s děsným rámusem přímo do nebe a za sebou zanechávalo ohnivou stopu, měnící se v jasné bílé světlo. Mraky se tím jasně rozzářily.“

Podle dochovaných legend docházelo k podobným úkazům již dříve.

Co způsobuje tyto jevy na obloze? Čím jsou tajemné kovové „kotle“ zapuštěné ve zmrzlé zemi odlehlého koutu Jakutska? Představují trosky létajících talířů či pozemské základny cizinců z hvězd, jak by si přálo mnoho ufologů, nebo jsou pozůstatkem jiné starobylé, ale ryze pozemské civilizace? Odpověď by měla přinést připravovaná mezinárodní výprava.

XII. ÚNOSY DO UFO

Ve středu 31. března 1999 v podvečer se můj telefon změnil v linku důvěry.

Volala paní Danuše Bialková. Silně rozrušená a zmatená žádala o pomoc. Vlastně nežádala o nic. Jen hledala někoho, kdo ji vyslechne a ubezpečí, že není blázen. Toho dne odpoledne byla spolu se svou známou Danuší Jančíkovou unesena z Moravské Ostravy „kamsi vzhůru“. Celé dvě hodiny prožila v absolutním jinde. Netuší, co se s ní dělo a proč se nemůže na nic rozpomenout.

O něco později jsme s oběma ženami přímo na místě prováděli rekonstrukci.

Danuše Bialková vypověděla:

„Bylo krátce po druhé odpoledne. Šly jsme nakoupit do velkoprodejny Mana. Na parkovišti před vchodem se nám náhle nad hlavami objevila výrazná záře. Slunce bylo v té době nad nedalekým věžovým domem a rozhodně nemohlo vydávat tak intenzivní světlo. Podívaly jsme se nahoru. Přímo nad námi se vznášel jakýsi kotouč. Nedovedu to popsat, nerozeznala jsem žádné podrobnosti, jako by to byl jen zhutněný jas. Ani nevím, zda se to hýbalo či jen tak viselo ve vzduchu. Náhle směrem dolů vyšel kužel světla a zamířil na nás. V tom okamžiku vše okolo nás zmizelo. Nebyla tam žádná prodejna, žádná auta, žádní lidé, jen ostré světlo a beton pod našima nohama. V kotouči nad námi se objevil stín postavy. Neviděla jsem žádné oči nebo nos, jen siluetu v tmavším otvoru. Slyšela jsem se, jak volám „Dano, počkej na mě“. Měla jsem asi strach, že v tom zůstanu sama. Aniž bychom udělaly krok, blížily jsme se k sobě, prostupovaly jedna druhou a doslova se prolínaly. Neviditelná síla nás táhla vzhůru. Cítila jsem její tlak na prsou. Pak jsem ztratila vědomí. Probrala jsem se před vchodem do svého bytu. V ruce jsem svírala klíč a chystala se odemknout. Hodiny ukazovaly něco po čtvrté. Kde jsem byla uplynulé dvě hodiny a co se tam se mnou dělo, nevím. Utíkala jsem k Daně. Nikdo neotvíral. Šílela jsem pochybnostmi. Co se nám přihodilo, nestalo se Daně něco, byly jsme vůbec spolu, nebyla to jen halucinace?“

Dana Jančíková se objevila před pátou. Stejně nepochopitelně stála náhle před dveřmi svého bytu a v rozpacích na ně zírala. Její prožitky jsou stejné, navíc se rozpomněla, že ležela na nějakém lehátku a nad ní se skláněly tři postavy. Nedovede je popsat, jejich tváře viděla jakoby v mlze, ale slyšela jak se dorozumívají.

Na otázku, zda s ní navázali telepaticky kontakt, odpověděla: „Ne, hovořili jen mezi sebou, zřetelně jsem slyšela zvuky připomínající řeč, ale vůbec jsem jim nerozuměla.“

Proč se obě ženy nevrátily na stejné místo a proč jedna z nich dorazila zpět až o „pozemskou“ hodinu později? Danuše Jančíková je o 20 let mladší. Hrál to nějakou roli? Byla podrobena ještě dalším experimentům, a proto propuštěna až po delším čase?

Paní Danuši Bialkovou znám několik roků. Je to naše poštovní doručovatelka, ale nikdy jsme kromě zdvořilostních frází spolu nepromluvili ani slovo. Záhady rozhodně nejsou jejím oblíbeným chlebem. Je to praktická žena všedního dne. Svěřila se mi ne proto, abych o tom psal, ale protože sama pochybovala, zda se nestala obětí jakési halucinace, a hledala rozřešení. Chtělo se mi věřit, že vše skutečně prožila, věřit jí doslova. Jenže...

Jak jsem najednou rozuměl všem oponentům a pochybovačům. Je, alespoň pro mne jistě, dobrodružné a vzrušující putovat dalekými kraji, vyhledávat v džungli ukryté svatyně, navštěvovat primitivní kmeny, u ohňů poslouchat vyprávění šamanů, slídit v muzeích a archivech, zkoumat záhadné artefakty a pak spekulovat o tajemných okamžicích minulosti. Psát o tom, jak za nocí plných hvězd slétali z nebes tajemní tvorové z dalekých světů, o časem zdeformovaných a zavátých stopách neznámých civilizací, o tom, že zřejmě nejsme tak zcela sami... Je to fascinující, ale zároveň poklidné. Vždyť vše se událo tak bezpečně dávno a tak bezpečně daleko. A najednou přichází zpráva, že pouhých tri sta metrů od vašeho bytu, v místech, kterými tak často procházíte, za bílého dne dvě ženy zmizí z našeho světa do absolutního jinde. Co s tím? Mohu, mám, či dokonce musím tomu uvěřit?

Navzdory svým názorům, že nikdy nic nejde s jistotou vyloučit, jsem se stal rodným dvojčetem nevěřícího Tomáše a o celé události silně pochyboval. Ne nadlouho, o několik dnů později přinesl druhý program polské televize zprávu o čtyřech lidech, kteří měli naprosto shodné zážitky jako paní Bialková a Jančíková. Všichni čtyři pocházeli z měst v polském pohraničí, jen několik desítek kilometrů vzdálených od Ostravy. A všichni byli uneseni do světelného kotouče ve středu 31. března. Je to jen náhoda?

V náručí běsů

Zprávy o podobných prožitcích jsou známé od dávnověku.

Spisovatel Jiří Svoboda, autor podnětných knih o Atlantidě a Bermudském trojúhelníku, se již léta zabývá

klimatologickými fenomény, neobvyklými úkazy na obloze a přírodními raritami. Při své honbě za neobyčejnými úkazy prozkoumal úžasné množství starých letopisů a archivních dokumentů. V jeho rozsáhlé databázi je i několik zpráv o únosech lidí neznámými bytostmi:

V roce 1671 Peter Rahn, duchovní ze švédského města Malmo, před svědky odpřísáhl:

„Ženu mi unesl do země pohádek malý muž v šedém obleku a s tmavým obličejem, aby pomohla při porodu. Když byla nesena větrem, spatřila velkými lesklými kovovými dveřmi chodbu, která ústila do prostoru, který byl ozářen jasným světlem.“

Český humanista a vzdělaný šlechtic Mikuláš Dačický z Heslova zapsal událost z roku 1608: „Jakási žena z předměstí Kutné Hory pravila a dokazovala, že když její muž odešel ráno v sedm hodin do práce v dolu, něco podobného jejímu muži si k ní přilehlo, vzalo ji z lože a odneslo na Pach až k lávce. Tam ji to pustilo a ona se toliko v košili vrátila domů.“

Nemohly být mnohé ze středověkých tajuplných bytostí ve skutečnosti mimozemskými návštěvníky? Nezaznívají i v pohádkách evropských národů ozvěny kontaktů s jinými světy?

„Zpočátku se mi toto spojení zdálo naprosto fantastické a neuvěřitelné,“ sděluje Svoboda, „ale pak se mi do ruky dostala téměř dvě stě let stará kniha H. Wolfa Curisitten, v níž je zařazen text z roku 1616.“

Je to pozoruhodný popis bytostí, které se v německém originále nazývají Geisten-Genien, což lze přeložit buď jako geniální duchové, nebo starším výrazem běsové. Etymologický význam slova bēs je ovšem velmi nejasný a podle výkladů prodělal množství proměn, ale na svém počátku stál v těsné blízkosti slova bůh.

Běsy nelze spojovat s průsvitnými duchy nebo pohádkovými skřítky. Jejich klasifikace, tak jak je podána v uvedené knize, působí udivující precizností a téměř až statistickým vyhodnocením: „Geisten-Genien jsou velmi podobní lidem, ale přesto nejsou lidmi pocházejícími od Adama, nýbrž jsou bytostmi velmi odlišnými jak od lidí, tak i od zvířat. Neboť jest maso, z něhož se skládají bytosti živé, dvojího druhu; jedno pochází od Adama, našeho praotce, druhé ale nikoli. Maso pocházející od Adama je hrubé, je to prostě zcela obyčejné maso hmatatelné, zemského původu. To druhé maso, jež nepochází od Adama, je maso subtilní, nehmatatelné a není také uděláno z hlíny.“

Proto mohou tvorové mající toto maso prostoupit zdí, dveřmi a podobně bez jakýchkoli překážek, aniž by tím něco poškodili. Mají jiného praotce a jsou současně lidmi i duchy. Od duchů skutečných se liší i tím, že jsou z masa a kostí, že plodí děti, jedí, pijí. Mluví a jednájí jako lidé, ale rychle jsou jako duchové, jsou proto bytostmi do jisté míry duchovními i lidskými. Nemají duše jako lidé, ale jsou lepší, neboť jsou rovni duchům.“

Svobodovo okouzlení tímto textem je oprávněné. To není katalogová definice nadpřirozených zjevení ze světa mrtvých. Běsové rozhodně nemají s klasickými duchy nic společného. Téměř každá věta odpovídá současným popisům humanoidních bytostí z kosmu. Také jim, jak se zdá, nedělá problém procházet zdmi a zamčenými dveřmi, světélkovat nebo se měnit v čirou energii. Jsou duchovní i hmatatelné zároveň.

A středověký autor nás zavaluje dalšími šokujícími údaji: „Jejich maso není uděláno z hlíny“ - je tím naznačeno, že se neskládají z prvků obvyklých na zemi?

„Mají jiného praotce“ - další zjevný odkaz na zcela jinou rasu a z pohledu počátku 17. století velmi odvážné tvrzení.

Nejsou to žádné přízraky ze světa duchů, ale tvorové, kteří jedí, pijí a mluví jako lidé. Za hlavní odlišnost je považována jejich rychlost. Rychlost čeho? Pohybu v UFO? Netřeba asi podotýkat, že i soudobí svědci jsou vesměs překvapení, jak úžasně rychle se stroje humanoidů dovedou pohybovat.

V souvislosti s běsy snad není od věci sáhnout hlouběji do historie. Staří Egypťané zobrazovali pitvorného šedého trpaslíka s ošklivou tváří, který se dokázal pohybovat vzduchem, a připisovaly se mu spíše lidské než ctnostně božské vlastnosti. Svým neobvyklým vzezřením se do egyptského panteonu vůbec nehodil a zpočátku ani nebyl považován za boha, ale spíše za bytost odlišnou od lidí. Pozornost musel budit již na úsvitu věku. Archeologové našli množství předhistorických sošek s jeho podobou, které dokazují, že byl znám ještě dříve, než se v zemi zformovala ucelená náboženská představa. Říše na Nilu byla jeho oblíbeným sídlem. Objevoval se zde, a to ve zcela hmatatelné podobě i v časech, kdy klasická božstva již dávno spočívala pod nánosy písečných dun. František Lexa ve spisu o staroegyptské magii uvádí, jak představený koptského kláštera otec Mojžíš osobně vyhnal tohoto trpaslíka z chrámu, aby ho nerušil v křesťanském rozjímání.

Bůh, který se nechá vyhnat starcem ze svatyně, stěží může být pravým bohem. Kým tedy toto zvláštní stvoření ve skutečnosti bylo? Odpověď je možná zakletá ve jménu tohoto šedého humanoidního skřeta. Pro nás zní více než povědomě. Egypťané ho nazývali Bes.

Světla na obloze

Sklonek tisíciletí přináší opravdu hojnou úrodu neobvyklých jevů na obloze.

Kazašská protivzdušná obrana zaznamenala UFO nad Alma Atou. Podle slov službu konajícího operačního důstojníka Dobrynina měl tento neidentifikovatelný předmět zářivě ocelovou barvu a tvar kosočtverce. Objekt vysílal k zemi v pravidelných intervalech tenký zelený paprsek. Přitom až do svého zmizení po dvou hodinách setrval na stejném místě a neměnil ani tvar, ani velikost. Dozorčí skupina se rozhodla nevyslat k tajemnému objektu bojová letadla, protože dospěla k závěru, že k tomu není důvod.

Létající talíř bílé barvy, který se pohyboval rychlostí popírající všechny fyzikální zákony, na patnáct minut přerušil provoz na letišti v argentinském San Carlos de Bariloche, 1 800 km jihozápadně od Buenos Aires. Oznámily to agentury AFP a EFE s odvoláním na desítku očitých svědků.

Všechno začalo v okamžiku, když letadlo společnosti Aerolineas Argentinas, letící z Buenos Aires se 102 cestujícími a třemi členy posádky na palubě, muselo při pokusu o přistání v Bariloche provést zoufalý úhybný manévr, aby se nesrazilo s UFO. Ve stejnou chvíli se v celém městě zastavily všechny automobily a zabezpečovací technika na letišti se „zbláznila“. „Když jsem provedl úhybný manévr, objekt udělal bláznivé kolečko, aby nás mohl doprovázet po rovnoběžce vzdálené sto metrů. Letadlo fungovalo normálně, pouze ve chvíli, kdy létající talíř najednou změnil barvu, rozblíkal se dvě zelené kontrolky varující před přetížením,“ líčil později celou událost Jorge Polanco, pilot letu č. 674.

„Ve chvíli, kdy jsem se přiblížil k přistávací dráze, světla na chvíli zhasla. Musel jsem vystoupat na pět kilometrů, stále doprovázený UFO, které nám předvádělo nadpřirozenou rychlost. Věž nás navedla na přistání až po patnáctiminutovém odmlčení.“ Dne 6. ledna 1997 časně ráno řádila nad Jaderským mořem a částí Itálie zelená ohnivá koule. Stovky svědků ji pozorovaly nad Římem. Jasně zářící objekt potom zamířil k lázeňskému městu Fregene a zmizel v moři.

Rolník Manuel Castro ze španělské vesničky Luga spolu se dvěma sousedy nevěřícně zíral na jinou obrovskou svítící kouli, která přistála na jeho poli. Vyděšení muži sledovali několik postav podobných lidem, jak se pohybují okolo objektu. Přivolaná policie odhalila hluboké stopy, vzdáleně od sebe až 140 cm.

Jejich tvar se zřetelně vyznačenými prsty nepřipomínal lidské chodidlo.

Skutečnou invazi UFO prožilo Chile. Večer 19. srpna 1998 nad La Serenu plul objekt velký jako dům. Dvě řady zelených světel sahaly od horní stěny až dolů. Těleso se přeneslo nad poušť Satacama a ztratilo se. O pár hodin později ho ale spatřili obyvatelé dalších měst.

Tajemná světla na obloze jsou hlášena téměř každý týden. A množí se i únosy. Místo a čas nerozhodují. Riziko je stejné v pravé poledne jako o půlnoci. Přihodit se to může všude, na ulici, při jízdě autem nebo doma v posteli. Humanoidi oběť vyvedou na volné prostranství a dopraví do UFO. Někdy použijí světelný paprsek či kužel jako zvláštní výtah na palubu vznášejícího se stroje. Co se pak odehrává, je předmětem dohadů. Paměťová stopa ve vědomí postižených je dokonale vymazána. V bdělém stavu si nemohou vzpomenout, co se s nimi v UFO dělo. Jsou-li uvedeni do stavu hluboké hypnotické regrese, vyprávějí o odběrech tkání, vlasů, kůže, spermatu, vajíček a tělních tekutin. Do těla jsou jim vpichovány dlouhé jehlice. Ženy jsou podrobeny prohlídce pochvy. Je to vždy děsivé, velmi nepříjemné a často i bolestivé.

Biologické testy výjimečně doprovázejí i náročné operace. Do mozku, ale i jiných částí lidského organismu jsou implantována cizí tělesa. Slouží ke sběru blíže neurčených informací, podávání hlášení o zdravotním stavu zkoumaného jedince, nebo dokonce k jeho ovládnutí?

Přestože implantáty neznámého původu byly u několika osob tomografickou cestou nalezeny a lékaři potvrzeny, příliš toho o nich nevíme.

Žena s implantátem

V polském městě Swiebodzice nyní žije Zofia Namlik. Milým úsměvem, přívětivým tónem hlasu a umírněnými gesty budí dojem vyrovnané osobnosti. Pozorujete-li její zdravím kypící plnou ženskou postavu, nechce se vám věřit, že právě ona byla po šest let obětí opakovaných únosů do UFO a pokusným objektem medicínských experimentů mimozemské civilizace. A přesto nesporné důkazy hovoří o opaku. Lékařské zprávy, nálezy z tomografu a rentgenové snímky dokazují, že Zofia Namlik musela prožít cosi nevysvětlitelného.

Začalo to všechno v létě roku 1986.

„Jeli jsme s manželem na výlet. Rovnou a prázdnou cestu z obou stran lemoval les. Chvillemi se nám zdálo, že motor začíná vypovídat službu, škytal, jako by mu docházel benzin, a pak se zase rozběhl. Pustili jsme to z hlavy. Manžel sjel na boční pěšinu. Ujeli jsme ještě pár stovek metrů a zůstali stát. Vystoupili jsme

z vozu, manžel něco kontroloval a já popošla o kus dál do lesa. Slyšela jsem zvláštní hluk, jako kdyby cosi padalo dolů a přitom lámalo a drtilo špičky stromů. Zároveň jsem cítila nevysvětlitelnou tíseň. Nedovedu odhadnout, jak dlouho to trvalo, snad jen pár minut, když jsem naproti zahlédla cosi. Nelze říci, že to byl člověk, nevypadalo to tak, a ani chůze nebyla typicky lidská. Občas dával ruku dolů, jako by něco sbíral ze země, ale příliš se u toho neohýbal. Na sobě měl cosi lesklého, svítilo to ve slunečních pásech mezi stromy. Pomyslela jsem si, že je to pěkný idiot, když se takhle vyparádil do lesa. Zůstal stát, jako by zachytil mou myšlenku. Pak se znovu rozešel a začal mě obcházet. Přiblížil se asi na deset až patnáct metrů a opět se zastavil. Díval se na mě a já na něho. Měl zvláštní černé oči. Nikdy jsem takové oči neviděla. Ta černá byla absolutní, nikde ani kousek bělma. Oči měly tvar rybky či kapky, u nosu byly kulaté a zužovaly se směrem k okrajům. Najednou zvedl ruce před hlavu s dlaněmi napřaženými ke mně. Na dolní straně zápěstí jsem zahlédla něco jako hodinky. Byl to tmavý kruh, v němž rotoval menší černý kotouček. Když jsem se do něj zadívala, začala jsem vidět dvojité, vše se mi zamlžilo, byla jsem jako ochromená, nohy jsem nemohla odtrhnout od země, cítila jsem, jak ztrácím vládu na tělem a vědomí mě opouští. Vím jen, že náhle ke mně přistoupil manžel a zachytil mě.“ Muž paní Namlik netušil, co se děje. Viděl cizí postavu, jak se otáčí a odchází lesem pryč, ale nedával ji do souvislosti s náhlými potížemi své manželky.

Odvedl či spíše odnesl ženu k autu a odvezl ji domů.

Následky neobvyklého setkání byly tragické. Zofie Namlik celé týdny neviděla a dlouhé měsíce nedokázala chodit. Lékaři neodhalili žádné fyziologické příčiny a její stav přisuzovali neznámému, ale zcela jistě silnému traumatickému zážitku.

Čas plynul, zdraví se vracelo. Zofie Namlik začala zapomínat na nepříjemné setkání v lese a netušila, že to byla pouhá přehra. V roce 1988 cestou do zaměstnání spatřila zvláštní bytost. Zároveň se jí cosi začalo ovíjet okolo těla a vytvářelo jakýsi zámotek, v němž byla dokonale uvězněna. Cítila, jak je nadnášena neviditelnou silou.

„Visela jsem asi dvacet centimetrů nad zemí a vůbec nechápala, co se děje.

Bylo to neobyčejné, děsivé a zároveň podmanivé. Bála jsem se, že každou chvíli upadnu. Pak to stejně náhle pominulo a já zvolna přistála na chodníku.“

Od toho okamžiku se na ni začala valit lavina nemocí. V rychlém sledu prodělala řadu mnohdy velmi vzácných, ale přece jen pozemských chorob. Její manžel vzpomíná, že byla jen kost a kůže. I výraz obličeje se jí měnil. Jednou se probudila s břichem jako balon. Lékaři konstatovali, že je těhotná, později se ukázalo, že to není pravda, a vše se upravilo. Páteř a kosti jí řídly a ztrácely své funkce. Celé měsíce nebyla schopná vůbec vstát z postele. Lékaři navrhovali náročnou operaci na Západě, kde by jí mohli páteř uměle zpevnit. Potíže však zázračně ustoupily. Kostí se náhle zpevnily a páteř přestala zlobit. V té době se paní Namlik na zádech objevily malé jizvičky, jako kdyby byla operována, i když žádný chirurgický zákrok neprodělala.

„Dnes už vím, že jsem byla obětí medicínských experimentů. Mimozemšťané nechťeli nebo nemohli vyhledávat pacienty s různými chorobami, a tak nemoci infikovali do mého těla a ověřovali si jejich zvládnutí.“

Zní to šíleně, ale pouhý pohled do zdravotní karty paní Namlik vypovídá o opravdu neobyčejném toku událostí. Těžké, nevléčitelné choroby střídala náhlá uzdravení. Lékaři byli nad jejím stavem často v rozpacích, stejně jako nechápou, proč je nyní, navzdory všem svým dřívějším potížím, absolutně zdravá.

To ale není všechno. Objevil se i pádný důkaz prokazatelného zásahu „zvenčí“.

„Na jaře roku 1995 jsem se ocitla v UFO. Nevím, jak jsem se tam dostala, a nepamatuji si ani cestu zpět. Těleso vypadalo jako krunýř želvy a bylo rozděleno do čtyř částí. Stála jsem v rozpacích hned u vchodu, jako když vkročíte do cizího domu a rozhlížíte se kudy dál. Bytost, kterou jsem již znala, mě popostrčila kupředu až k místnosti, která se příliš nelišila od našich nemocničních sálů. Vidíte prostě spoustu přístrojů, o nichž nemáte ani zdání, k čemu slouží. U připraveného lehátka stáli další dva a já věděla, že čekají na mne. Začala jsem křičet, že již nechci žádné zásahy. Ta uplynulá léta byla hrozná, proplakala jsem moře slz a pocítila horu bolestí, hrůzy a děsu. V mysli jsem slyšela, jak mi sdělují, že je konec, že teď již budu mít klid. Pak jsem upadla do bezvědomí a probrala se až doma v posteli.

Ráno jsem seděla v kuchyni. Muž přišel z pokoje, zadíval se na mě a řekl: „Začíná se ti dělat pleš.“ Pohladil mě vzadu po hlavě, kde probleskoval kousek kůže bez vlasů. Kdosi ho v noci oholil. Dotek mě elektrizoval. Hlava mě nebolela, ale když muž po ní přejel prsty, bylo to velmi nepříjemné, celým tělem proletělo nepříjemné brnění.“

Paní Namlik se nechala vyšetřit v Diagnostickém centru ve Wroclawi. Podle zprávy vyhotovené dne 15. 5. 1995 dr. M. Sasiadkem tomograf objevil v její hlavě ohnisko o rozměrech 2 x 2 x 1,2 cm. Snímky jasně ukazují v levé zadní části mozku přítomnost cizího tělesa o velikosti kostky cukru. Jeho naprosto pravidelný tvar vylučuje přirozený původ. Předmět zcela jistě musel vzniknout uměle a do hlavy byl voperován. Je to mimozemský implantát?

Poskakující šedivci

Pravdivost výpovědi Zofie Namlik potvrzuje i několik pozoruhodných paralel. Při svém prvním setkání s představitelem mimozemské civilizace si povšimla kotouče na dolní straně zápěstí připomínajícího hodinky. Je pouhou náhodou, že podobné kruhové předměty, rozdělené na sektory, mají na svých rukou nebeští géniové, vyobrazení v asyrských chrámech, i bohové na reliéfech v mayské Chichen Itza?

„Cizinci přicházejí na zemi, aby zkoumali různé druhy zdejšího života a především lidské city. Oni totiž city vůbec nemají, neznají je a jsou překvapeni, co vše dovedou vyvolat. Vůbec se nedovedou smát, jen v okamžicích jakési spokojenosti pokrčí svaly pod nosními otvory jako králíci. Jednou mi přikázali uschovat tři různé předměty. Pak se dotýkali mé hlavy, snad chtěli, abych zapomněla, kde skrýše jsou. Opravdu jsem si nemohla vzpomenout, trvalo dost dlouho, než jsem věci zase našla. Nevím, zda to byla projevená radost, pochvala nebo náhodný reflex, ale všichni najednou začali poskakovat, vznášeli se do výše opakovaně rytmicky, v jakési souhře, a trvalo chvíli, než přestali.“

Při této pasáži ve svědectví Zofie Namlik jsem si vzpomněl na dopis, který mi do časopisu Květy, kde jsem před časem vedl rubriku Setkání s tajemným, poslala paní M. Útratová z Brna. Líčí v něm svůj zážitek z jara roku 1965:

„Okolo 17. hodiny jsem na kuchyňském stole u okna balila povidlové knedlíky. Spěchala jsem, abych to stihla uvařit za denního světla. Ze zahrady bylo slyšet výskot hrajících si dětí. Pojednou mě upoutalo vyskakování a klesání čepic za oknem. Myslela jsem, že děti porušily můj zákaz hrát si na ozdobném trávníku těsně u domu. Rozzlobena jsem odtáhla záclonu, abych děti napomenula a vykázala je odtud. Mou nelibost vystřídal úžas. V půlkruhu, zády k zapadajícímu slunci, ve stejných intervalech i sladěných pohybech jako na pružinách poskakovaly drobné postavičky. Mohlo jich být tak sedm či osm. Byly asi 120 cm vysoké, velmi útlé, všechny ve stejných šedých kombinézách, které jim přiléhaly těsně k tělu a obepínaly i obličej. Chci zdůraznit, že postavičky nebyly průzračné či mlhavé, ale plně hmotné. Kombinézy byly vcelku, bez jakýchkoli postřehnutelných spojů. Materiál připomínal elasticitu dnešní diolen, byl ale neprůhledný. Žádné přístroje nebo zvláštní zařízení vidět nebyly.“

Postavičky se plně věnovaly rytmickému skákání. Výška výskoku byla asi půl metru. Vše se dělo tiše a soustředěně. Pravděpodobně můj upřený pohled přiměl protější postavičku zvednout hlavu. Naše oči se setkaly. Bytost měla drobný jemný obličejík s malými nosními otvory a nepatrnými ústy. Jeho barva byla překvapivě šedá, jen o něco světlejší než odstín kombinézy, a také oči byly šedé. V tom pohledu však nebylo nic. Žádný úžas, radost či jiné pocity. Jen naprostá lhostejnost a nezáměr...“

Oběti pokusů

Zofia Namlik není sama, kdo žije s cizím implantovaným tělesem.

Na sedmém sjezdu ufologů v italském San Marinu vystoupil lékař Giuseppe Colamine a představil svého pacienta Samira. Pětadvacetiletý muž utrpěl zvláštní nehodu, při níž ho postihla ztráta vědomí. Když se opět probрал, měl na ruce mezi ukazováčkem a palcem tajemnou vejcovitou kapsli. Tkáň přitom nebyla poškozena a podle lékařů neexistuje vysvětlení, jak se mohla dostat pod kůži. Samir tvrdí, že mu kapsli implantovali mimozemšťané. Dosavadní vyšetření prokázalo, že neznámý předmět vykazuje silné elektromagnetické záření.

Valerio Lorenzi z Janova byl už čtyřikrát unesen mimozemšťany. „Donesli mě do laboratoře, kde mi šedě oblečení tvorové odebírali kostní tkáň. Dokonce jsem měl několikrát sex s mimozemšťankou, protože oni chtějí vypěstovat rasu kříženců.“

Je to pusté holedbání vhodné pro štamgasty v oblíbené hospůdce, nebo můžeme toto tvrzení o postelových hrátkách s mimozemšťankou alespoň trochu brát vážně?

Pokusy o křížení lidské a mimozemské rasy potvrzují děsivé případy žen, které byly po únosu do UFO uměle oplodněny. Po přibližně čtyřech měsících se únos opakoval a těhotné byly plodu zbaveny.

Z jejich výpovědí, získaných v hypnotickém spánku, vyplývá, že odebrané plody jsou uměle šlechtěny v jakýchsi inkubátorech na palubách mimořádně velkých UFO.

Nebeské děti

Mezi mexickými Indiány v Chihuahua koluje pověst o bytostech, které sestoupily z nebes, aby se spojily s místními ženami. Potomci těchto nerovných svazků pak žili na zemi do doby, než se jejich otcové vrátili a

odvezli si je.

Právě v Chihuahua archeologové odkryli hrob mladé indiánské ženy. Vedle ní byla uložena velmi zvláštní lebka. Výzkum, jehož výsledky na jaře 1999 zveřejnil Magazín 2000, prokázal, že:

- Lebka nemá žádné vedlejší dutiny nosní, což u člověka není obvyklé. S tímto defektem se můžeme setkat jen při velice vzácných deformacích.

- U lebky byly zjištěny neobvyklé oční důlky. Jsou velmi ploché, optický kanál vede dolů a dovnitř lebky, takže oční bulva nebyla pravděpodobně příliš pohyblivá. Směr pohledu byl proto řízen spíše pohybem hlavy než pohybem očí.

- Krajně neobvyklý byl i tvar skeletu. Po obou stranách očních důlků schází spánková kost. zadní část lebky je extrémně velká a plochá. Lebka navíc vykazuje i velkou bilaterální symetrii, zatímco deformace bývají většinou jednostranné. Patologové to přičítají možné kombinaci nemoci s deformací lebky vzniklé zavazováním, jakou prováděly mnohé staré kultury. Jiní vědci ale tvrdí, že tyto změny nezpůsobuje žádná ze známých chorob. Ani stahování lebky nemůže podle nich takto deformovat hlavu.

- Otvor ve spodině lebeční, který spojuje lebku s páteří, je umístěn v přední části lebky. Ve srovnání s anatomii člověka musela mít tato bytost skutečně obzvlášť silný týl, což je další z bodů, který přesně odpovídá obvyklým popisům mimozemšťanů.“

Americký badatel Mark Bean se domnívá, že lebka mladé ženy, která byla nalezena spolu se zkoumanou spornou lebku, by mohla patřit matce, která záhadnou bytost porodila.

V souvislosti s případem z Chihuahuy časopis uvádí další neobyčejný nález. „V roce 1929 v Ladonii, v americkém státě Texas, sběratel fosilií Richard Wallace vykopal kompletní kostru asi jeden metr vysokého tvora. Nález byl spojován s údajným zřícením UFO u Aurory dne 17. dubna 1897. Havárii předcházela série pozorování obřích kovových těles, která se vznášela na obloze.

„Noviny Dallas Morning News sdělily, že četní svědkové tentokrát sledovali, jak doutníkovitá vzducholod' pomalu přelétla město a pak se zřítila na větrný mlýn, stojící na pozemku soudce J. S. Proctora. Lod' explodovala a její pilot, malý muž s ‚podivnými obličejovými rysy‘, byl vyproštěn mrtvý. Ještě téhož dne byl pohřben na místním hřbitově.“

O mnoho let později objevili badatelé ze skupiny MUFON na pozemku okolo zničeného mlýna malé úlomky zvláštního kovu. Z analýzy ve dvou různých laboratořích vyplynulo, že se skládaly z hliníku se šestiprocentním podílem železa. Krystalická struktura kovu udivila techniky v obou laboratořích. Hrob nebylo možné lokalizovat, protože náhrobní kámen se nedochoval.

A je tedy otázkou, zda nalezená kostra patří zahynulému pilotovi z Aurory, či jinému z kosmických návštěvníků, či dokonce jeho potomkovi.

Skelet zkoumal paleontolog Robert Slaughter, ředitel Shulerova muzea v Dallasu, a byl překvapen. Lebka má malý ústní otvor i nosní dutinu. Naproti tomu oční důlky jsou velké a mají zvláštní strukturu kůstek, které jako by byly stvořeny k držení enormně velkých očních bulv. Všechny kosti byly duté, a proto velmi lehké. Ruka měla palec a tři další prsty, každý s jedním kloubem. Na nohou byly také celkem čtyři prsty. „Určitě to není člověk, ale humanoid,“ usoudil Slaughter.

Otec z kosmu, matka pozemšťanka

V německém městečku Waldenburg se snad nachází důkaz o oplodnění pozemských žen neznámou civilizací z kosmu. Součástí místního Vlastivědného muzea je i Přírodovědný kabinet. Jeho zakladatel zde shromáždil na desítky vynikajících exponátů.

V rozměrném skleněném válci je pod názvem „Monstrum humanum“ uložen v lihu velmi zvláštní tvor. Na novorozence má poměrně pevné, dobře stavěné tělo. Ohromná hlava šokuje svým neobvyklým tvarem. Z kulatého obličejje běžné velikosti vystupuje vysoký kužel neuvěřitelně protáhlé lebeční klenby. Jak se zdá, není to odraz deformace, ale přirozená podoba. Oči připomínají obří hmyz. Nadměrně velké, kulaté bulvy jsou usazeny v kapkovitě protažených důlcích. Nepatrný nos s malými otvory se podobá zobáčku. V pootevřených ústech bez rtů se rýsuje tuhý jazyk. Ruce jsou složeny k tělu jako křídla a mají, prosím pozor, jen čtyři velmi dlouhé prsty. Chodidla disponují stejným počtem prstů a jsou nesmírně plochá, jako kachní. To nejsou nohy určené pouze pro chůzi po zemi, ale i k pobytu ve vodě.

Při pohledu na toto stvoření se neubráníte myšlenkám na božské bytosti z legend a artefaktů andských Indiánů, Maorů, Polynésanů a dalších národů. Na kosmické tvory s protáhlými lebkami, obřími zraky a čtyřmi prsty na končetinách. Je „monstrum humanum“ z Waldenburgu potomkem mimozemšťanů? Ufolog a spisovatel Hartwig Hausdorf je o tom bezvýhradně přesvědčen.

„Tato bytost je křížencem člověka a mimozemského návštěvníka. Větřelci z vesmíru oplodnili pozemskou ženu. Myslím, že se pokusili spojit vlastní a lidské geny, aby kříženec disponoval jejich

vlastnostmi. Bohužel se to nepodařilo, a tvor získal pouze vnější podobu, kterou tak dobře známe ze zpráv o přistání UFO.“

Dobové dokumenty jsou poměrně strohé. Záhadný novorozenec byl čtvrtým dítětem Johanný Sophie Schmiedové z města Tauchy. Tehdy osmadvacetiletá žena ho přivedla na svět mrtvé v roce 1735. Událost byla zaznamenána v místní kronice: „Dítě vypadá jako kříženec člověka a slepice. Místo úst má podivný zobák, obrovský mozek, kachní nohy, ručičky připomínající křídla, velké kulovité oči a zcela mu chybí uši.“ A jako vysvětlení neobvyklého vzhledu stojí: „Paní Schmiedová byla přepadena kunou. Šok způsobil znetvoření dítěte.“

Hausdorf zprávě oponuje: „Tyto vzpomínky mohli mimozemšťané uměle u ženy vyvolat, aby zapomněla na setkání s nimi.“

Stala se Johanna Schmiedová jednou z prvních nám známých žen, kterou oplodnily mimozemské bytosti?

Právě v první polovině 18. století prosvětlovaly oblohu nad Německem obří létající objekty. Dne 25. prosince 1729 byla pozorována rudě zářící koule o velikosti měsíce v úplňku. Její skutečnou velikost později astronomové odhadli na 800 metrů. V dalších letech byl zaznamenán pohyb těles dosahujících délky téměř jednoho kilometru. Vznášení se na místě střídané s prudkými změnami polohy i samotná velikost vylučují, aby šlo o kulový blesk nebo meteorit při průletu atmosférou. Vše napovídá umělému původu.

Je „slepičí člověk“ dítětem některého z členů posádky těchto nepozemských létajících strojů?

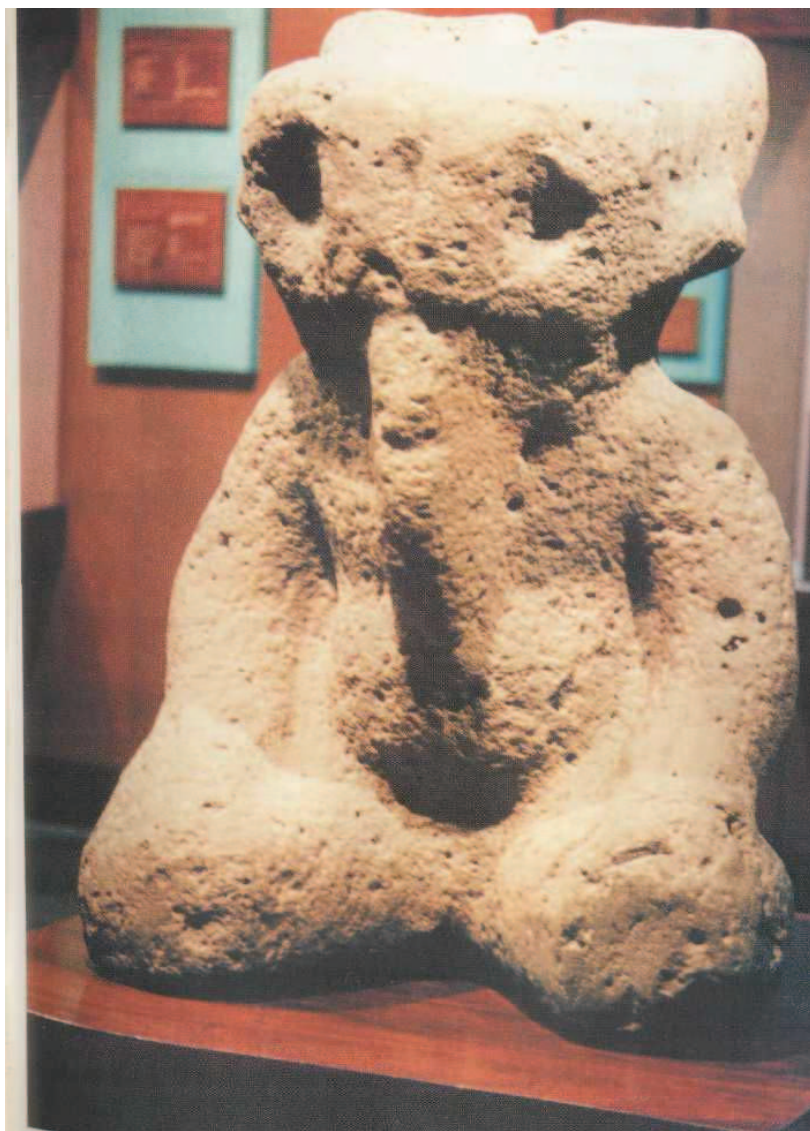
Ředitel muzea Ralph Zenker k tomu říká: „Nechce se mi věřit, že by to skutečně mohl být potomek bytosti z vesmíru. Spíše si myslím, že jde o velmi zvláštní zohavení dítěte. Ale rozhodně nehodlám žádnou teorii vyloučit. Musí však být podložena pevnými vědeckými důkazy. Počítačová tomografie ani genetické testy prozatím nepřinesly využitelné výsledky.“

Čekání na důkaz?

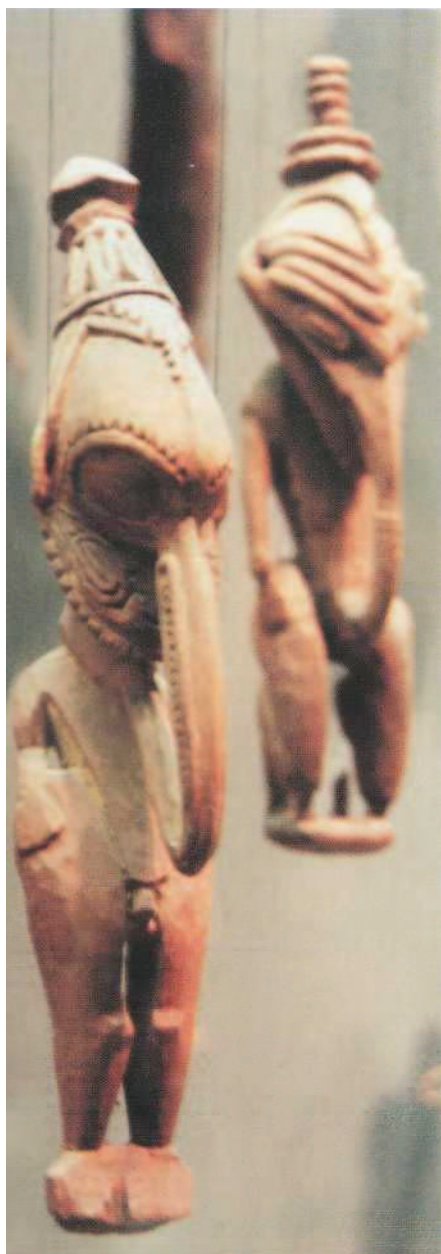
Dítě podobající se čtyřprstým bytostem z kosmu popisovaným legendami i současnými svědky, starověké rytiny s vyobrazením létajících strojů, krabí mutant s lidskou tváří, tisícileté uctívání bohů se vzhledem robotů, Lotův kámen s namalovaným letadlem, fotografie vznášejících se kovových bytostí, únosy do UFO, lidé s mimozemskými implantáty... Necítíme z přemíry těchto podivuhodných skutečností a nevysvětlitelných nálezů hrozivě tajemný dech vesmíru? Není to dostatečně výmluvné svědectví o opakovaných návštěvách bytostí odjinud?

Stále netrpělivě čekáme na rozhodující důkaz existence jiných obydlených světů. A možná ho již dávno máme před očima.

OBRÁZKY

V Antropologickém muzeu v Mexiko City je vystavena prastará socha zvláštního stvoření s neobvyklým tvarem hlavy a chobotem či dýchací trubicí na hrudi. Archeologové odkryli i část kosterních pozůstatků podobného tvora.

Koho asi měly symbolizovat tyto dvě unikátní figury z Tichomon?

Lidé, kteří se ocitli na palubě UFO, často zdůrazňují neúměrně velké oči svých únosců. Podobná vlastnost byla bytostem z nebe přisuzována i ve starém Mexiku (nahore). Sumerové dokonce vytvořili kult velkých očí. Co asi bylo příčinou jeho zrodu?

Chac ze své masky vzhlíží jako astronaut ze skafandru.

Bůh Ganéša prý měl sloní hlavu. Některá jeho spodobnění ale naznačují, že tato představa se mohla zrodit z neobvyklého tvaru hlavy opatřené jakousi trubicí.

Stěny mnoha mayských staveb na Yucatánu zdobí tvář vskutku nosatého boha Chaca.

Ženy Dajáků z povodí řeky Mahakam často protahují své uši až k ramenům, aby se podobaly božským idolům.

Ruce dajáckých žen zdobí tetování, které vzbuzuje dojem, že první články prstů jsou spojeny blánou.

Domy Torjju z ostrova Celebes jsou kopiemi výsadkových člunů, v nichž předkové tohoto kmene přiletěli na naši planetu. Snaha uchovat vzpomínku na tuto událost jde doslova až za hrob. Také rakve Torjju mají totiž shodný tvar. Zemřelí se v nich pomyslně vracejí do své pravlasti mezi hvězdami.

V italském Val Camonica se dochovaly prehistorické skalní rytiny postav, které svírají v rukou tajemné předměty a hlavy jim chrání rozměrná, jakoby zářící přilba.

Indiáni pozorují urostlou bytost ve skafandru, jak vystupuje z jakéhosi dopravního stroje. Obdobných výjevů je v peruánském Toro Muerto několik desítek.

Je až neuvěřitelné, jak se artefakty z Ugandy, Mexika i mnoha dalších zemí přibližují vzhledu dnešních kosmonautů.

Takzvaný „Starý bůh“ byl nalezen v hrobu číslo 1 v Loma Larca v mexické Oaxace. Doposud se nepodařilo vysvětlit, koho představuje, ani proč je vybaven brýlemi a dalšími tajemnými předměty.

Brýle jsou teprve několik stovek let starým vynálezem. Přesto je často nacházíme na artefaktech starého Mexika (dole) i peruánských civilizací Viru a Chavin.

Proslulé kameny z Icy zachycují život velmi vyspělé starověké civilizace. Její příslušníci pozorovali vesmír dalekohledy, prováděli složité operace, a dokonce dokázali transplantovat srdce a další důležité orgány.

Takzvané „Měsíční kolo“ z Pejengu je uchováváno na několik metrů vysokém oltáři. Domorodci jej považují za součást ztroskotaného kosmického plavidla.

Tvářím obřích nebešťanů z Bali vévodí velké, na Asiaty neobvykle kulaté a rovně položené oči. Charakteristickým rysem je srdcovitý tvar hlavy, jemný úzký nos nad svěšenými koutky rtů a dlouhé uši. S těmito znaky se setkáváme až podezřele často a vždy ve spojení s legendami o nepozemských tvorech.

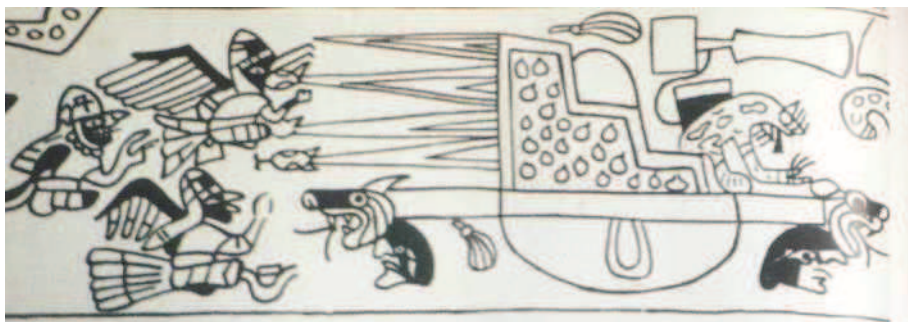

Tkaniny z peruánského Paracasu udivují nejen kvalitou zpracování a barevným provedením, ale především zobrazenými náměty. Tajemné „cosi“ s tryskami je téměř identickým dvojníkem z rytin arizonského kmene Hopi.

Setkávaly se starověké civilizace s mimozemskými roboty? Některé nálezy dokazují, že ano. Těla bytostí na tkaninách z Paracasu (nahore) jsou poskládána z naprosto shodných, téměř stavebnicových prvků. Na skalní stěně v Udimě je dva tisíce let stará malba, která spíše znázorňuje stroj než živé stvoření (uprostřed). Bůh Jagannath z indického Puri měl místo rukou mechanická ramena, a když mu došly síly (baterie?), musel být domorodci naložen do svého vzdušného plavidla.

Keramické výtvary, sošky a malby civilizace Mochiců často představují bytosti vybavené neobvyklou technikou. Snad vůbec nejpodivnější je rytina zobrazující společenství tvorů na létajících strojích. Tři z nich mají na hlavách přilby a poletují ovzduším na vznášedlech se zřetelnými tryskami. Vypadá to, jako kdyby tvořili doprovodnou letku dalšímu pilotovanému stroji. V jeho kokpitu tentokrát sedí jakási zrůda a nad ní rozpoznáme zařízení, které evokuje představu palivové nádrže dokonce i s přívodovou hadicí. Je tolik nevysvětlitelných detailů na téměř dva tisíce let staré rytině důkazem o technické vyspělosti Mochiců anebo zprávou o létajících návštěvách?

Ing. Zdeněk Bufka fotografoval v lese poblíž České Lípy svou dceru Terežku. Teprve po zhotovení snímku objevil, že se cosi neznámého vznáší u stromu vzadu. Tajemné monstrum se v dopadajícím slunci kovově leskne, v obličejí má hrozivý výraz a na břicho umístěno zařízení připomínající hlaveň. Je to další z vesmírných robotů?

Zobrazuje tato zlatá soška nalezená v Kolumbii bájnou Orejonu?

V pouštní krajině poblíž proslulé planiny Nazca byly vykopány lebky, jejichž mozkovna je až třikrát větší, než bývá

obvyklé. Celková délka dosahuje téměř půl metru. Podobné úpravy tvaru hlavy se prováděly i na jiných místech světa.

Západoafrický kmen Dagonů již po celá staletí udržuje povědomost o mimozemských kontaktech svých předků. Při řadě slavností používá desítky různých masek. Některé z nich zdobí kosmické motivy, jiné připomínají antény.

Patřila tato neobvykle zploštělá lebka vetřelcům z kosmu?

Mezi více než třemi stovkami výjevů na zdech chrámu v Sechinu šokuje portrét gigantické bytosti se srdcovitým tvarem hlavy a šesti prsty na rukou.

Figura v písčném podkladu peruánského pobřeží dosahuje výšky téměř 60 m. Její srdcovitou hlavu zdobí obrovské oči. Co představuje technické zařízení na hrudi, se doposud nepodařilo zjistit.

Vousy jak známo Indiánům nerostou, přesto civilizace Mochiců vytvořila sošky vousatého muže. Jeho tvář nese indiánské rysy, hlavu halí zvláštní pokrývka a ruce jsou opatřeny šesti prsty.

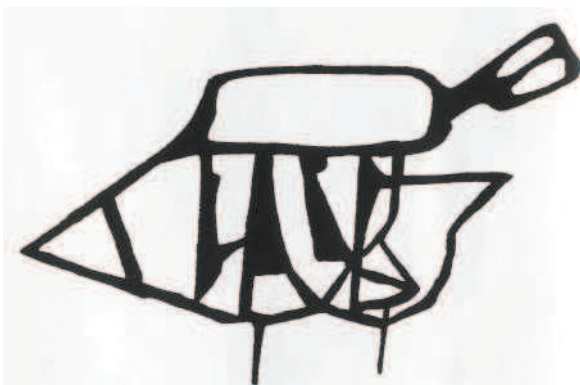
Šest prstů na každé končetině je prý dědictvím po obyvatelích planety Schwerta. Ozvěny této odlišnosti nacházíme především v Peru (nahore) a v Mexiku a některých asijských vesnicích se dodnes rodí vysoký počet jedinců s touto anomálií. Jednoho z nich vyfotografovala Hana Kohlová.

Také tyto létající stroje, vyryté do kamenů v Toro Muerto, svým vzhledem odpovídají moderní technice.

Unikátní obětní nůž z Mexika zobrazuje muž na létajícím stroji.

Přes tisíc let starý petroglyf Havaje až podezřele připomíná raketoplán.

Při překreslení a pozorném pohledu vyniknou podivné detaily proslulého náhrobku krále Pacala.

Vykopávky v Palenque stále pokračují.

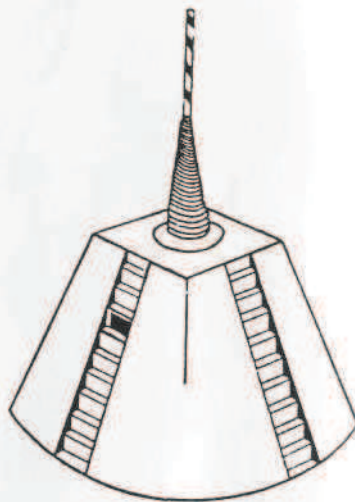
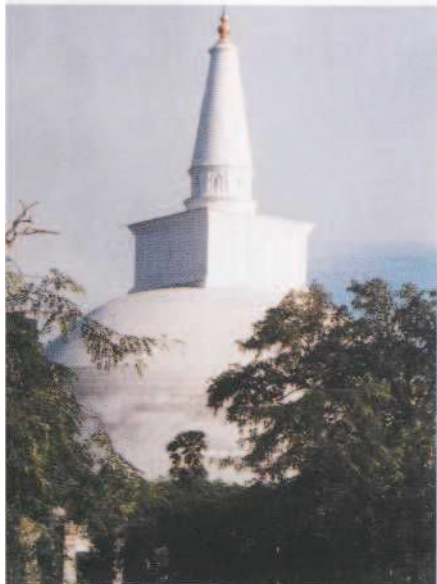
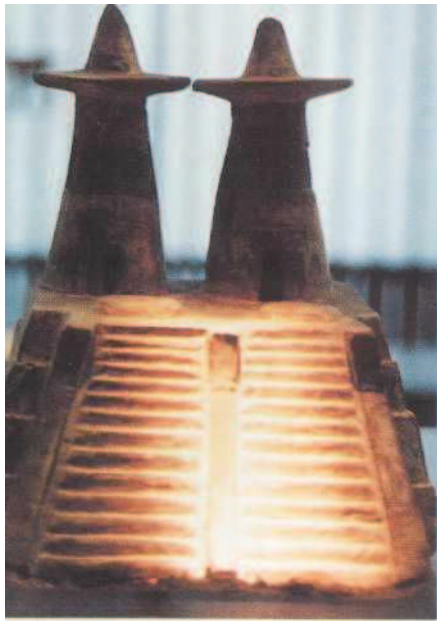
Dogoni se svými úžasnými znalostmi vesmíru jsou stále jedním z největších otazníků.

Dogonské vesnice udivují neobyčejnou, takřka kosmickou architekturou.

Protáhlá hlava a velké, šikmo položené oči - tyto nám již důvěrně známé poznávací znaky nepostrádají ani dogonské sošky mimozemských bytostí.

Jommova archa, která přistála u jezera Debo, měla pyramidovou základnu vysokou věžovou nástavbu. Jak si máme vysvětlit, že naprosto shodný tvar nesou četné stavby i rituální předměty na Srí Lance, v Indii, Číně a Střední Americe?

Několik desítek metrů vysoký „Astronaut“ z planiny Nazca.

Před dávnými časy prý v Tichomoří přistáli velmi malí tvorové, Jejichž ruce postrádaly klouby a široké dlaně připomínaly ploutev.

Tváří boha Tiki vždy vévodí nesmírně velké výrazné oči, které často lemují kruhy připomínající plavecké brýle. Někdy je hlava v jakési přilbě anebo nese jiné neobvyklé znaky.

Islámské mýty vyprávějí o démonech s žabí hlavou.

Co asi inspirovalo civilizaci Mochiců k tvorbě tohoto žabího mutanta?

Pod sopkou Dempo na Sumatře se traduje pověst o bytostech, které sestoupily z nebes, šokovaly svým vzrůstem a žabími ústy a očima. Obří socha představuje jednoho z těchto tvorů v poloze „Astronauta z Palenque“. Zjevně lze rozeznat řídicí páku a na zádech nějaké přístroje.

Tajemné stvůry, napůl ryby a napůl lidé, se objevují i v kolumbijském San Augustinu. Je to ozvěna legend o obojživelných bozích z kosmu?

Zjevně cizí, velmi malé stvoření se nám podařilo objevit na zdi jednoho z hrobů v mexickém Monte Albán. Neúměrně velké zřítelnice vzhlížejí zpod přilby skafandru. Na zádech lze rozpoznat dýchací zařízení i se spojovací trubicí.

Malý bůh v zářícím či snad planoucím oděvu kontaktuje panovníka, Jaká událost asi stála předlohou tomuto reliéfu?

Legendy mexických Indiánů oplývají nesčetnými zmínkami o kontaktech s nebesy.

Při celkovém pohledu na zobrazený průvod se malá postava mimozemšťana téměř ztrácí v záplavě tvarů a barev. A to byl zřejmě důvod, proč doposud unikala pozornosti badatelů.

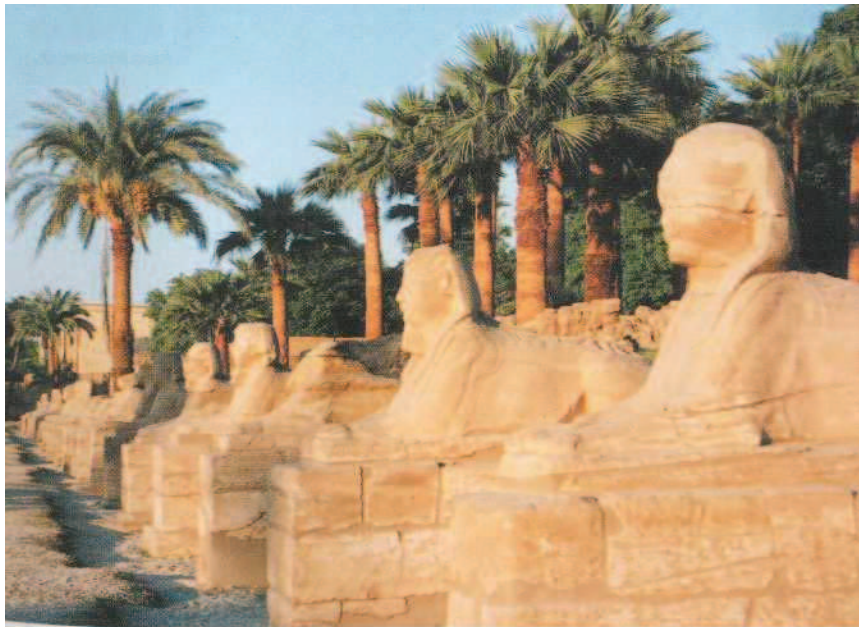

Pouhých 15 cm vysoký Jenglot byl objeven na ostrově Jáva. Jeden z mála snímků pořídila Marie Rival.

Je až s podivem, na kolika místech světa se vyskytují téměř shodní kříženci lidí a zvířat. Proslulé sfingy mají své méně vznešené, ale o to realističtější dvojníky na obelisku krále Salmanassara III. (dole a naproti nahoře). Tvorové s tělem šelmy a hlavou člověka jsou vedeni jako válečná kořist. Jestliže všechny další výjevy na obelisku považují odborníci za konkrétní výjevy, pak by pravdivý měl být i tento. Také malby indických čitakárů zobrazují podobná stvoření.

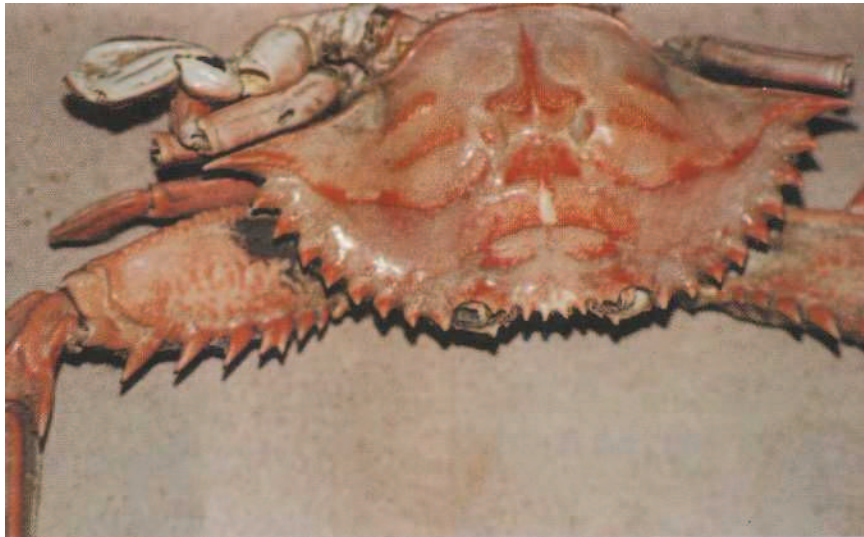

Civilizace obývající pobřeží Peru byly přesvědčeny o existenci krabích bojovníků. Mýtus byl až donedávna považován za pouhý výplod fantazie.

Na přibližně čtyři tisíce let staré malbě z peruánského Sechinu lze rozpoznat člověka, do jehož hlavy jsou zavedeny trubice s jakousi tekutinou. Docházelo právě zde k hrůzným pokusům na lidech a k jejich křížení se zvířaty?

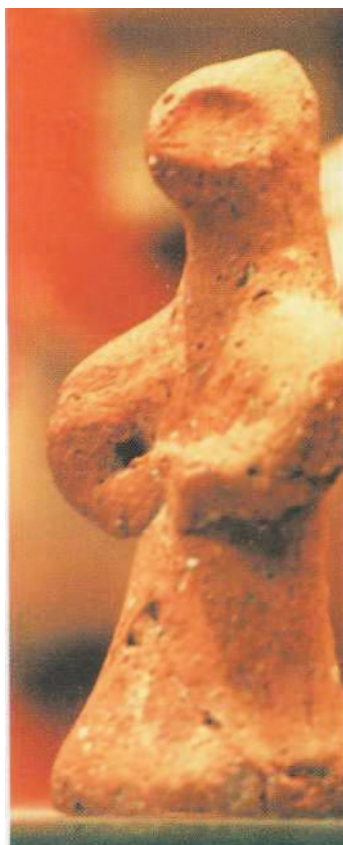
Mochicové již před více než 1 500 lety zobrazovali kraby s lidskou tvář. Údajný vybájený motiv mohl mít reálné jádro. Právě v Peru se nám podařilo vyfotografovat kraba, jehož krunýř velmi připomíná obličej člověka.

Čtyři prsty na rukou a neúměrně velká hlava jsou charakteristické i pro hrdiny tichomořských bájí.

Také kosmičtí učitelé novozélandských Maorů měli na každé ruce pouze po čtyřech prstech, jejich velké oči zářily a lebka vybíhala do špičky.

Kult ptačích mužů spojovaný velmi často s příchozími z hvězd lze objevit na Blízkém východě již před třemi tisíci lety (vpravo dole). Sošky z indické Harrapy (vlevo dole) představují téměř stejné bytosti. Maska Korobase je inspirována vzhledem létajícího ptačího boha Garudy.

Stěny asyrských chrámů často zdobí reliéfy ptačího božstva. Podle archeologů jde o ochranného ducha s hlavou orla. Jiní se domnívají, že tvorové s tvářemi připomínající ptáky skutečně existovali.

Unikátní socha ptačího muže byla objevena na Ukrajině. Doc. A. Kokowski z Univerzity v Lublinu ji pokládá za dílo Gótů. K jakým rituálům sloužila, se ale nepodařilo zjistit.

Z Brazílie přišla překvapivá zpráva o výskytu asi metr vysokých živočichů, jejichž těla částečně připomínají obří brouky. Domorodci z tichomořských ostrovů podobným stvořením říkali lidé-hmyz a jejich podobu vytesávali do kamene.

V polovině 18. století se v Německu narodilo neobyčejné dítě. Obrovské oči, místo nosu zobák a pouze čtyři prsty na každé končetině. Je to zřůdná tělesná deformace, nebo zákonitá podoba potomka „ptačího muže“?

Povšimněte si neobvykle protáhlého, kuželovitého tvaru hlavy. Není to dědictví kosmických předků?

V klášteře svatého Lota v jordánské Deir Ain Abatě byl v roce 1986 objeven velmi zvláštní kámen. Archeologové mu dali jméno „Malovaný kříž“. Výjev se však daleko více podobá letadlu, z jehož motorů na křídlech a zádi unikají výfukové plyny. Kámen pochází z jeskyně, v níž pobýval Lot se svými dcerami po zkáze Sodomy.

Mezi typickými indiánskými malbami na zdech svatyně v mexické Cacaxtle nás zaujalo zobrazení vousatého bílého muže s rudými vlasy jak se vznáší ve stroji poháněném čtyřmi koly. Je to pověstný bílý učitel Indiánů Kukulcán, nebo jsme našli stopu, vedoucí k tolik hledanému chrámu proroka Ezechiela?

V Klášterci nad Orlicí v roce 1955 zedníci při opravě fasády odkryli malby dvou zvláštních postav. Asi jeden metr vysoké tvorové mají na hlavách helmy, zdobené podivnými stromkovitými útvary.

Kříženec člověka a zvířete, tentokrát v hinduistickém pojetí